

MANDAG, DEN 14. SEPTEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.00)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 16. juli 2009, for genoptaget.

2. Erklæring fra formanden

Formanden. – For godt fjorten dage siden deltog jeg i mindehøjtideligheden i Westerplatte i anledning af halvfjerdsåret for Anden Verdenskrigs udbrud. Den krig skabte rædsel i Europa, kostede millioner af liv og delte vores kontinent i næsten 50 år. Vi må aldrig glemme, at krig og vold kan vende tilbage til nutidens Europa.

Jeg må også nævne en anden voldshandling, som fandt sted i sommer. To betjente fra den spanske civilgarde blev dræbt i tjenesten af ETA.

Jeg beklager at måtte meddele Parlamentet, at det tidligere parlamentsmedlem, belgieren Ernest Gline, er død den 10. august i en alder af 78 år. Ernest Gline var medlem fra 1968 til 1994. Han var også formand for Den Socialdemokratiske Gruppe fra 1979 til 1984.

Jeg må ligeledes med beklagelse fortælle, at Sir Christopher Prout, tidligere britisk medlem af Europa-Parlamentet, er død den 12. juli, 67 år gammel. Sir Christopher Prout, som senere blev Lord Kingsland, var medlem af Europa-Parlamentet fra 1979 til 1994 og formand for De Europæiske Demokrater mellem 1987 og 1994.

Før vi går videre til vores drøftelser, beder jeg Dem sammen med mig mindes dem, der gav deres liv for at forsvare Europa, og dem, der viede deres liv til at tjene og arbejde på at gøre Europa til det, det er i dag.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

3. Parlamentets sammensætning: se protokollen

4. De politiske gruppers sammensætning: se protokollen

5. Udvalgenes sammensætning: se protokollen

6. Anmodning om fritagelse for parlamentarisk immunitet: se protokollen

7. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

8. Berigtigelse (artikel 216): se protokollen

9. Modtagne dokumenter: se protokollen

10. Mundtlige forespørgsler (fremlæggelse): se protokollen

11. Overførsel af bevillinger: se protokollen

12. Andragender: se protokollen

13. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

14. Gennemførelsesforanstaltninger (artikel 88): se protokollen

15. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige dagsordensforslag, der blev udarbejdet torsdag den 10. september 2009 af Formandskonferencen i henhold til forretningsordenens artikel 137, er blevet omdelt.

Mandag og tirsdag

Ingen ændringer.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed.

Jeg vil faktisk gerne henvise til forretningsordenen vedrørende Formandskonferencen, som jo fastlægger dagsordenen, som De netop sagde.

I vores forretningsorden hedder det, at Formandskonferencen skal bestå af Dem selv naturligvis, af gruppeformændene og desuden af en repræsentant for løsgængerne.

Endnu er der ikke udpeget en repræsentant for løsgængerne. En række løsgængere har skrevet til Dem om problemet og vil meget gerne mødes med Dem.

Det ville være godt, hvis De kunne indkalde til et møde for alle løsgængere, så de i overensstemmelse med forretningsordenen kan vælge deres repræsentant til Formandskonferencen, og konferencen dermed kan træffe sine beslutninger på fuldtallig vis.

Formanden. – Tak for kommentaren. Jeg vil kontakte Dem og andre medlemmer i løbet af dette møde for at aftale det fornødne.

Onsdag

Jeg har modtaget et forslag fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance for onsdag.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Formandskonferencen har besluttet at sætte valget – udnævnelsen – af Kommissionens formand på dagsordenen for onsdagens møde.

Tirsdag eftermiddag skal vi have en debat om forslagene til Kommissionens formand. Vi foreslår at udsætte afstemningen om udnævnelse af formanden af den enkle grund, at folkeafstemningen i Irland skal holdes om 22 dage. Denne folkeafstemning er afgørende for accepten eller afvisningen af Lissabontraktaten. En meningsmåling fra i dag fortæller, at 62 % af irerne vil stemme for.

Jeg mener, at vi må respektere den irske befolknings stemme, uanset om det bliver et ja eller nej til Lissabontraktaten. Imidlertid virker det tåbeligt at fremsætte forslag, stemme og udnævne en formand efter Nicetraktaten for bare 21 dage, når vi – i hvert fald tilhængerne af Lissabontraktaten – har mulighed for at få en Kommission og dens formand udnævnt i henhold til Lissabontraktaten.

I oktober ved vi, hvad vi har at rette os efter. Den polske præsident har højtideligt erklæret, at han vil underskrive Lissabontraktaten efter den irske folkeafstemning.

Den tjekkiske forfatningsdomstol har højtideligt erklæret, at den vil fremskynde afgørelsen om de to klager over Lissabontraktaten, idet der sidste gang var enighed om, at Lissabontraktaten ikke var forfatningsstridig.

Den tjekkiske præsident har derfor ikke mulighed for at sige nej, når først traktaten er ratificeret af Polen og Irland.

Jeg er næsten færdig, men dette her er meget vigtigt. Det er selve Parlamentets identitet, der er på spil her, og hvis vi ikke har to minutter til at reflektere over det, så har vi ikke gjort vores arbejde som parlamentsmedlemmer godt nok. Det er en vigtig betragtning. Det, jeg beder Dem om, er derfor ikke at

stemme for eller imod hr. Barroso, men at stemme, efter at irerne har stemt, og at udskyde dagens afstemning og vente til næste måned, hvis det er nødvendigt.

Martin Schulz, for S&D-gruppen. – (DE) Hr. formand! Hr. Cohn-Bendit kommenterede et forslag, som min gruppe havde fremlagt på Formandskonferencen i sidste uge. Vi fremlægger det pågældende forslag, idet vi mener, at det ikke reelt er spørgsmålet om den irske folkeafstemning, ej heller om forfatningsdomstolen i Prag, men om den manglende enighed i Rådet, der er skyld i den aktuelle forvirring. Det er klokkeklart, at et fællesskab bygget på lov – og det hævdes Den Europæiske Union at være – skal handle i overensstemmelse med gældende lov. Gældende lov er Nicetraktaten. Der er derfor ikke noget alternativ til Nicetraktaten, og det betyder, at vi skal arbejde sammen med Kommissionsformanden og alle kommissærerne.

Rådet ønsker at vælge formanden på grundlag af Nicetraktaten, men dernæst at gøre det, som hr. Cohn-Bendit henviste til, nemlig at anvende Lissabontraktaten på kommissærerne, hvilket ville betyde, at vi ville få en kommissionsformand valgt på et andet retsgrundlag end vedkommendes kommissærer – hvilket i øvrigt er noget, som kommissionsformanden selv finder meget beklageligt. Derfor går han rundt og taler om det Lissabonflertal, han har brug for, men ikke får.

Det i sig selv illustrerer den forvirring, som Rådet har givet anledning til, og som på ingen måde gavner EU eller kommissionsformanden. Derfor syntes vi, at afstemningen burde udskydes, indtil man var nået til enighed i Rådet om, hvad man ønsker. Vi støtter derfor ...

(Formanden afbrød taleren)

Vi mener, at denne udsættelse er nødvendig af grunde, der adskiller sig meget lidt fra dem, som hr. Cohn-Bendit har fremført, og af de grunde, vi har nævnt, støtter vi forslaget.

Formanden. – Jeg skal nu bede et medlem udtale sig imod forslaget. Hr. Daul har bedt om ordet. Vær så god, hr. Daul.

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg holder mig, som De ved, altid inden for min taletid.

For det første forstår jeg ikke hr. Cohn-Bendit. Han burde have bedt om helt at få udskudt valget til Europa-Parlamentet, indtil vi havde Lissabontraktaten i hus.

Eftersom vi i dag har Nicetraktaten i Europa-Parlamentet, opfordrer vi til, at det er den traktat, der bliver lagt til grund, indtil Lissabontraktaten træder i kraft. Jeg beder også om, at vi overholder reglerne fuldt ud, indtil vi igen kan stemme om hr. Barroso. Parlamentet skal være klar til at fungere efter Lissabontraktaten, og derefter vil vi kunne stemme om hr. Barroso og Lissabontraktaten. Ellers vil vi ikke være konsekvente. Det var det, jeg gerne ville sige til hr. Cohn-Bendit.

For at vi kan få en Kommission – og det vil jeg kræve i morgen – vil jeg bede om, at vi efter folkeafstemningen den 2. oktober får nedsat en Kommission på grundlag af den eksisterende traktat, nemlig Nicetraktaten. Vi vil drøfte Lissabontraktaten, når tiden kommer, når hr. Cohn-Bendit har overbevist hr. Klaus om at skrive under – og da han er villig til det, vil han gøre det meget hurtigt. Vi vil placere Parlamentet under Lissabontraktaten, og så vil vi vælge vores Kommissionsformand i henhold til Lissabontraktaten, fordi vi, hvis vi ønsker at være konsekvente, også må være det fra start til slut. Det, vi har brug for nu, er en Kommission, der fungerer under afmatningen, en Kommission, der fungerer under klimatopmødet i København. Imidlertid er der, som vi ved, stadig lang vej at gå, før alle kommissærer og Kommissionen er på plads og i gang.

Derfor beder jeg og mine lige så kompetente gruppemedlemmer om, at vi stemmer onsdag om formanden for Kommissionen.

(Bifald)

(Parlamentet forkastede forslaget)

Torsdag

Ingen ændringer.

*

* *

(Parlamentet fastsatte arbejdsplanen)

FORSÆDE: Giovanni Saverio PITTELLA

Næstformand

16. Afstemningstid

16.1. Medlemstal for interparlamentariske delegationer (afstemning)

16.2. Godkendelse af udnævnelsen af Algirdas Šemeta til medlem af Kommissionen (B7-0037/2009)

16.3. Godkendelse af udnævnelsen af Pawel Samecki til medlem af Kommissionen (B7-0035/2009)

16.4. Godkendelse af udnævnelsen af Karel De Gucht til medlem af Kommissionen (B7-0036/2009)

17. Stemmeforklaringer

Skriftlige stemmeforklaringer

– Godkendelse af udnævnelsen af Algirdas Šemeta til medlem af Kommissionen (B7-0037/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om godkendelse af udnævnelsen af Algirdas Šemeta til medlem af Kommissionen. Jeg sætter imidlertid spørgsmålstegn ved lovligheden af denne beslutning. Det er jo i henhold til EF-traktatens artikel 215, stk. 3, om reglerne for tilfælde, hvor en kommissær træder tilbage, netop Rådet, der med kvalificeret flertal udnævner en ny kommissær i stedet. Som jeg ser det, har Europa-Parlamentet ikke nogen beføjelser i dette tilfælde, og forretningsordenens bilag XVII, andet afsnit, stk. 2, om, at der skal være hemmelig afstemning, er ikke i overensstemmelse med traktaten. Bestemmelsen i forretningsordenen er ganske vist ufravigelig for Europa-Parlamentet, men ikke for en korrekt udnævnt kommissær. EF-traktatens artikel 214, stk. 2, der pudsigt nok er nævnt som retsgrundlag for beslutningen, vedrører ikke udnævnelsen af en kommissær i tilfælde af, at denne træder tilbage, men afstemningen om godkendelse af den samlede Kommission som et kollegium. Det er også mærkeligt at se denne beslutning vedtaget på grundlag af forretningsordenens artikel 106, stk. 4, som vedrører valg af den samlede Kommission og ikke erstatning af en kommissær.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for hr. Šemeta, som jeg vil ønske tillykke med udnævnelsen. Jeg ønsker ham held og lykke. Men jeg må udtrykke min bekymring – endnu engang, for det har jeg også gjort i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter – over det forslag, han har fremsat om, at en del af de midler, der skal til for at finansiere den europæiske økonomiske genopretningsplan, skal komme fra en reduktion af de midler, der er øremærket den direkte støtte til landbrugssektoren. Jeg håber, at det var en simpel misforståelse, og at denne foranstaltning, der ville være uacceptabel, ikke bliver gennemført.

– Godkendelse af udnævnelsen af Pawel Samecki til medlem af Kommissionen (B7-0035/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om godkendelse af udnævnelsen af Pawel Samecki til medlem af Kommissionen. Jeg sætter imidlertid spørgsmålstegn ved lovligheden af denne beslutning. Det er jo i henhold til EF-traktatens artikel 215, stk. 3, om reglerne for tilfælde, hvor en kommissær træder tilbage, netop Rådet, der med kvalificeret flertal udnævner en ny kommissær i stedet. Som jeg ser det, har Europa-Parlamentet ikke nogen beføjelser i dette tilfælde, og forretningsordenens bilag XVII, andet afsnit, stk. 2, om, at der skal være hemmelig afstemning, er ikke i overensstemmelse med traktaten. Bestemmelsen i forretningsordenen er ganske vist ufravigelig for Europa-Parlamentet, men ikke for en korrekt udnævnt kommissær. EF-traktatens artikel 214, stk. 2, der pudsigt nok er nævnt som retsgrundlag for beslutningen, vedrører ikke udnævnelsen af en kommissær i tilfælde af, at denne træder tilbage, men afstemningen om godkendelse af den samlede Kommission som et

kollegium. Det er også mærkeligt at se denne beslutning vedtaget på grundlag af forretningsordenens artikel 106, stk. 4, som vedrører valg af den samlede Kommission og ikke erstatning af en kommissær.

– Godkendelse af udnævnelsen af Karel De Gucht til medlem af Kommissionen (B7-0036/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutning om godkendelse af udnævnelsen af Karel De Gucht til medlem af Kommissionen. Jeg sætter imidlertid spørgsmålstegn ved lovligheden af denne beslutning. Det er jo i henhold til EF-traktatens artikel 215, stk. 3, om reglerne for tilfælde, hvor en kommissær træder tilbage, netop Rådet, der med kvalificeret flertal udnævner en ny kommissær i stedet. Som jeg ser det, har Europa-Parlamentet ikke nogen beføjelser i dette tilfælde, og forretningsordenens bilag XVII, andet afsnit, stk. 2, om, at der skal være hemmelig afstemning, er ikke i overensstemmelse med traktaten. Bestemmelsen i forretningsordenen er ganske vist ufravigelig for Europa-Parlamentet, men ikke for en korrekt udnævnt kommissær. EF-traktatens artikel 214, stk. 2, der pudsigt nok er nævnt som retsgrundlag for beslutningen, vedrører ikke udnævnelsen af en kommissær i tilfælde af, at denne træder tilbage, men afstemningen om godkendelse af den samlede Kommission som et kollegium. Det er også mærkeligt at se denne beslutning vedtaget på grundlag af forretningsordenens artikel 106, stk. 4, som vedrører valg af den samlede Kommission og ikke erstatning af en kommissær.

18. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

19. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Vi går nu over til de mundtlige indlæg, som ikke må vare længere end ét minut. Der er mange, der har bedt om ordet. Det viser et stort ønske om at deltage, og det tjener Parlamentet til ære. Jeg vil dog ikke kunne give alle dem, der ønsker det, mulighed for at tale, idet det ville vare halvanden time at høre de 100, der ønsker det, mens vi kun har afsat 30 minutter.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Da det er første gang, jeg har lejlighed til at tale i Parlamentet, vil jeg gerne begynde på mit modersmål. Som De ved, er kampagnen op til traktatafstemningen godt i gang i Irland i øjeblikket, og vi er fortrøstningsfulde med hensyn til et positivt resultat den 2. oktober. En af de ting, der gør en stor forskel denne gang, er de garantier, som EU gav den irske regering med hensyn til skat, abort og forsvar. De nye beføjelser til sporten, der er med i Lissabontraktaten, hvilket slet ikke blev nævnt sidste gang, er også meget vigtige.

Som en, der har dyrket sport hele livet på forskellige niveauer både som aktiv og i organisationerne, mener jeg, at muligheden for i henhold til Lissabontraktaten, at EU tager sporten alvorligt og støtter både hjemlige og internationale sportsgrene, har vundet genklang hos det irske sportspublikum. Derfor og af mere indlysende grunde såsom sundhed, sociale og fysiske fordele ved sport er det nødvendigt, at der ydes tilstrækkelig finansiering efter vedtagelsen af Lissabontraktaten for at ...

(Formanden afbrød taleren)

Vasîlica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg mener, at der er visse interne forskelle i Rumæniens landbrugssektor med hensyn til strukturproblemer sammenlignet med andre medlemsstater. Jeg må understrege, at EU bør bruge sin politiske og økonomiske drivkraft til at fokusere mere på forvaltningen af de landbrugsmidler, der er afsat til de medlemsstater, der er kommet til senere.

Jeg ønsker at udtrykke det synspunkt, at støtte til en bæredygtig landbrugssektor med et passende budget også efter 2013 ville løse dette problem og give landmændene bedre fremtidsudsigter på mellemlangt til langt sigt. Og med tilstrækkelige midler ville rumænsk landbrug dermed kunne komme på omgangshøjde med europæiske standarder og skabe mulighed for et forenet Europa.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Ungarn og de ungarske mindretal bringer løbende emnet nationale mindretal på bane. Ved at ty til halve sandheder og sommetider lodrette løgne forsøger de at manipulere offentligheden i Europa til at holde med dem. Hvad er sandheden?

Gennem de seneste firs år er de nationale mindretal i Ungarn alle blevet udslettet, mens Europa så til i tavshed. Også det slovakiske mindretal er blevet decimeret fra 300 000 til 10 000 medlemmer. Størrelsen af de ungarske mindretal i de omkringliggende lande, herunder Slovakiet, har ikke ændret sig.

Gennem de seneste to år er seks romaborgere blevet myrdet i Ungarn, og et tocifret antal er blevet alvorligt kvæstet. Der er frygt for angreb på jøder, mens andre former for ekstremisme er stigende og breder sig ud over Ungarns grænser. Denne aggression håndteres ikke ordentligt i Ungarn, og det må fordømmes. De europæiske institutioner bør træde i karakter over for disse udslag af ekstremisme.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Kuppet, der fandt sted på Honduras den 28. juni, var et overgreb på det honduranske folks politiske ytringsfrihed og de mest basale demokratiske rettigheder.

Siden har den nye regering indført undertrykkende foranstaltninger over for græsrodsbevægelsen, som har demonstreret i gaderne, og den har indført et styre, hvor der lukkes for medierne, friheden begrænses, folk forfølges, tilbageholdes ulovligt og forsvinder, og medlemmer af modstandsorganisationen mod kuppet endog myrdes.

Vi var vidner til alt dette under vores nylige besøg med en delegation fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre i Honduras og Nicaragua, hvor vi mødte landets legitime præsident Manuel Zelaya. De europæiske institutioners reaktion på disse forhold er mildest talt tvetydige. Mens nogle forholder sig uacceptabelt tavse, appellerer andre til begge sider om at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nå en politisk løsning så hurtigt som muligt, hvorved de sammenligner æbler med pærer og ignorerer, hvem der har skylden, som om der ikke var en demokratisk valgt præsident på den ene side og en ulovlig regering på den anden, som afsatte ham og jog ham ud af landet, da den tog magten med ulovlige midler.

Den mest basale respekt for demokrati kræver, at de europæiske institutioner udtaler en fast og stærk fordømmelse af kuppet og gennemfører foranstaltninger på internationalt niveau for at øge presset på den ulovlige regering og isolere den. De må heller ikke anerkende eller støtte eventuelle valg, som afholdes, førend der igen hersker demokratiske tilstande i landet.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Som nyt medlem af Parlamentet finder jeg, at et af de vigtigste emner for landmændene i Wales og resten af Det Forenede Kongerige er den foreslåede elektroniske identifikation af får, som træder i kraft den 1. januar 2010. Så vidt jeg har forstået, er den kun 79 % korrekt, og det vil forårsage store problemer for landmændene i hele Det Forenede Kongerige.

Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen til at genoverveje sin politik og kun indføre den på frivillig basis. Min frygt er, at mange landmænd vil blive straffet på grund af unøjagtigt udstyr, og at udbetalingerne fra enkeltbetalingsordningen bliver mindre. I worst case-scenariet bliver de reduceret med 100 %. De indrømmelser, der allerede er gjort, hjælper da, men ikke nok.

Jeg finder det ret så overraskende, at Kommissionen ønsker at indføre elektronisk identifikation (EID) med så store mangler i udstyret. Den fornuftige vej frem ville være at indføre EID udelukkende på frivillig basis fra januar næste år. Jeg beder indtrængende parlamentsmedlemmerne støtte mig her i dette for hele det europæiske landbrug så afgørende spørgsmål.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne opfordre Parlamentet til at tage hurtige og effektive skridt til at redde små landbrug og familiebrug i nye medlemsstater, særligt øst- og centraleuropæiske medlemsstater og i særdeleshed mit eget land Ungarn.

Hvad er der sket med disse landbrug? Som resultat af tiltrædelsen af EU måtte vi "tilbyde" 100 % af vores markeder mod at få 25 % støtte retur. Det er ikke kun uretfærdigt, det er også ulovligt. Det var en klar overtrædelse af Romtraktaten. Disse landmænd har forsøgt at konkurrere på disse uretfærdige og ulovlige vilkår, og så blev de nødt til at optage lån – kæmpe lån – for at være konkurrencedygtige. Nu er de gået konkurs, og de må sælge deres jord under omstændigheder, der ligner kolonisering, idet vi må udbyde vores jord til lande, der har ti gange så stort et BNP som vi. Jeg opfordrer til straks at genoverveje Københavnaftalen.

(Formanden afbrød taleren)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Ligesom andre medlemmer ville jeg gerne have fremhævet et problem fra landbrugssektoren. Men en artikel, der for nylig blev offentliggjort i Wall Street Journal, tiltrak sig i særlig grad min opmærksomhed, hvorfor jeg har gjort det til en æressag at forelægge artiklen for parlamentet og fremsætte de anmodninger, som forfatterne omtaler i artiklen.

Artiklens titel, som jeg synes udmærket dækker dens emne, var: "Hr. Barroso, riv murene ned omkring de små virksomheder." Denne artikel er en appel til den kommende Europa-Kommission om at fokusere – i alt, hvad den gør – på at støtte små og mellemstore virksomheder, der er meget sårbare i krisetider, og ikke på nogen måde ødelægge gennemførelsen af Small Business Act fra 2008. Europa-Parlamentet har pligt til at

sikre, at disse foranstaltninger gennemføres korrekt og effektivt, fordi de er nødvendige for de mere end 20 mio. små og mellemstore virksomheder, der findes i EU.

Evgeni Kirilov (S&D). – (BG) Hr. formand! I begyndelsen af august udspandt der sig et ufatteligt drama i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, som chokerede befolkningen i Bulgarien. Spaska Mitrova, en 23-årig makedonsk borger og mor til et lille barn, hun stadig ammede, blev tvunget med på politistationen og overført til det berygtede Idrizovo-fængsel, mens hendes barn blev taget fra hende. Politiet måtte trække hende ved håret hele vejen fra øverste til nederste etage af bygningen, fordi hun ikke ville skilles fra sit barn. Hun blev idømt tre måneders fængsel, fordi hun ikke kunne stille en seng til rådighed for sin eksmand i sit barns soveværelse. De kan nok forestille Dem, hvad det får af konsekvenser. Fru Mitrova fik også bulgarsk statsborgerskab tidligere i år. Det forekommer at være hovedårsagen til den umenneskelige behandling af hende, og hendes tilfælde er ikke enestående. For ca. to år siden spurgte jeg den nuværende makedonske udenrigsminister om, hvorfor der udvises så meget had over for makedonere, som har fået bulgarsk statsborgerskab, hvortil han svarede, at de minder os om fortiden. Da den bulgarske præsidents og regeringens indsats ikke har givet resultat, appellerer jeg til kommissær Olli Rehn om at sætte sig personligt ind i denne sag om åbenlys mangel på retfærdighed i et land, der ønsker at indlede tiltrædelsesforhandlinger.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Hr. formand! Italien ønsker at opføre en landbaseret gasterminal på grænsen til Slovenien uden at høre landet først. EU blev imidlertid grundlagt på fælles tillid og gode naborelationer. Forsyningen af miljøskadelig energi kræver særlig miljøbeskyttelse, men det kræver også almindelig ærlighed.

Ved at søge at skjule for Slovenien, hvilke skadelige følger dets handlinger ville få for grænseområdets miljø, skader Italien alle de involverede, også sig selv, men frem for alt indbyggerne i nærheden af det omstridte anlæg. Den slovenske befolkning og Sloveniens regering er klart imod denne terminal.

At lyve foran de snurrende kameraer kan meget vel være hr. Berlusconis middel til politisk overlevelse i Italien. Men den opførsel kan og bør ikke tolereres som bevidst praksis i EU. Det er uacceptabelt.

Det er et åbenlyst brud på EU's principper, og Italien manipulerer til skade for mennesker og miljø. Landet bruger international vildledning til at forsøge at bygge en landbaseret terminal ved Žavljje (Aquilinia) i Triestebugten, som allerede er yderst smal. Det skader miljøet, ødelægger udsigten til EU-sameksistens ved grænsen og er et meget ringe eksempel til efterfølgelse for nye medlemsstater.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Det, der sker med den tidligere tyske skotøjsfabrik Rohde i Santa Maria da Feira, som nu hedder Sociedade Luso-Alemã de Calçado, er meget bekymrende.

Denne virksomhed beskæftigede engang ca. 3 000 arbejdere, men efter problemer i Tyskland fyrede man folk og har nu kun omkring 1 000 ansatte. Størstedelen af disse er kvinder, hvoraf de fleste har fået nedsat både timetal og løn. Det frygtes nu, at virksomheden lukker, når valget i Portugal er overstået.

Arbejdsløsheden er fortsat stigende i denne kommune og rammer nu mange tusinde arbejdere, særlig i fodtøjs- og korkindustrien. I lyset heraf anmoder vi om særlige hastende indgreb til at forebygge endnu et alvorligt slag mod produktionen og beskæftigelsen i dette område, som er så hårdt ramt af arbejdsløshed.

Nicole Sinclaire (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg accepterer ikke gyldigheden af Parlamentet eller nogen anden EU-institution med hensyn til at udstede love, der gælder Det Forenede Kongerige.

Mine vælgere har sendt mig herved for at fortælle Dem, at de ikke ønsker at se 45 mio. gode britiske pund brugt hver eneste dag i EU. Vi ønsker, at de penge bruges i Det Forenede Kongerige på vores skoler, vores hospitaler og vores infrastruktur og ikke går til spilde i korrupsion, jeres 14 år lange revisionssag taget i betragtning.

Jeg har simpelthen dette budskab til Kommissionen fra de mennesker, der valgte mig: Tag hjem til jeres bureaukrati, og forbered jer på briternes tilbagetrækning fra dette korrupte og dødsdømte roderi af en Europæisk Union.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Parlamentet har stået sammen på det seneste, stillet over for en global terrortrussel. I min valgkreds i Nordirland kender vi terrorens smerte. Ja, vi har været vidner til en forandring i Nordirland de senere år, men der er stadig dem, der ønsker at se blod.

I sidste uge skete den seneste hændelse blandt mange – en 600-punds-bombe blev anbragt af republikanske dissidenter og opdaget i South Armagh. Hvis den ikke var blevet opdaget, ville mange liv være gået tabt. I Nordirland har vi ikke glemt fortidens og terrorens ofre, og derfor vil jeg gerne bede Parlamentet om at bakke

op om kampagnen for erstatning fra Libyen. Libyen leverede våben til IRA. Disse våben kostede mange liv og ødelagde andre. Det må Libyen stilles til regnskab for.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Hr. formand! Ved begyndelsen af en ny embedsperiode bør vi huske på vores fælles ansvar for en fredelig udvikling på det europæiske kontinent på en måde, der sikrer et fredeligt liv i velstand for vores borgere. Vi må også vise vores borgere, at vi er her for dem, at vi er her for at tjene dem.

Vi må til stadighed huske dette, også når der er problemer mellem to medlemmer af vores familie. Den europæiske måde at ordne tingene på er at tage en ordentlig partnerskabsdialog med henblik på en fornuftig løsning, ikke at ignorere den anden part og præsentere spørgsmål direkte for en europæisk institution som f.eks. denne.

En rationel løbende dialog er også måden, hvorpå man undgår at nære ekstremister på begge sider af grænsen og dermed kvæler deres potentielt farlige aktiviteter i fødslen eller i hvert fald stækker dem betydeligt i fremtiden.

Rovana Plumb (S&D). – (RO) Hr. formand! Kampen mod racisme kæmpes gennem stærke europæiske politikker, men bare inden for den sidste uge har tyske og britiske politikere kastet snavs på rumænske arbejdere, om det så er af uvidenhed, eller fordi de motiveres af at vinde sympati og af befolkningens stemmer. Dystre udtalelser som "rumænere stikker en kniv i én så let som ingenting" fremsat under et offentligt møde i Det Forenede Kongerige og en tysk politikers kommentar om, at rumænere ikke kan finde ud af at møde på arbejde kl. syv om morgenen, og at de ikke ved, hvad de skal lave, giver anledning til stor bekymring. Vi formulerer og udarbejder europæiske politikker for at bekæmpe racisme. Det er vores fælles mål. Men hvad skal vi stille op, når der kommer sådanne udtalelser fra politiske kolleger i store EU-medlemsstater?

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand! I sidste uge blev tre baskiske tunfiskerfartøjer fra Bermeo truet af somaliske pirater. Vi er bekymrede over de gentagne angreb på fiskerbåde i området, over, at ofrene er utrygge, og at den spanske regering ikke reagerer. Disse angreb kunne gå hen og blive værre med monsunens komme, som fiskerne siger.

Derfor ønsker jeg, før det er for sent, at sige til Parlamentet, at vi har et presserende behov for bevæbnet militær eskorte til disse både. Der er europæiske regeringer, som har gjort det, og det er lykkedes for dem, bl.a. Frankrig og Italien.

Kommissionen bør derfor anbefale, at alle medlemsstater træffer øjeblikkelige og effektive foranstaltninger i den stil. Det haster med at udvide beskyttelseskriterierne for handelsfartøjernes sejlruiter til også at omfatte fiskeriområderne.

Parlamentet har et problem, hvilket det anførte i beslutningen af 23. oktober 2008 om piratvirksomhed til søs.

Endelig vil jeg gerne gentage vores overbevisning om, at Europa har brug for en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, som gør europæiske institutioner mere effektive og troværdige over for denne slags krise.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! De dødelige angreb, som de tyske tropper i besættelseshæren i Afghanistan har udført sammen med USA, EU og ÍÁŌĬ under angrebet i regionen Kunduz den 4. september 2009, udviklede sig til en massakre med 135 civile ofre og et tocifret antal sårede, heriblandt mange børn. Og det er en krigsforbrydelse mod det afghanske folk.

Dette angreb var naturligvis ikke rettet mod Taleban. Det var rettet mod 500 civile borgere. Det daglige blodbad, afholdelsen af voldelige og korrupte valg for at indsætte marionetter for besættelsesmagten i Afghanistan og fattigdommen og elendigheden, der er det afghanske folks svøbe, afslører, at det imperialistiske angreb fra USA, EU og NATO på dette besatte land – og en række andre lande – under påskud af at bekæmpe terrorisme har katastrofale følger for befolkningen.

Både de udtalelser, som den nye NATO-generalsekretær Anders Fogh Rasmussen og EU's udenrigsministre har afgivet, har kun ét formål, nemlig fortsat at intervenere mod befolkningen. Befolkningen i hvert land og i hver medlemsstat i EU må forlange og insistere på, at tropperne forlader disse lande og vender tilbage til deres eget.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Den 2. oktober afholder irerne en folkeafstemning om Lissabontraktaten. Lissabontraktaten er næsten identisk med den europæiske forfatning, som blev direkte afvist af franskmændene og hollænderne. Lissabontraktaten er allerede blevet afvist af irerne én gang, men

"nej" er altid det forkerte svar i EU, når det handler om yderligere politisk integration. Og derfor er irerne tvunget til at afholde endnu en folkeafstemning, så de kan levere det eneste rette svar, der er acceptabelt i EU, nemlig "ja".

EU ødelægger demokratiet i sine medlemsstater. EU bygger på urigtige oplysninger, vildledning og løgne. Briterne nægtes en folkeafstemning af vores foragtelige regering og den politiske klasse, fordi de ved, at resultatet ville blive et rungende "nej". Men uanset resultatet i Irland vil Det Forenede Kongerige en dag forlade EU og genoprette sin nationale uafhængighed. Jeg er stolt over at kunne bruge min stilling her til at slå et slag for briternes ubetingede udtrædelse af EU.

Formanden. – Tak, hr. Batten. Jeg gav Dem 14 sekunder ekstra, selv om De sagde noget ukorrekt, nemlig at Lissabontraktaten er det samme som forfatningen.

George Becali (NI). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne fortælle Dem om et europæisk projekt i dag: "Voices of Youth" – ungdommens stemme – som jeg har den ære at være blevet bedt om at være protektor for. Målet med dette projekt, som unge mennesker fra hver medlemsstat deltager i, er at identificere og tilbyde løsninger på sociale problemer, de kommer ud for. Jeg beder ikke blot Dem, men også formanden for Kommissionen om at sikre, at vi er mere opmærksomme på de forslag, de stiller. Det er vores ansvar i disse vanskelige tider at garantere Europa og frem for alt unge europæere en klar mulighed. Min generation har været så heldig at blive inddraget i genopbygningen af et forenet Europa. Unge har som repræsentanter for nutidens Europa og især morgendagens Europa ret til at gøre Europa til det, de forestiller sig, det skal være. Tak, og må Gud hjælpe os.

Formanden. – Tak for det, og også tak for det korte og præcise indlæg.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Den yderste venstrefløjs og den yderste højrefløjs spøgelse fra dengang, da to diktaturer dominerede det 20. århundredes Europa, er vendt tilbage og hjemsøger nu det 21. århundredes EU. Vi har en EU-borger, der har fået forbud mod at rejse til et andet land. Denne persons bevægelsesfrihed er blevet begrænset. En stat ville spærre 15 borgere inde, beskyldte dem for forræderi og forbyde dem at forlade landet, fordi de vil diskutere mindretalsspørgsmål med ligesindede medborgere ved forummet for ungarske parlamentsmedlemmer fra Ungarn. I det pågældende land straffes folk for ikke at tale det officielle sprog ordentligt på hospitaler, politistationer, plejehjem og fødeafdelinger. End ikke indvandrere behandles sådan i EU og slet ikke mennesker, der har boet i tusind år på det sted, hvor der blev dannet en ny stat for kun 17 år siden. Derfor er det vigtigt at gennemføre én fælles EU-lov om beskyttelse af mindretal, som er bindende for hvert enkelt land.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne oplyse Parlamentet om, at den britiske justitsminister i sidste uge benådede en borger i min valgkreds, Michael Shields. Han blev sat på fri fod efter at have afsonet fire et halvt år for en forbrydelse, han ikke havde begået.

Michael blev benådet på grundlag af klare beviser for, at han var moralsk og teknisk uskyldig i forbrydelsen. Han blev arresteret, sigtet og dømt på under otte uger for et brutalt overfald på Martin Georgiev, en bulgarsk tjener, i 2005 trods manglende retsmedicinske beviser, en fejlbehæftet identifikationsproces og en skriftlig tilståelse af overfaldet underskrevet af en anden mand, Graham Sankey.

I dag vil jeg gerne takke formændene Josep Borrell og Hans-Gert Pöttering og Parlamentets udvalg for andragender for støtten til Michaels kamp for retfærdighed. Men dermed er processen ikke slut, og jeg beder formanden og udvalget for andragender om at fortsætte med at støtte Michaels kamp for retfærdighed og straks formå de bulgarske myndigheder til at foretage en fornyet gennemgang af sagens beviser. Dette er afgørende, hvis vi skal give hver enkelt borger tillid og tro på det retslige samarbejde og politisamarbejdet i Europa.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand! Banksektoren trænger til tilsyn. Det er holdningen hos både Rådet og Kommissionen. Kommissionens undersøgelse om forbrugerbeskyttelse, der blev offentliggjort i februar, afslørede flere negative tendenser i bankverdenen. Som folkevalgt repræsentant fra Estland vil jeg gerne præsentere nogle eksempler fra Estland på to svenske banker, der driver bankvirksomhed i Estland. Problemet er, at disse banker behandler forbrugerne i Estland anderledes end forbrugerne i deres hjemland. Både priserne på bankydelser og renterne er betydeligt højere for estiske forbrugere. Renten varierer f.eks. fra 0,21 % i Sverige til 12,2 % i Estland – det er en forskel på 600 gange.

At bruge finanskrisen som begrundelse for uens behandling er ikke i overensstemmelse med EU's værdier. Og jeg vil gerne bede Sverige, som har formandskabet for EU i øjeblikket, fortælle, hvad det har at sige til sit forsvar, og hvor længe denne situation med de svenske banker i Estland skal fortsætte.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har brug for en demokratisk revolution, har jeg sagt, og nu står vi over for en uholdbar situation for alle dem blandt os, som af egen fri vilje ikke er med i en politisk gruppe i Parlamentet.

Jeg vil gerne bede forretningsudvalget om at finde en mindelig løsning på spørgsmålet om koordinatorene. Vi er udsat for forskelsbehandling, idet vi ikke må deltage i koordinatorenes møder i de forskellige udvalg og tage aktiv del, som vi bør. Jeg vil med glæde bistå med at undgå en situation, hvor en sag, som EF-Domstolen behandler – som tidligere i kølvandet på sagen om forskelsbehandling i 2001 – ender med den konklusion, at alle koordinatorenes beslutninger hidtil er ulovlige. Det ville ikke blot skade Parlamentet enormt, men det er også unødvendigt fra et politisk synspunkt.

Jeg beder derfor forretningsudvalget om hurtigst muligt at træffe de nødvendige foranstaltninger til at få denne forskelsbehandling af ikketilknyttede medlemmer bragt til ende og vende tilbage til de seneste ti års sunde arbejdsmetoder.

Carlos Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Hr. formand! I sommer myrdede terrorgruppen ETA tre mennesker i Spanien, tre mennesker som forsvarede lov og frihed: en betjent i det nationale politikorps og to betjente i civilgarden. Jeg vil gerne udtrykke min solidaritet, støtte og omsorg over for deres familier.

ETA er en kriminel gruppe, der ikke har nogen plads i Europa, fordi der i EU ikke er plads til radikalisme, totalitarisme eller terrorisme.

Europa-Parlamentet og alle de europæiske institutioner fordømmer derfor fortsat ETA-terroristerne og arbejder videre på at fjerne og udslette denne kræftsvulst af en terrororganisation, dens terrorangreb og dens medskyldige fra vores kontinent.

Jeg ønsker derfor at bruge denne min første tale på det første ordinære plenarmøde i Europa-Parlamentet i denne valgperiode til at mindes og hylde alle ofre for ETA's terrorhandlinger, at fordømme terrororganisationen ETA her i Parlamentet og bede om, at vi alle som europæere arbejder sammen, med loven på vores side, om at ryge ETA og dens støtter ud – af hensyn til Baskerlande, Spanien og Europa.

Ioan Mircea Pascu (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg mener personligt, at tiden er kommet til at foretage et skift i vores måde at håndtere energiproblemer på, nemlig ved gradvis at ændre fokus fra energiforsyningsikkerhed – dvs. at forsøge at sikre vores nuværende leverancer fra flygtige leverandører – til sikker energi, forstået på den måde, at den fulde udnyttelse af energikilderne placeres med fast hånd under EU's kontrol.

Naturligvis vil det kræve samtidig handling på begge områder i et stykke tid, indtil vægtskålen tipper i retning af sidstnævnte, fordi Europa først må opnå kontrol over sin egen energiforsyning, hvis det vil fremstå som en sand troværdig international spiller på energimarkedet. Ellers vil det fortsat være en samling nationale aktører, der hver forfølger deres egne nationale interesser og dermed er sårbare over for hensynsløse eksterne leverandørers del og hersk-taktik.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! For seks måneder siden blev verden chokeret over den død og ødelæggelse, Israel påførte Gaza. Nu er kameraerne væk, men den økonomiske belejring fortsætter. Mindre end en fjerdedel af de materialer og andre forsyninger, som folk dér har brug for, kommer gennem kontrolstederne – kun 18 effekter i alt. Intet til genopbygning, intet til handel, intet til at skabe job eller håb. Israel holder i realiteten halvanden million mennesker i en form for fængselslejr omgivet af mure og afpatuljeret af bevæbnede vagter.

Jeg beder Dem formidle til formanden, at han bør besøge Gaza ved førstgivne lejlighed for selv at tage situationen i øjesyn. Hvis han mener, at en sådan kollektiv afstraffelse ikke kan være acceptabel, bør han sige det højt på vegne af de uskyldige.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Hr. formand! Den økonomiske krise har ramt landbrugsproduktionen hårdt. Situationen for især mælkeproducenterne er blevet drastisk forværret de seneste 20 måneder. Med priser under 0,21 EUR må landmændene sælge deres mælk til en pris, som ligger under deres produktionsomkostninger. Overlevelsen for mange familiedrevne landbrug i EU er alvorligt truet, og i

øjeblikket er mange af dem kun i stand til at overleve ved at bruge af deres personlige opsparing, hvilket jo ikke er holdbart på sigt.

Kommissionens tal giver et dramatisk billede af prisfaldet på mælk og mejeriprodukter. Støtteordningerne for mælkeproducenterne er afgørende for at forhindre et sammenbrud i landbruget. Kvalitet har en pris, men dette princip synes ikke længere at gælde i landbrugssektoren. Den aktuelle producentpris har intet at gøre med forbrugerprisen.

Vores familiedrevne landbrug har akut behov for markedsstøtteforanstaltninger. Det her handler om at sikre Europas fødevareforsynings sikkerhed. Frem for alt må vi ikke glemme, at hundredtusinder af job i Europa afhænger af, om landbruget trives.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Hr. formand! I morgen vil hr. Barroso søge vores støtte til sit kandidatur til næste periode som formand for Kommissionen. Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at polske skibsværftsarbejdere gentagne gange appellerede til Kommissionen om at træffe en beslutning, som kunne redde deres arbejdspladser. Der var ingen hjælp at hente, fordi Kommissionen under hr. Barrosos ledelse har udvist en total mangel på bekymring over de problemer, der rammer den arbejdende befolkning. Tusindvis af polske skibsværftsarbejdere lider stadig under de smertelige konsekvenser af Kommissionens antisociale politik for deres samfund. Vi ville stå os ved at huske, at vi er blevet valgt til Parlamentet for at repræsentere borgerne, men det er hverken den slags politik eller den type Union, vores vælgere forventer.

Hvis vi støtter hr. Barroso, vil der ikke blive ændret noget. Kommissionens aktiviteter og dens lovgivningsinitiativer vil bevæge sig længere og længere væk fra Europas behov. Vi bliver nødt til at udpege en formand og nogle kommissærer, som vil sikre, at de sociale målsætninger kommer før de økonomiske. Vi bliver nødt til at vælge et socialt Europa, hvor den arbejdende befolkning anses for lige så vigtigt et element som profit. Vi må ikke lade os forføre af pæne ord, der bruges som røgslør for hensynsløse og umenneskelige højrefløjspolitikker.

Bill Newton Dunn (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at fremhæve sagen om John Zafiropoulos, der sidder fængslet i Grækenland. Hans familie, som er borgere i min valgkreds, er overbevist om hans uskyld. I begyndelsen af året skrev jeg til justitsministeren i Athen om sagen. Jeg fik intet svar, så jeg nævnte sagen her i salen i maj i et et-minuts-indlæg. Umiddelbart efter min tale hastede Grækenlands faste repræsentation til mit kontor og lovede mig et hurtigt svar fra ministeren selv. Fire måneder senere: Intet svar.

Hvis Grækenlands faste repræsentation lytter med nu her i salen, vil jeg gerne udtrykke min forundring over og utilfredshed med, at der intet er sket. Jeg beder repræsentationen venligst skaffe mig et svar fra ministeren og se på John Zafiropoulos' sag igen.

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Hr. formand! Under den tyrkiske invasion i Cypern i 1974 tog en tyrkisk journalist et billede af 14 cypriotiske soldater, der overgav sig til den tyrkiske hær. Dette fotografi blev symbolet på den indsats, der siden er gjort for at afdække forsvundne personers skæbne. Soldaternes lig blev identificeret ved hjælp af dna-analyse for nogle uger siden, efter at de var blevet dræbt for 35 år siden og smidt i en brønd i den besatte nordlige del af øen. Således gjorde den tyrkiske hær, der var ansvarlig for de fanger, der overgav sig til den, sig skyldig i en åbenlys overtrædelse af Genèvekonventionen.

Jeg anmoder Parlamentet om at opfordre Tyrkiet til at samarbejde med FN's Komité for Forsvundne Personer ved at forsyne den med oplysninger og åbne to nyligt udpegede steder i Laphitos kaldet "militærområder med adgangsbegrænsning", hvor endnu 800 fanger menes at være begravet.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand! Parlamentet vil få mange vigtige diskussioner og have vigtige beslutninger at træffe om budgettet. I øjeblikket taler vi naturligvis om 2010-budgettet, og der er stadig masser af punkter, der skal løses, før vi kan blive enige om det. Parlamentet vil også snart påbegynde drøftelserne om det nye finansielle overslag for perioden efter 2013.

Men der er også midtvejsrevisionen af budgettet, og det forekommer mig, at vi næsten har glemt den. Vi bør ikke glemme det, for det vil give os rige muligheder i fremtiden. Det vil give os lejlighed til at se på vores prioriteringer. Det vil give os lejlighed til f.eks. at tilføre flere midler til en ny økonomisk genopretningsplan for Europa. Det vil også muligvis give os lejlighed til at afsætte ekstra penge til foranstaltninger, som besluttet i København mod årets slutning.

Jeg mener, at Parlamentet hele tiden skal holde øjnene på bolden. Parlamentet bør fortsat presse Rådet og Kommissionen til at sikre sig, at det kigger på midtvejsrevisionen igen og give os lejlighed til at fremføre vores prioriteringer.

Pál Schmitt (PPE). – (HU) Hr. formand! Ytringsfrihed, herunder frihed til at vælge det sprog, man gerne vil tale på, er en grundlæggende menneskeret. Et sprog er et symbol af overordentlig stor betydning for de mennesker, som taler det; det er grundlaget for deres selvopfattelse. Enhver, der tænker sådan om sit eget sprog, må respektere ethvert andet samfunds sprog. Imidlertid er et af EU's officielle sprog, ungarsk, for nylig kommet under beskyldning fra Slovakiet på en måde, der er i direkte modstrid med europæisk tankegang. Slovakiets sproglov diskriminerer åbenlyst det ungarske samfunds halve million individers ret til at bruge deres eget sprog. I visse tilfælde bliver der idømt bøder på 5 000 EUR.

EU går ind for kulturel og sproglig mangfoldighed, og der blev til formålet udnævnt en kommissær for flersprogethed. Den europæiske pagt om regionale sprog og mindretalssprog, som også er ratificeret af Slovakiet, garanterer borgernes ret til at bruge deres modersmål på ethvert uddannelsesstrin, i forvaltningssager, i offentlige institutioner og officielle dokumenter. EU-institutionerne kan som eneste bærende kraft ikke tillade en af medlemsstaterne så åbenlyst at overtræde grundlæggende EU-normer og iværksætte et angreb på mindretalsrettigheder uden at protestere.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Hr. formand! Parlamentet drøftede situationen i den polske skibsværftsindustri for få måneder siden. Man nåede til enighed. Hr. Schulz, som er formand for vores politiske gruppe, bekræftede på vegne af gruppen, at Parlamentet ikke gik ind for at fjerne titusindvis af job på værfterne og hos deres leverandører. Hr. Schulz bekræftede, at Parlamentet ikke gik ind for at lukke denne industri i Polen eller for den deraf følgende reduktion af Europas industrielle kapacitet.

Der er gået seks måneder, og situationen ser nu sådan ud: Regeringen har ikke kunnet privatisere skibsværfterne, Kommissionen har overhovedet ikke taget hensyn til Parlamentets holdning, værfterne ligger stille, fremtiden er usikker, folk har mistet deres arbejde og er blevet efterladt i et tomrum. Vi må alle kunne blive enige om, at Kommissionen mangler ethvert begreb om europæisk industripolitik og enhver forståelse for, at der var brug for skibe førhen, at der fortsat er brug for dem, og at de stadig vil være nødvendige i de kommende år.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Den 23. august 2009 var halvfjerdsårsdagen for den skændige pagt, som nazisterne og Sovjetunionen indgik om at dele Europa. Jeg synes, at det er et chokerende eksempel på, hvor tæt tilsyneladende politiske modpoler kan komme på hinanden. Moskva og Berlin aftalte dengang, at den første opgave bestod i at fjerne den demokratiske politiske orden i Europa. Moskva og Berlin søgte at opnå verdensherredømmet. Derfor bør vi aldrig glemme, at der skulle to diktatorer til at igangsætte anden verdenskrig.

Fire dage før underskrivelsen af pagten forklarede Stalin sine kammerater meningen med den: "Det er i Sovjetunionens interesse, at der udbryder krig mellem Das Reich og den kapitalistiske anglo-franske blok. Alt skal sættes ind på, at krigen varer så længe som muligt, så begge sider udtrættes fuldstændig. Så får vi en stor skueplads til at gennemføre verdensrevolutionen."

Jeg vil gerne minde medlemmerne af Europa-Parlamentet om Parlamentets beslutning fra april om at proklamere den 23. august som fælles mindededag for ofre for alle totalitære regimer.

Boris Zala (S&D). – (SK) Hr. formand! Både i sidste session og Parlamentets indeværende session har vi hørt mange ungarske parlamentsmedlemmer kritisere den slovakiske sproglov. Jeg vil gerne samtidig nævne, at De alle har fået tilsendt dokumenter med forskellige argumenter, hvoraf hovedparten for at sige det lige ud er fejlfortolkninger, opspind og endog lodrette løgne.

Den slovakiske sproglov er i fuld overensstemmelse med alle menneskerettigheder og med sproglige mindretalsrettigheder. Efter min mening forfølger de ungarske parlamentsmedlemmer en meget farlig politik med en udtrykkelig og direkte provokerende ekstremisme både i Ungarn og i dets nabolande. Efter min mening burde de indse, at det er en højst farlig politik, og at de, som vi har hørt i dag, bør sætte en stopper for disse historier.

Alojz Peterle (PPE). – (SL) Hr. formand! Jeg har modtaget anmodninger fra et stort antal slovenske og italienske borgere om at henlede Parlamentets opmærksomhed på Italiens plan om at opføre en gasterminal i Triestebugten.

Jeg deler de slovenske og italienske miljøorganisationers bekymringer for, at denne gasterminal bliver en stor byrde for dette miljømæssigt allerede meget sårbare område. Jeg henviser her til både Triestebugtens vande og dens store bymæssige opland. Disse organisationer har også udtrykt tvivl om nøjagtigheden af de dokumenter, der anvendes i miljøvirkningsvurderingen.

Jeg opfordrer endvidere Italiens og Sloveniens regeringer til at arbejde sammen om projektet i ånd med det memorandum, som de underskrev i september sidste år. Med andre ord opfordrer jeg dem til at arbejde sammen om miljøvirkningsvurderinger i den nordlige del af Adriaterhavet og Triestebugten. Jeg forventer også, at regeringerne som resultat af udførelsen af denne vurdering vil kunne enes om en mere velegnet placering af denne gastterminal end Triestebugten.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! Jeg er enig med min estiske kollega, fru Oviir, i, at den økonomiske krise langt fra er overstået. En sær optimisme dukker op overalt i Europa, selv om arbejdsløsheden stiger, nationale økonomier gældsættes, befolkningen ældes – en slags tredobbelt guillotine, der hænger over Europa. Alligevel er afmatningen erklæret slut. Der planlægges en udvejsstrategi, så vi ikke længere behøver døje med genopretningsstrategien. EU påbegyndte genopretningsstrategien og håndteringen af den økonomiske krise udmærket og på så eksemplarisk vis, at USA kunne tage ved lære af Europa og fulgte vores eksempel, men derefter tabte vi fuldstændig pusten. Desuden fører denne falske optimisme til forkerte løsninger. Den økonomiske krise er ikke overvundet.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Dannelsen af Alliancen for Europæisk Integration i kølvandet på valget i juli 2009 bekræfter den proeuropæiske holdning blandt Republikken Moldovas borgere. Et yderst vigtigt skridt er taget, og det kan Moldova og EU ikke tillade sig ikke at følge op på.

Den politiske situation er stadig skrøbelig. Derfor afhænger Alliancens succes og dermed også et demokratisk Moldova i høj grad af dens europæiske partners støtte. Moldova har påtaget sig ansvaret for at slå ind på en proeuropæisk kurs. EU's ansvar er at lette landets færd frem mod målet.

Det moldoviske folks valg af den europæiske vej er nu også kommet til udtryk på politisk plan. Derfor må vi ubetinget støtte Alliancen for Europæisk Integration i Republikken Moldova, da den repræsenterer den eneste chance for gradvis og dog hurtig integration i den europæiske familie. Jeg opfordrer Kommissionen til hurtigst muligt at forhandle underskrivelsen af en ny aftale hjem med Republikken Moldova og anvende alle tilgængelige ressourcer på at hjælpe denne republik med at komme ud af den vanskelige finansielle situation, den står i.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! EU's troværdighed bliver fuldstændig undermineret, hvis den kun protesterer over overtrædelser af menneskerettighederne uden for EU, men ikke, hvis der begås alvorlige brud på menneskerettighederne som i det tilfælde, der netop har fundet sted i Slovakiet som følge af den nationale sproglov, og som også har affødt spændinger af hidtil uset omfang mellem flertals- og mindretalssamfundene.

Mindretalssproget er blevet underlagt flertalssproget, som hr. Vollebæk, OSCE's højkommissær for nationale minoriteter, formulerede det. Jeg vil gerne påpege over for min kollega, Boris Zala, at vi ville være meget glade, hvis vi ikke behøvede rejse spørgsmålet her i Europa-Parlamentet. Jeg har kun gjort det som følge af det forhold, at der er trådt en lov i kraft i Slovakiet, som i vidt omfang begrænser anvendelsen af mindretalssprog og diskriminerer det ungarske samfund, der bor der. Derfor bliver det den næste Kommissions og hr. Barrosos ansvar at nedsætte fora, hvor disse sager kan undersøges, sådan som Leonard Orban også anførte i sit brev. Slovakiet må overholde sine internationale forpligtelser, nemlig Rammekonventionen om Beskyttelse af Nationale Mindretal og Den Europæiske Pakt om Regionale Sprog og Mindretalssprog.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg bad om ordet for at tale om missionen til Afghanistan. Dette emne er tynget af vanskeligheder for alle parter. NATO og EU er begge inddraget. Navnlig ønskede jeg at understrege behovet for at lægge større vægt på kravet om humanitær, social og økonomisk bistand til det afghanske folk, som ulykkeligvis har været udsat for virkningerne af krig i 30 år. Jeg rejser dette spørgsmål på baggrund af en optrapning af angrebene på soldater i forbindelse med præsidentvalget. Som vi alle er klar over, er disse angreb blevet hyppigere og mere voldsomme i tiden op til valget. Denne bistand er særlig vigtig i forbindelse med opbygningen af tillid og genopbygningen af landet.

Kaptajn Daniel Ambroziński fra de polske væbnede styrker mistede for nylig livet i Afghanistan. Det ser ud til, at hans død i al væsentlighed skyldtes det svage afghanske militær og politi, som lod sig bestikke. Det er velkendt, at de afghanske soldater og politibetjente står i en vanskelig finansiell situation. Ifølge medierne er de afghanske soldater heldige, hvis de tjener 20 USD. Det er vigtigt for den militære indsats, at den ledsages af social, humanitær og økonomisk bistand.

Formanden. – Tyve sekunder til hr. Kelly til en meget kort duplik.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gerne sige meget kort, at der i aften af en britisk kollega blev fremsat en fejlbehæftet og noget nedladende udtalelse om Lissabontraktaten i Irland. Ingen har tvunget Irland til at stemme anden gang om Lissabon. Det var en beslutning, som det irske parlament selv traf, og som det irske folk uafhængigt af andre vil føre ud i livet. Faktisk er vi ikke blevet tvunget til noget som helst, siden vi fik vores selvstændighed fra England i 1922.

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi har hørt 39 taler på 45 minutter. Det er godt gået, synes jeg. Det har været en god debat, og jeg vil gerne ønske alle, men først og fremmest dem, der har holdt deres første indlæg, held og lykke fremover. Jeg vil især gerne understrege, at Kommissionen skal tage hensyn til de bemærkninger, som kom frem under debatten, for ellers vil Parlamentet blot blive et sted, hvor man kan få luft. Kommissionen har lyttet. Jeg noterede mig, at vores kommissærer var meget opmærksomme, og de vil utvivlsomt følge op på de bemærkninger, som parlamentsmedlemmerne har fremsat.

20. Omstrukturering af den europæiske bilindustri, særlig hvad angår Opel (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er Kommissionens udtalelse om omstruktureringen af den europæiske bilindustri, særlig hvad angår Opel.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er meget taknemmelig for i dag at få lejlighed til kommentere situationen i den europæiske bilindustri med henblik på at informere Dem om en række aspekter ved vores europæiske krisestrategi og udviklingen vedrørende General Motors Group. Jeg vil således kommentere industripolitikken og de sociale aspekter, mens min kommissærkollega Neelie Kroes overtager ordet, når vi kommer til statsstøtteleven.

Tolv millioner arbejdere har et job, som er direkte eller indirekte afhængigt af Europas bilfabrikanter. Derfor mødtes Kommissionen i oktober 2008 med alle de berørte parter, herunder medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter, som led i CARS-21 for at drøfte en fælles måde at håndtere krisen på. Der blev på mødet drøftet skrotpræmier og ekstra finansiel støtte fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB) med henblik på at forhindre denne i beskæftigelsespolitisk henseende så vigtige sektor i at forlise i krisens malstrøm.

Vi bliver også nødt til at handle for at sikre os, at opfyldelsen af de lovbestemte krav til os om at reducere personbilers CO₂-udledning fra 2012 ikke sættes på spil af krisen. Af bekymring over udviklingen hos General Motors indkaldte Kommissionen til et politisk møde for alle medlemsstater i januar i år med det formål at sikre åbenhed og garantere overholdelsen af EU-lovgivningen. Siden er der blevet afholdt tre af den slags møder. Ved møderne nåede de 27 medlemsstater til enighed om fælles politiske aftaler, som desuden blev offentliggjort.

Først blev det aftalt, at en løsning med at sætte General Motors Europe under administration, koordineret af Tyskland, var den rette vej at gå med henblik på at beskytte selskabet mod insolvens i det amerikanske moderselskab. Vi kan nu sige, at denne "Treuhand"-løsning forhindrede GM's europæiske bilfabrikker i at blive trukket med i insolvensen sammen med moderselskabet.

Den næste indgåede aftale var, at Treuhand-løsningen ikke betød en forudgående bedømmelse af, hvilken byder der skulle overtage selskabet. For så vidt angår udvalget af bydere, erklærede Kommissionen fra begyndelsen, at den ville være neutral, da den ellers ikke ville kunne udfylde sin rolle som traktaternes vogter.

Det blev også aftalt, at alle nationale beskyttelsesforanstaltninger skulle være i overensstemmelse med bestemmelserne i EF-traktaten om statsstøtte og det indre marked. Desuden måtte en eventuel statsstøtte ikke gøres afhængig af politiske betingelser såsom den geografiske placering af investeringen. I EU-traktaten er der ikke plads til økonomisk nationalisme. Der må kun undtagelsesvis bruges offentlige midler og kun, hvis resultatet bliver fremtidsorienterede økonomiske strukturer med fremtidssikrede job. Alle beslutninger skal alene træffes ifølge økonomisk logik, men som jeg tidligere sagde, vil kommissær Kroes komme nærmere ind på emnet statsstøtte senere.

Det forhold, at GM beholder 35 % af aktierne er en tydelig indikation af, at selskabet regner med, at dets tidligere europæiske datterselskab kommer økonomisk på fode igen. Jeg bifalder også, at 10 % af aktierne forbliver hos medarbejderne. Kommissionen har talt med alle berørte parter, både på arbejdsstager- og politikerniveau, siden januar 2009. Alle medlemsstater – og i dag også den flamske ministerpræsident – bifalder og støtter Kommissionens holdning til GM Europas fremtid. Kommissionen har alle redskaber til at sikre, at alle aftaler overholdes. Jeg vil endnu engang understrege, at vi ikke vil tillade, at skatteyderes penge

bruges til kortsigtede politiske hensyn frem for langsigtede interesser i henseende til arbejdssteder og arbejdspladser. I krisetider er det naturligt, at mange mennesker ville sige, at velgørenhed begynder derhjemme. Som kommissær for sociale anliggender håber jeg imidlertid, at Magna sammen med GM og New Opel finder en europæisk løsning.

Debatten om General Motors Europas fremtid må ikke forhindre os i at indse, at det samlede europæiske bilmarked står i en drastisk situation. Selv før krisen var der overkapacitet. Denne situation er blevet forstærket af krisen. I sidste kvartal af 2008 faldt antallet af indregistreringer med næsten 20 %, og vi forventer et fald på 11 % for hele 2009. Skrotpræmien, som 12 medlemsstater har indført, har sat en stopper for det frie fald, men kun på personbilmarkedet.

Tilbage i januar 2009 påpegede vi den yderst vanskelige situation i hele varevognssektoren. Salgstallene er katastrofale. Der findes ingen tal, der tyder på et opsving. Hele forsyningsindustrien mærker de alvorlige konsekvenser. Det primære ansvar for håndteringen af krisen ligger naturligvis hos automobilindustrien selv. For at beskytte de berørte medarbejdere har EIB, medlemsstaterne og Kommissionen ydet finansielle tilskud for at afbøde de sociale konsekvenser i sektoren.

Globaliseringsfonden, som Kommissionen vedtog to år før krisen, har de seneste to år modtaget syv ansøgninger fra automobilindustrien i seks lande. Med ca. 40 mio. EUR hjælper vi 7 000 arbejdere tilbage på arbejdsmarkedet. Vi har også nedsat et forum til drøftelse af de nødvendige omstruktureringer, som skal iværksættes på en socialt ansvarlig måde. Vi hilser det velkomment, at mange bilfabrikanter har kunnet forhindre dramatiske fyringsrunder ved at indføre nedsat arbejdstid og andre former for fleksibel arbejdsfordeling – hovedsagelig aftalt mellem arbejdsmarkedsparterne.

Der er enighed blandt alle de berørte parter om de langsigtede perspektiver for den europæiske bilindustri, nemlig at vi må bygge verdens mest avancerede køretøjer i Europa – med andre ord verdens reneste, sikreste og mest energieffektive. Denne strategi betyder, at det er nødvendigt at tage et tigerspring fremad med hensyn til automobilteknologi. Vi hjælper med at virkeliggøre strategien gennem EIB og det syvende rammeprogram for forskning. Kommissionen vil også fortsat gøre alt for at give denne europæiske nøgleindustri og dens medarbejdere pålidelige eksistensbetingelser.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Mit indlæg handler om en eller flere europæiske regerings offentlige finansiering af Opel/Vauxhall.

Som De ved, annoncerede Opel Trust, hvori General Motors (GM) og de tyske myndigheder er ligeligt repræsenteret, i torsdags, at den har godkendt GM's salg af en majoritetspost i selskabets europæiske Opel/Vauxhall-virksomhed til konsortiet Magna International og Sberbank. Denne beslutning, som Opel-ejerne traf, blev bakket op af den tyske regering. Den tyske regering lovede at yde offentlig støtte på op til 4,5 mia. EUR til nye Opel med eventuel deltagelse fra andre europæiske regeringer.

Kommissionen har holdt kontakt med alle berørte medlemsstater under hele det forløb, der førte til denne transaktion, og Kommissionen er også klar over kontroverserne om de forskellige fordele ved omstruktureringsplanerne, der er blevet præsenteret af de forskellige bydere, herunder den tvivl, som visse medlemmer af Opel Trust har udtrykt offentligt.

Vedrørende den offentlige finansiering af GM/Magna-transaktionen har vi fået at vide, at den tyske regering agter at benytte sig af en allerede eksisterende godkendt ordning i henhold til Kommissionens midlertidige ramme for statsstøtteforanstaltninger med henblik på at støtte adgangen til finansiering under den nuværende finansielle og økonomiske krise.

Jeg agter at verificere nøje, om denne ordning kan benyttes i dette tilfælde, og De vil utvivlsomt forstå, at jeg ikke kan formulere en holdning på dette tidspunkt, eftersom handelen endnu ikke er afsluttet, og der i øvrigt er en række aspekter, der ikke er forhandlet på plads endnu. Men på dette tidspunkt er det dog ret vigtigt, at jeg gør kort rede for de mest relevante betragtninger. Jeg må navnlig understrege, at statsstøtte, der ydes i henhold til den midlertidige ramme, hverken juridisk eller faktisk kan gøres betinget af den geografiske placering af investeringerne eller den geografiske fordeling af omstruktureringsindsatsen. Sådanne forhold ville skabe – og det siger jeg helt klart – en uacceptabel konkurrenceforvridning på de indre markeder og kunne udløse et tilskudsræs, som kunne blive til betydelig skade for Europas økonomi i denne meget skrøbelige situation. Hvis omstruktureringen af et europæisk selskab desuden var bestemt af ikkekommercielle vilkår i tilknytning til den offentlige finansiering, ville der være risiko for, at et selskab ikke ville kunne genskabe sin levedygtighed på længere sigt, og risikoen for ikke at overleve ville være desto større på grund af den svækkede tilstand, som hele den europæiske bilindustri befinder sig i. Den europæiske bilindustri har, som

vi alle ved, en betragtelig overkapacitet. Så en forfejlet omstrukturering ville medføre stor skade for selskabet og dets ansatte, negative følgevirkninger for hele sektoren og spild af skatteydernes penge. Og disse principper skal være min rettesnor i min vurdering af Opelsagen.

Jeg vil kontrollere, om der er knyttet ikkekommercielle protektionistiske betingelser – juridiske eller faktiske – til den offentlige finansiering, og Kommissionen vil ikke blot undersøge de lovbestemte betingelser, der kan være knyttet til den endelige hjælpepakke, men også hele den sammenhæng, hvori støtten ydes. Og jeg vil være særlig interesseret i at finde ud af, om de tyske myndigheder effektivt har knyttet ydelsen af hjælpen til en enkelt byder, og i givet fald finde ud af, hvorfor de har vurderet, at denne byders forretningsplan er at foretrække set fra et industrielt og kommercielt synspunkt.

På kort sigt er det trist, at enhver genopretningsplan for Opel/Vauxhalls rentabilitet på grund af den aktuelle overkapacitet i bilindustrien vil kræve fyringer i hele selskabet og planlagte lukninger. Alle planer om at redde Opel/Vauxhall, som er fremlagt af de forskellige potentielle investorer, indeholder såvel lukninger som fyringer. Imidlertid er en social omstrukturering den eneste måde at sikre levedygtige og stabile arbejdspladser på i fremtiden, og Kommissionen hverken kan eller bør forsøge at diktere, hvor disse fyringer skal ske, eller forsøge at forhindre dem. Vi vil dog overvåge processen meget nøje for at sikre, at den bygger på kommercielle betragtninger med sigte på at understøtte levedygtige arbejdspladser og ikke på protektionistiske motiver.

Werner Langen, for PPE-DE-gruppen. – (DE) Hr. formand! Vi i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) hilser det særdeles velkomment, at Kommissær Špidla har bekræftet, at de europæiske myndigheder var inddraget i tre områder af denne langtrukne proces med at skifte ejerskab i et automobilselskab.

Dernæst er jeg enig med kommissær Kroes i, at der er behov for nøje at kontrollere, om der foreligger ikkekommercielle betragtninger. Jeg vil dog bede Kommissionen sætte den nødvendige fart i processen. Det behøver ikke nødvendigvis gå så hurtigt som i overtagelsen af nederlandske og belgiske banker, dvs. inden for 24 timer, hvor den samme proces kræver 24 måneder for tyske banker, men jeg vil stadig bede om, at denne kontrol udføres hurtigt og formålstjenligt.

Mit tredje punkt er, at det er ganske vist, at der er overkapacitet på markedet, og at denne så sandelig har antaget et formidabelt omfang. I 2007 blev der solgt 58 mio. biler på verdensplan, mens kapaciteten var 72 mio. Det betyder, at omstrukturen af industrien – herunder med hensyn til miljøvenlige køretøjer – er i fuld gang, og at de mest berørte parter er fabrikkerne af store køretøjer.

Opel er jo ikke fabrikant af store køretøjer, men af energieffektive køretøjer. Opel har haft problemer. De har haft tab. Opels køretøjer yder godt, de er teknologisk avancerede, og jeg er sikker på, at dette selskab – selv om det som selvstændig virksomhed ikke har den størrelse på markedet, som bilgiganterne har – har en chance for at overleve, hvis det lykkes selskabet at gennemføre omstruktureringen.

For så vidt angår omstrukturering, har jeg læst i pressen, at kun ét produktionssted bliver berørt. Ifølge mine oplysninger ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Hr. Langen, jeg beklager, men hr. Méndez de Vigo vil gerne benytte sig af Blå kort-proceduren til at stille Dem et spørgsmål for at udfordre Dem. Hvis De indvilliger, kan vi give ordet til hr. Méndez de Vigo. I modsat fald må De fortsætte.

De får naturligvis godtgjort Deres taletid. De får 30 sekunder ekstra.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Hr. formand! Hr. Langen sagde, at Kommissionens undersøgelse af Opel bør afsluttes inden for rimelig tid. Hr. Langen: Hvad anser De for at være rimelig tid?

Werner Langen, for PPE-DE-gruppen. – (DE) Hr. formand! Som jeg sagde, må processen have lov til at skride fremad. Der må ikke stilles hindringer i vejen. Det er i sidste ende det, der er spørgsmålet. Når jeg ser på eksempler fra banksektoren, hvor denne proces har taget år, ville en kortere periode end den, vi i visse tilfælde har oplevet i Tyskland, bestemt være på sin plads.

Jeg vil dog gerne slutte med at sige følgende: Samlet set er planen – hvis mine oplysninger er korrekte – at 10 500 af i alt 50 000 job forsvinder, heraf 4 500 i Tyskland og resten fordelt på Opels andre produktionssteder. Jeg mener, det er berettiget at bede Kommissionen om at kontrollere, om dette er korrekt,

og at det ikke foregår efter politiske kriterier, og hvad det angår, glæder vi os sammen med arbejderne til det, der forhåbentlig bliver en lys fremtid.

Formanden. – Jeg vil gerne takke hr. Langen og hr. Méndez de Vigo, for jeg tror, det var første gang, vi prøvede denne procedure. Det er et godt tiltag. Det sætter liv i debatten, som har været en smule kedelig til tider. Med afbrydelser som denne bliver debatten mere interessant.

Udo Bullmann, for S&D-gruppen. – (DE) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Nu hvor vejen endelig efter måneders kamp er banet for en løsning, hvor ca. 40 000 (i hvert fald ifølge de nye investorer) af de over 50 000 direkte berørte job sandsynligvis kan reddes – ud over de mange job hos leverandører og lokale afhængige virksomheder – er det på tide at se på General Motors' arbejdsstyrke i Europa. Det var deres uoverensstemmelse. De – Klaus Franz som formand for samarbejdsnævnet og alle de øvrige – blev Opel Europas ansigt udadtil, en ny teknologikoncern, som har fortjent at få en chance, og i en sådan situation må vores politik hjælpe til.

Hvad diskuterer vi egentlig? Vi diskuterer, hvordan General Motors i USA vaklede i månedsvi. Selskabets overlevelse hang – og det ved vi alle – i en tynd tråd. Hvad kunne da have været mere rimeligt end at have taget initiativet, være gået videre og have sagt: "Okay så. Vi må springe til her og give folk en chance. Vi må give ikke kun produktionsstederne, men også fremtidens teknologier en chance, så Europa fortsat kan være et godt sted at producere biler."

Jeg kan fuldt ud identificere mig med den prognose, som kommissær Špidla har stillet i udsigt for den europæiske bilindustri. Lad os virkeliggøre den! Lad os skabe en industripolitisk ramme med miljøstandarder, der er førende på verdensplan, og som medarbejdere og bilfabrikanter i Europa kan udvikle sig inden for lige her. Vi har før klaret det med hensyn til kul og stål. Hvorfor skulle vi ikke også nu få held til at gøre det for bilindustrien og for fremtiden? Grib bolden! Kommissionen har masser af plads til at handle her, og den kan igangsætte masser af initiativer.

Jeg vil gerne sige til Dem, kommissær Kroes, at De ifølge mine oplysninger allerede har godkendt 1,5 mia. af de 4,5 mia., der indgår i den aftale, som skal nås, så processens hjul fortsat drejer. Naturligvis skal De kontrollere det juridiske – hvad ellers? Der skal selvfølgelig tages alle nødvendige skridt for at tilvejebringe en rimelig fordeling af byrderne i fremtidige forhandlinger. Jeg anmoder Dem dog indtrængende om at udføre disse kontroller hurtigt, så De kan nå en konklusion på et kvalificeret grundlag, men ud fra det, der står på spil, er det absolut afgørende, at denne lejlighed ikke forpasses. Den må ikke mislykkes af banale årsager. I stedet må vi også notere betydningen af situationen, og vi skal nå frem til en europæisk løsning i offentlighedens interesse, som kommer alle til gavn.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke de to kommissærer og Kommissionen for deres udtalelser i dag. Det var ikke indlysende. Den 3. august skrev jeg et brev, idet den meddelelse, der nu er kommet, allerede var undervejs, og modtog et svar fra kommissionsformanden. Den indeholdt ikke noget nyt. I dag har jeg i det mindste hørt nogle klare ord fra Kommissionen via kommissær Kroes, som udtaler, at der uanset hvad skal foretages en tilbundsående undersøgelse af alle detaljer i denne sag.

Jeg vil også gerne anmode Dem, kommissær Kroes, om, at denne undersøgelse foretages på grundlag af ikke blot statsstøtte, men også på grundlag af konkurrencereglerne og reglerne om fusioner og opkøb. Vi har trods alt her at gøre med ikke blot statsstøtte fra den tyske regering – i omegnen af 4,5 mia. EUR – men også noget, som både er en fusion og et opkøb. På dette område er reglerne om konkurrence strengere end reglerne om statsstøtte. Siden De primært omtalte statsstøtte i Deres tale, vil jeg bede Dem dække begge elementer i Deres undersøgelse. I forbindelse med fusioner og opkøb spiller den interne konkurrence mellem det berørte selskabs forskellige produktionssteder trods alt også en yderst vigtig rolle, mens statsstøtten primært vedrører konkurrencebetingelserne mellem selskaber.

Jeg må sige, at en sag, der rummer 4,5 mia. EUR i statsstøtte og et privat bidrag på kun 500 mio. EUR, er en rigtig øjenåbner. Er dette stadig en redningsaktion, eller er det, hvad jeg næsten ville kalde en nationaliseringsoperation? Hvorom alting er, så er der tegn på – og det ville være en fordel at indsamle oplysninger herom så hurtigt som muligt – at ikke kun økonomiske, men også politiske motiver var afgørende i den plan, som Magna udformede sammen med den tyske regering. Under alle omstændigheder skal dette fremgå tydeligt af undersøgelsen. Jeg vil også gerne bede Dem, kommissær Kroes, om, at denne undersøgelse under alle omstændigheder indledes hurtigt – det er jeg helt enig med hr. Langen i – og at oplysningerne ikke kun indhentes hos køber, idet sagsakter fra Magna til Kommissionen sandsynligvis vil påvise det, som Magna ønsker, der skal påvises. Det er svært at forestille sig, at sagsakterne i givet fald ville afsløre, at

konkurrencereglerne var blevet brudt. Derfor mener jeg, at Kommissionen må bruge sine kompetencer til selv at indhente oplysninger fra de forskellige involverede medlemsstater – Det Forenede Kongerige, Spanien, Polen, Belgien og naturligvis Tyskland – for at sikre en objektiv undersøgelse. Jeg mener også, at den undersøgelse, der nu skal foretages, er usædvanlig vigtig, da den vil danne præcedens for de mange andre omstrukturingsoperationer, som vil komme til under denne økonomiske og finansielle krise, og skulle underlægges de samme vilkår. Det var mit første punkt.

Mit andet punkt er, at Kommissionen efter min personlige mening ikke handlede korrekt ved ikke straks at tage ejerskab over sagen. Jeg mener, det burde være sket for flere måneder siden – de første meddelelser fra Kommissionen stammer nemlig fra februar. Hvad angår tværnational omstrukturering, mener jeg, at Kommissionen godt kan træffe direkte foranstaltninger, og at det ikke var nogen særlig god idé at overlade det til et enkelt land. Europæiske løsninger udformes ikke af en enkelt medlemsstat. De skal udarbejdes af EU-institutionerne. Jeg mener derfor, at Kommissionen på det industripolitiske område burde have spillet sin rolle bedre og hurtigere.

For det tredje mener jeg, at Kommissionen hurtigst muligt skal præsentere en samlet omstrukturingsplan for bilindustrien, idet 35 % overkapacitet ikke bare sådan kan fjernes, medmindre vi vælger en samlet europæisk strategi.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, kommissær Špidla og Kroes, mine damer og herrer! For det første skal vi endnu en gang prøve at huske på, at vi i Europa-Parlamentet, selv om vi i øjeblikket drøfter Opel-sagen, der måske repræsenterer en bredere uenighed om den europæiske bilindustris fremtid, faktisk alle er forenede i vores bekymringer for arbejdspladsernes fremtid i denne sektor i EU.

Tysklands handlinger bør ikke angribes så kraftigt på nuværende tidspunkt, hvor meget de end bør undersøges. I stedet bør regeringerne i EU's andre medlemsstater, hvis produktionsanlæg er ramt af krisen i GM, det vil sige regeringerne i Polen, Spanien, Belgien, Det Forenede Kongerige osv., slutte sig sammen med tyskerne og overveje, hvordan de kan få noget ud af denne krisesituation, og hvordan det fremover vil være muligt at sikre de berørte fabriksarbejderes jobs. Jeg mener, at det vil være en bedre fremgangsmåde.

Som nævnt mener jeg, at vi alle er forenede i vores bekymringer for fremtiden for arbejdspladserne i bilindustrien, og jeg må sige, at kommissær Špidla har fuldstændig ret, når han siger, at drøftelserne trods måneders forhandlinger i Bruxelles og gentagne gange her i Strasbourg og hjemme i medlemsstaterne, stadig ikke er kommet nogen vegne. Vi taler gentagne gange om, hvordan vi har en enorm strukturel overkapacitet i industrien, men vi kan alligevel ikke nænne at sætte kursen og bakke op om vore ønske om politisk at føre sektoren væk fra denne strukturelle overkapacitet. Vi har taget hul på problemet, hvilket jeg mener, er en rigtig god ting.

I mange sammenhænge, også i forbindelse med nationale foranstaltninger, taler vi om at fremtidssikre bilerne, hvilket vil sige, at bilerne skal være miljøvenlige og effektive, og at de skal have andre og mere fremtidssikre motorer. Hvis jeg skal være ærlig, tror jeg dog ikke, at det ud fra den nuværende tendens på markedet vil være tilstrækkeligt til at sikre lige så mange arbejdspladser i bilindustrien i fremtiden, som dem vi har i industrien i dag. Derfor bør fremtiden i det mindste drøftes med hensyn til fremtiden inden for mobilitet, og vi må være modige nok til her i krisetiden at drøfte omstruktureringer og også handle mere konsekvent.

Det er dog fuldstændig korrekt at påpege, at der virkelig ikke er gjort nogen indsats for at fremtidssikre sektoren som led i støtteordningen for Opel i Tyskland. I teorien betyder det moderne og fremtidssikre biler. Hvad så med den offentlige transportsektor? Hvordan skal vi i fremtiden være i stand til at have bedre og miljøvenlige offentlige transportsystemer? Hvem skal bygge bedre busser, bedre tog og bedre lastbiler i fremtiden? Hvem skal sikre, at der er en begrebsmæssig forbindelse mellem denne sektor og sektoren for informationsteknologi og vedvarende energi? Disse spørgsmål er gentagne gange blevet rejst, men aldrig ordentlig gennemtænkt eller formet til politiske idéer.

Jeg vil gerne benytte mig af denne forhandling til netop nu, hvor det nye Parlament påbegynder sit arbejde, at sige, at vi virkelig må løse dette problem. Vi må virkelig turde gøre mere i den henseende, for ellers må vi i fællesskab påtage os ansvaret for et hidtil uset tab af arbejdspladser, som vi vil være fuldstændigt ude af stand til at erstatte med offentlige midler senere hen.

Bruxelles kan ikke bare kritisere Tyskland eller andre regeringer. Vi må på nuværende tidspunkt have mod til at granske vores egne investeringspolitikker. Mindst 4,4 mia. EUR er i de seneste måneder blevet bevilget til bilindustrien gennem billige lån fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB). Ikke en eneste af de euro, der

er blevet skudt i bilindustrien fra denne kasse, var forbundet med krav om en sådan omstrukturering af bilindustrien eller transportsektoren for at gøre dem fremtidssikre.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

Evžen Tošenovský, *for ECR-Gruppen.* – (CS) Fru formand, kommissær Kroes, kommissær Špidla! I min tale her i Europa-Parlamentet vil jeg gerne som medlem af ECR-Gruppen kort tale om den nuværende situation i bilindustrien, især med hensyn til de europæiske producenters konkurrencedygtighed i fremtiden. Jeg vil også gerne takke kommissær Kroes for hendes tilgang til det højst komplekse spørgsmål, som vi i dag drøfter, og som kommer til at danne et yderst komplekst grundlag for løsningen af sådanne økonomiske situationer fremover. Den globale økonomiske krise har ramt mange erhvervssektorer. Bilproduktion er blandt de værst ramte sektorer. Det kan skyldes, at bilindustrien er skæringspunkt for mange forskellige sektorer, der stiller strenge kvalitetskrav og udøver et kraftigt konkurrencepres foruden presset for teknologiske fremskridt og fornyelse. Enhver, der ikke kan klare den svimlende udvikling inden for moderne teknologi, er i alvorlige problemer, og det er netop det, vi nu oplever. Det amerikanske bilmarked er et eksempel herpå.

Jeg vil gå så vidt som til at sige, at krisen tydeligt har markeret dem, der ikke kunne forudsige udviklingen inden for bilproduktionen, og dem, der under de gode tider investerede fornuftigt i udviklingen af nye konkurrencedygtige modeller. Jeg er fortsat grundlæggende imod målrettet regeringsstøtte, som kun på kort sigt kan løse de nationale producenters økonomiske problemer. Jeg kan sætte mig ind i politikernes bekymringer for stigende arbejdsløshed inden for visse sektorer, men jeg er sikker på, at det er meget ufornuftigt kun at satse på pengeindsprøjtninger i en enkelt sektor, da det blot udskyder problemet, ofte på bekostning af dem, der opererer på fornuftig vis. Den globale krise kan også være et stort incitament til at skabe nye teknologier og anvende nye brændstoffer, såsom komprimeret naturgas, hydrogen eller for eksempel elektricitet. Hvis EU ønsker at stimulere og støtte de europæiske producenter, bør man derfor støtte forskningen og forenkle innovationsprocedurerne, som – det må vi erkende – virkelig er meget langtrukne.

Det glæder mig, at EU's medlemsstater nu er gået væk fra de protektionistiske tiltag. Økonomisk protektionisme i sig selv forlænger blot eksistensen af ukonkurrencedygtige aktiviteter. Ligesom katastrofale oversvømmelser af Nilen gjorde det gamle Egypten frugtbart, bør den globale krise ansøre til udvikling af nye europæiske biler, der er mere miljøvenlige og yderst konkurrencedygtige på verdensmarkedet. Det glæder mig virkelig, at kommissær Kroes tager dette problem så seriøst, da det vil få yderst alvorlige konsekvenser for os alle i fremtiden.

Thomas Händel, *for GUE/NGL-Gruppen.* – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er enig i meget af det, Kommissionen har fremsat her om konsekvenserne og fremtidsudsigterne for bilindustrien – overkapacitet, behovet for at ændre strategi, nye teknologier. Jeg vil dog gerne påpege, at der er en række punkter, hvor vi ikke er enige. Opel bliver sandsynligvis ikke den sidste sag i bilindustrien, hvor der på globalt plan er en overkapacitet på 30 %.

Vi taler ikke kun om de omkring 12 mio. personer, der direkte eller indirekte lever af denne industri, men om de omtrent 30 mio. personer i hele Europa, som er involveret i denne industris økonomiske resultater. I den situation deler Kommissionen ansvaret for at sikre, at den europæiske bilindustri er i stand til at tage udfordringen op. Kommissionen deler også ansvaret for at sikre, at Opel ikke ender med at blive offer for det frie markedes oprydning efter krisen. Den nødvendige tilpasning af forvaltningen af de frie markeds kræfter i EU vil ikke automatisk erstatte det forventede tab af arbejdspladser med nye jobs. Det er tværtimod dem i arbejde og de europæiske nationale økonomier, der kommer til at betale prisen.

En generel forhindring af statsstøtte vil ikke bare resultere i konkurrenceforvridninger, men også sociale forvridninger. De vil herefter tære meget mere på kasserne i de berørte lande, end de har råd til, og ikke mindst meget mere end den statsstøtte, der i øjeblikket tilbydes, når man medregner ophævelsen af de sociale ydelser.

En omstrukturering af den europæiske bilindustri forudsætter et stærkt udspil fra Kommissionen, men også fra de relevante nationale regeringer. Vi foreslår derfor, at der oprettes et europæisk industriråd for fremtidens mobilitet, der skal inddrage politikere, virksomheder, fagforeninger og akademikere. Det skal udarbejde mulige tiltag for de nødvendige tekniske ændringer og fastlægge politiske foranstaltninger og den dertil knyttede støtte. Overkapaciteten bør metodisk forvandles til ny beskæftigelse og en ligelig fordeling af

udgifterne. Det gjaldt for stålindustrien for mange år siden, og det må nu gælde for Opel og hele bilindustrien i Europa.

Statsstøtte kan og bør efter min opfattelse også være forbundet med indførelsen af en institutionaliseret ordning for medarbejderdeltagelse med udvidede medbestemmelsesrettigheder. Alle de ansatte, der berøres i Europa, har brug for en sikker fremtid for deres fabrik, de har brug for nyt arbejde og nye holdbare fremtidsudsigter i hele Europa.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! I eftermiddags for et par timer siden bekræftede en ledende medarbejder fra Magna på ny det, vi allerede frygtede eller vidste, nemlig at fabrikken i Antwerpen skal lukkes permanent. Det er rigtigt, at der er tale om en søgen efter alternativer, alternativ beskæftigelse, en anden fremtid for fabrikken, men ingen ved, hvad det egentlig betyder. Det er på en måde tom snak, og det virker til at være en midlertidig strategi til at formilde arbejdstagerne og de mange andre berørte i Antwerpen, nemlig at sikre, at de forbliver tavse og føjelige.

Jeg mener ikke, at Kommissionen i denne sag skal gøre sådan, som den havde erklæret, at den ville, nemlig at se tiden an, observere og tælle slagene. Jeg mener, at tiden er inde til at handle nu, og at Kommissionen nu klarere end hidtil bør erklære, at dens godkendelse af sagen om virksomhedsovertagelse afhænger af, at den overtagende part kun anvender objektive økonomiske kriterier, efterhånden som en reorganisering er påkrævet. Der må også herske fuldstændig klarhed og åbenhed omkring de rapporter om konkurrenceevne, som måtte eksistere for de forskellige fabrikker, og om Kommissionen har haft adgang til sådanne rapporter.

Det er trods alt almindelig kendt, at Antwerpen-fabrikken er meget konkurrencedygtig, og det ville efter min opfattelse være uacceptabelt, at en af de mest konkurrencedygtige fabrikker rammes som følge af den tyske regerings massive støtte. Med denne sag er det mange tusinde arbejdstageres skæbne, der står på spil i mit land, og det gælder desværre også Kommissionens troværdighed, og jeg er ikke optimistisk i den henseende. Det er nemlig tit den samme gamle historie. Som kommissær Špidla påpegede, er der mange europæiske erklæringer og megen tom snak, men når det kommer til stykket, tager de politiske ledere hensyn til deres eget lands interesser først. Det var tilfældet med den nylige bankkrise, og jeg er bange for, at det også er tilfældet nu i Opel-krisen, hvor de tyske myndigheder tjener tyske interesser først.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Erklæringen fra Opels nye ejer, Magna, om, at de sandsynligvis lukker fabrikken i Antwerpen, er mildest talt besynderlig. Vi ved jo nu, at denne Opel-fabrik er en af de mest rentable og effektive i General Motors-koncernen, og alligevel ønsker de at lukke den. Der er derfor en hel del, der taler for, at denne beslutning ikke kun var baseret på rent økonomiske kriterier. Vi stiller derfor to krav til Dem i dag, kommissær Špidla og Kroes. For det første, at De bruger Deres urokkelige kompetence på konkurrenceområdet til at vurdere, om den massive statsstøtte, som nogle medlemsstater har varslet, virkelig er forenelig med de europæiske regler. Kommissær Kroes, De har med rette lovet en undersøgelse. Jeg håber, at De både får chancen for at gennemføre den grundigt og på kort sigt sikre, at vi ikke snart vil blive stillet over for et *fait accompli*. Jeg mener ikke, at det er en overdrivelse at sige, at Kommissionens troværdighed står på spil her. Økonomisk nationalisme og protektionisme hører ikke hjemme i det 21. århundredes Europa, og det er en udmærket sag at demonstrere det med.

Kommissær Kroes, De har ry for at være en kvinde af stål. Vi forventer, at De også vil leve op til Deres ry i denne sag og sikre, at Kommissionens autoritet ikke undermineres. Det er sagt helt uden ironi.

For det andet er det vigtigt, at Europa udarbejder et nyt industrielt projekt for automobilektoren. Vi må ikke se tilbage eller fokusere på forspildte chancer, men i stedet se fremad og fokusere på den nye teknologi i den nye elektriske bil. Det er endnu ikke for sent. Ved at gøre det nu kan vi sikre, at den nye elektriske bil bliver produceret med europæisk teknologi, og at vi ikke alle kommer til at køre i kinesisk producerede biler i fremtiden. Intet er til hinder for, at det her scenarie stadig kan undgås.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Det handler faktisk snarere om at finde en fælles europæisk løsning end om national egoisme.

Opel har en betydelig rolle at spille i den europæiske industripolitik, og det handler ikke kun om arbejdspladser i Opel, men også om arbejdspladser i mange forsyningsvirksomheder til bilindustrien i en række europæiske lande. Med afgørelsen til fordel for Magna – og det har det europæiske samarbejdsudvalg bekræftet over for mig – opnåede det europæiske samarbejdsudvalg også konsensus, og dets medlemmer arbejder energisk på at finde europæiske løsninger. Arbejdstagerne er villige til at bringe ofre for denne sag, og vi forventer det samme fra alle beslutningstagerne. Alle bør samarbejde og gøre det hurtigt. Det har de foregående talere allerede nævnt.

For arbejdstagernes skyld giver det selvfølgelig også mening at stabilisere tusindvis af arbejdspladser midlertidigt med statsstøtte. Vi godkender ikke nogen af de argumenter om konkurrence, der er blevet fremsat. Vi har med mennesker og jobs at gøre, men også med hele regioner. Den vej, som vi under Tysklands formandskab er slået ind på, bør nu føre til det bedst mulige resultat for alle de europæiske arbejdstagere på samtlige europæiske fabrikker.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru formand! Det er mig en glæde at få lejlighed til at tage ordet på det første møde, som De er formand for. Jeg er faktisk yderst tilfreds! Jeg vil dog mest af alt gerne takke kommissær Špidla for at have talt på tysk, og jeg vil gerne lykønske kommissær Kroes. Mange personer tror, at sagen om Opel-Vauxhall er et rent tysk anliggende. Det er det ikke – det er et europæisk anliggende! Det handler om arbejdspladser overalt i Europa, og det ville ikke være retfærdigt her at give Tyskland særbehandling. Det glæder mig derfor især at se, at Kommissionen er villig til at undersøge denne sag. Den pågældende sag handler om EU-lovgivningens konkurrence- og statsstøttere regler.

Vi vil gerne redde hvert eneste job, men til hvilken pris? Som talsmand for borgerne og skatteyderne fremgår det ikke klart af aftalen mellem Opel og Magna, hvilke langsigtede forpligtelser det vil indebære for skatteyderne. Opel-sagen er også problematisk fra et industripolitisk synspunkt. Det er altid kun den største, der modtager hjælp. De små og mellemstore overlades til sig selv, selv om de udgør ryggraden i den europæiske økonomi. Det ensidige valg af en investor var helt klart et forkert træk. Bedre og mere fordelagtige tilbud blev tidligt i forløbet afvist, og det af politikere.

Opel-sagen handler mere om valgkampagnen end om ren og skær økonomi- og industripolitik i henhold til EU-lovgivningen. For at gentage min pointe er det vigtigt, at Kommissionen nu spiller en aktiv rolle, selv om det ikke behager den tyske regering. Opel-aftalen er det rene humbug. Det bliver mere og mere indlysende. Den kommer måske til at markere den dyreste valgkampagne i Tysklands historie.

Vi ønsker, at Opel overlever og er levedygtig, og vi ønsker at kæmpe for hvert et job, men vi ønsker ikke, at det indebærer nogen omkostninger, og vi ønsker heller ikke en løsning på bekostning af vores europæiske partnere, som Tyskland som verdens største eksportør også er afhængig af.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Jeg er i dag overvældet af tilfredshed og frygt. Tilfredshed med erklæringerne fra kommissær Špidla og Kroes, der yder en vis trøst, men også frygt, eftersom erklæringerne fra den erhvervende part, Magna, ikke bidrager til nogen egentlig tryghed. Jeg vil gerne drøfte nogle af de ting, der er blevet sagt under disse forhandlinger.

Kommissær Kroes og kommissær Špidla, jeg beder Dem om at være mænd og kvinder af stål og sikre, at alle reglerne overholdes ordentligt. Hvad angår statsstøtte, må jeg erklære mig enig med hr. Verhofstadt, når han siger, at undersøgelsen bør omfatte alle aspekter af konkurrencelovgivningen og hele lovgivningen om fusioner og overtagelser. Det synes jeg, han har ret i. Jeg er også enig med hr. Langen, når han eftertrykkeligt erklærer, at det bør ske hurtigst muligt. Det, der hurtigt blev gjort for bankerne, bør også hurtigt kunne gøres i denne sag om virksomhedsovertagelse, som er så vigtig for mange tusinder af arbejdstagere.

Jeg vil gerne lige kommentere det, som kommissær Špidla nævnte om overkapacitet i sektoren, hvilket naturligvis er rigtigt. Han sagde, at man havde brugt en række metoder for at bringe det i orden. Han nævnte Globaliseringsfonden, som har modtaget syv ansøgninger. Vi bør dog også erkende, at denne Globaliseringsfond ikke fungerer særlig godt. I morgen skal vi drøfte en sag, en betænkning af hr. Böge, hvoraf det tydeligt fremgår, at der ud af de 500 mio. EUR, som vi fik stillet til rådighed for 2009, kun er blevet brugt knap 8 mio. EUR. Vi bør derfor anvende sådanne midler til at hjælpe disse arbejdstagere i form af uddannelse, reorganisering og en reel udvikling hen imod en ny og grønnere økonomi, der er kulstoffattig og mindre afhængig af fossile brændstoffer.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Fru formand! Deres partileder, hr. Westerwelle, sagde, at en af hensigterne med denne støttepakke til Opel var, at den indgår i valgkampagnen. Jeg håber naturligvis ikke, at det er tilfældet, og jeg håber, at omstruktureringen af Opel er underlagt de almindelige regler om virksomhedsførelse, og at vi ikke ender i en situation, hvor alle prioriterer deres egen bilfabrik. Jeg nærer fuld tillid til kommissær Kroes, der skal undersøge de enkelte aspekter af denne aftale. Hun er kendt for sin evne til at stå fast, hvilket hun gang på gang har bevist i Nederlandene, og hun er ikke bange for at komme med klare udtalelser.

Jeg har dog et spørgsmål til hende vedrørende den rolle, som den russiske sparekasse, Sberbank, har spillet. Jeg spekulerer på, hvilken rolle den har spillet, og om det i sidste ende vil betyde, at nogle af Opels produktionsfaciliteter flytter til Den Russiske Føderation, eftersom Sberbank faktisk er en forlængelse af regeringens økonomiske politik.

Endelig vil jeg gerne påpege over for hr. Staes, at han samtidig med at være overrasket over, at denne virksomhed er truet, meget kraftigt forsvare en bilfri politik. Biler bliver mere sikre og renere, men får stadig skylden for alting. Bilen er synderen, og bilisterne klemmes flade som skatteydere, ofte som følge af politikker, der forsvares her i Parlamentet. Bilen repræsenterer frihed. For mange mennesker, der råder over beskedne midler, er Opel et mærke til en overkommelig pris. Det er uheldigt, at disse mennesker nu får endnu sværere ved at få råd til biler som Opel, og resultatet er et sammenbrud inden for bilproduktionen. Derfor mener jeg ikke, at vi kan udtrykke forbavselse over denne udvikling og samtidig føre en fjendtlig bilpolitik her i Parlamentet. Mit parti går ind for biler, sådan som hr. Verhofstadt også er klar over.

Angelika Niebler (PPE). – (DE) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Jeg vil gerne fremføre tre punkter.

For det første er bilindustrien en nøgleindustri i Europa, og når man som allerede nævnt medtager alle leverandør- og kundeindustrierne og hele forsyningsindustrien, er 12 mio. jobs afhængige af den. Det ville jeg gerne lige understrege en gang til, da hr. Chatzimarkakis sidder her foran mig og lige har sagt, at den tyske regerings indsats var valgsnak. Det kan jeg kun definitivt tilbagevise. Det er en latterliggørelse og krænkelse af de ansatte i denne sektor i talrige europæiske lande, som hver dag frygter for deres jobs.

For det andet er det i det store og hele i Europas fælles interesse at redde Opel. Jeg mener, at det er særlig vigtigt at understrege det, uanset forhandlingerne i dag. Der er fabrikker i Det Forenede Kongerige, Belgien, Polen, Spanien, Tyskland og andre europæiske lande. Hvis Opel reddes, fordi der er en investor, nemlig Magna, og fordi der er foreløbige lån, som den tyske regering har kæmpet for, er det ikke kun til gavn for Tyskland, men for hele Europa. Vi må alle gøre en indsats for at bevare arbejdspladserne i vores hjemlande. Jeg er tilfreds. Hvor havde vi været i dag, hvis ikke vi havde gjort en indsats for at bringe denne forvaltningsaftale i stand? Der ville i det tilfælde ikke være nogen grund til yderligere drøftelser i dag, da sagen under alle omstændigheder så var blevet afgjort, da General Motors trak GM Europe med sig ind i rodet omkring sin insolvens.

Mit tredje punkt er, at der er strenge regler for statsstøtte. Jeg er overbevist om, at Kommissionen vil undersøge sagen ordentligt og yde de involverede retfærdighed. Det afgørende spørgsmål er, om Opel Europe bliver rentabel igen på mellemlang sigt. Jeg har tillid til, at den løsning, der nu er blevet fremlagt, og som Magna også arbejder med, og som involverer mange andre europæiske lande, kan gennemføres. Jeg anmoder Kommissionen om også at give den relevante tilladelse, og jeg vil gerne afslutte med at gentage, at vi i dette tilfælde har opnået noget positivt for bilindustrien i hele Europa!

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg takker Kommissionen for dens redegørelse. Desværre deler jeg ikke mange af mine kollegers optimisme, og det gælder også Kommissionens redegørelse. Det er rigtigt, at vi har modtaget flere dårlige nyheder om Antwerpen-fabrikken i dag, og den kendsgerning, at det er en højst produktiv fabrik med en særlig dygtig arbejdsstyrke, der skal lukke, må give anledning til mange spørgsmål, forhåbentlig også i Kommissionen. Kunne det have noget at gøre med, at fabrikken ligger i en af de mindre medlemsstater og i en region, som trods sin økonomiske styrke er særligt lille?

Kommissionen lykønsker nu sig selv for den indsats, den har gjort de seneste måneder. Jeg er desværre ikke enig. De, Kommissionen, spiller en nødvendig rolle, som jeg støtter, en meget formalistisk rolle som beskytter af EU's interesser i form af traktater og konkurrence- og statsstøtteregler. Jeg understreger denne nødvendighed og gentager min støtte til den undersøgelse, De må foretage i denne sag, da den er afgørende. Hvorfor har De så ikke gjort mere? Hvorfor spillede De ikke en stærk politisk rolle, for eksempel ved også at samarbejde om idéer vedrørende omstruktureringer under de forhandlinger, De førte med medlemsstaterne? De europæiske fagforeninger har for eksempel beskæftiget sig med og støtter stadig en omstrukturering, der også inkorporerer konceptet solidaritet, hvilket skal sikre, at byrden fordeles mellem de forskellige fabrikker.

På nuværende tidspunkt vil jeg gerne spørge, og det er mit vigtigste spørgsmål til Kommissionen, hvad De agter at gøre lige nu her efter de værst tænkelige nyheder om Opel Antwerpen? Hvilke skridt agter De at tage for at sikre, at arbejdstagerne i Antwerpen også har en fremtid?

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru formand! Alle os med bilfabrikker i vores lande eller regioner ønsker dem det bedste, men det bør ikke gøre os blinde for problemet og virkeligheden med overkapacitet, der begrænser fortjenester og investeringer. Jeg er overordentlig imponeret over de ingeniøregenskaber, jeg oplever på fabrikkerne i min region, ved Ellesmere Port og Halewood, og de fortjener alene på det grundlag at have fremgang, men jeg er dybt nedtrykt over hele bilindustriens holdning i de 10 år, jeg har fulgt den, mens jeg har været her i Parlamentet.

Hvis industrien skal dømmes på potentialet for miljømæssige forbedringer, har den klaret sig skandaløst dårligt. Der er selvfølgelig solstrålehistorier. Vi ser hver dag eksempler på innovation i aviserne, men industrien har i det store og hele kæmpet mod indførelsen af katalysatorer ved at overdrive deres omkostninger. Den indgik en aftale med os om at begrænse sine CO₂-emissioner og løb derefter fra aftalen. For øjeblikket forsøger industrien at sno sig ud af lovkrav om at anvende kølemedier i airconditionanlæg med et meget lavere globalt opvarmningspotentiale end dem, der nu anvendes, og den fører allerede lobbyvirksomhed for at forsøge at svække Kommissionens forslag om CO₂-emissioner fra varevogne og lette erhvervskøretøjer.

Der er blevet brugt enorme pengesummer på at få industrien på ret køl igen. Jeg synes, at vi, offentligheden, fortjener bedre. Vi hører fra komponentproducenterne, at bilsamlefabrikkerne sætter deres ambitioner alt for lavt. Vi har brug for, at industrien nu indtager en ny holdning, og det gælder især industriens repræsentanter, ACEA. Vi har brug for, at industrien erkender, at den har forpligtelser over for hele samfundet, og at dens fremtid er uløseligt forbundet med miljøforbedringer.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Jeg mener, at det står klart, at selv den europæiske bilindustri ikke kan flygte fra virkeligheden, men må omstruktureres hurtigst muligt for at reducere den strukturelle overkapacitet. Man kan dog stille spørgsmålstejn ved troværdigheden af Opels økonomiske taktik, når den lover at bevare sin dyreste fabrik, den tyske, mens en økonomisk velfungerende fabrik som Opel Antwerpen må lukke. Det er præcis det scenarie, der formelt blev bekræftet her i eftermiddag af Magnas administrerende direktør, Siegfried Wolf, på Frankfurt Motor Show. Som flere talere allerede har nævnt, er der alvorlige tegn på, at Magna til gengæld for statsstøtte har gjort indrømmelser over for de tyske myndigheder, som ikke er specielt fordelagtige for driftsplanen. Jeg mener, at Kommissionen må sætte en stopper for dette, inden det er for sent. Kommissær Kroes har allerede givet udtryk for sine bekymringer, men jeg mener, at der skal mere til. Kommissionen må ikke tøve med at erklære, at den agter at sikre, at Tyskland også overholder de europæiske konkurrenceregler i denne sag. Efter min mening vil en manglende reaktion fra Kommissionen udgøre en dårlig præcedens for alle fremtidige, grænseoverskridende omstruktureringer, da de små medlemsstater gang på gang vil blive tvunget ud af markedet. Hvorfor er Kommissionen ikke selv med til at styre forhandlingerne med GM og Magna i stedet for kun Tyskland? Jeg har også hørt, at den tyske regering i morgen sætter sig til forhandlingsbordet med andre europæiske lande for at finde ud af, hvordan statsstøtten skal koordineres. Det virker meget kynisk for Flanderns vedkommende, og sker helt klart for sent, og jeg vil gerne spørge, om Kommissionen også er involveret.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne på vegne af Europa-Parlamentet give udtryk for vores solidaritet med og støtte til alle de ansatte i alle Opel-fabrikker i hele Europa, især dem på Figueruelas-fabrikken, deres familier og de underleverandører, der er afhængige af dem. Jeg vil gerne forsikre dem om, at vi følger dem i det nye eventyr, der begynder med skabelsen af en uafhængig europæisk producent, GM Europe.

For at dette eventyr, der udspringer af de dårlige nyheder om sammenbruddet af GM i USA, kan resultere i opbygningen af en solvent, moderne og konkurrencedygtig virksomhed med en klar fremtid ud fra et virksomhedsmæssigt, økonomisk og teknologisk perspektiv, bør Kommissionen og kommissærerne dog selv indtage førerrollen i de igangværende forhandlinger, så vi kan sikre, at vi opnår en egentlig europæisk løsning med alle mulige garantier.

Vi har kritiseret Kommissionens fravær i de indledende forhandlinger og den måde, hvorpå den gav efter for bilaterale forhandlinger, mens alle medlemsstater med Opel-fabrikker opfordrede til unilaterale løsninger. Det skal i den forbindelse påpeges, at der endda har været regionale regeringer, såsom min regering i Aragonien, der for et år siden kom med et banebrydende forslag om at tilbyde en garanti for Figueruelas-fabrikken.

Den ændrede kurs, der skyldes Kommissionens ansvarsfralæggelse, har resulteret i den nuværende forvirrende situation og en alvorlig risiko for, at valgresultatet, som ikke har nogen betydning for kriterierne for en levedygtig virksomhed, vil føre den nye europæiske virksomhed ind i en blindgyde, hvor kriterierne for konkurrencedygtighed ikke prioriteres, og store omkostninger i form af jobtab ikke kan undgås. For at undgå at det sker, har vi brug for en europæisk løsning, der er økonomisk bæredygtig nu, på mellemlang og lang sigt, og som prioriterer en konkurrencedygtig og produktiv beskæftigelse som på emblematiske fabrikker som Figueruelas.

Vi tillader ikke, at Kommissionen forbliver neutral et sekund længere. Den bør handle og sikre beskæftigelsen i og fremtiden for GM Europe. Det vil Parlamentet kræve på vegne af alle arbejdstagerne i Opel Europe.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru formand! Jeg takker kommissærerne for deres redegørelser.

Under disse forhandlinger har jeg hæftet mig ved den forbindelse, der knyttes mellem valget i Tyskland og problemerne i denne virksomhed, som berører mange fabrikker i Europa.

Jeg vil gerne fokusere på tre af de aspekter, som kommissæren nævnte. Jeg mener, at denne situation kræver fuld og absolut gennemsigtighed i alle de forhandlinger, der føres. Jeg er enig i, at alle aspekter bør overvåges, både fra et juridisk synspunkt og fra et støttemæssigt synspunkt. Kommissæren sagde dog, at hun opfatter omstruktureringen som uundgåelig sammen med tabet af arbejdspladser og fabrikslukninger.

Hvad det angår, hvilket jeg mener skyldes den virksomhedsmodel, der indtil videre er blevet foreslået, og den grådighed, vi har i Europa, mener jeg, at vi med den fremtid for øje er nødt til at sætte befolkningen først. Vi og Kommissionen må udtænke og anvende innovative politikker for at beskytte arbejdstagerne og sikre, at de kan leve et værdigt liv og tilbydes en standarduddannelse i alle europæiske lande, så de kan tilpasse sig det fremtidige arbejdsmarked og kravene fra de nye virksomheder.

For det andet, hvad angår virksomhedsstøtte, vil jeg gerne sige, at det skal være støtte, som gør de resterende fabrikker levedygtige. Der er også behov for en klar innovativ indsats, navnlig inden for hybridteknologier, sådan som andre medlemmer har nævnt, så bilismen ikke kun er afhængig af fossile brændstoffer.

Det er altså det, vi kræver af Kommissionen for fremtiden.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne fremføre et par bemærkninger.

For det første har statsstøtten til bilindustrien og medlemsstaternes og Kommissionens handlinger indtil videre været præget på den ene side af en såkaldt defensiv tilgang og på den anden side en kortsigtet tilgang. Jeg mener for eksempel, at de betydelige ophugningspræmier, som vi har set, faktisk har foregrebet og kunstigt sat efterspørgslen i vejret, og jeg mener, at det først er nu, hvor disse præmier ophører eller snart ophører, at vi virkelig vil kunne se det forkerte indtryk, de giver. Efterspørgslen kan ikke holde trit med udbuddet.

Derfor vil jeg gerne tilskynde Kommissionen til at være langt mere ambitiøs i sine arbejdsmetoder. Navnlig med hensyn til statsstøtte mener jeg, at vi må opstille to prioriterede indsatsområder.

For det første kræver indførelsen af bæredygtige mobilitetsløsninger i Europa en dygtig og faglært arbejdskraft i bilindustrien, lige fra ingeniører til specialarbejdere. Det første indsatsområde er naturligvis at fastholde og udvikle disse færdigheder i bilindustrien og de beslægtede industrier.

Desuden mener jeg, at statsstøtte bør være forbundet med strengere betingelser, end det i øjeblikket er tilfældet. Det bør med andre ord ikke være nok at sige: "Vi vil fortsætte på samme måde som hidtil". Jeg mener, at statsstøtte bør gøres afhængig af en hurtigere gennemførelse af ændringer i industrien. I den henseende er jeg helt enig med det, hr. Davies sagde.

Jeg vil gerne afslutte med en kommentar til hr. Eppink, som åbenbart påstår, at vi er imod frihed. Det, der i virkeligheden sker på markedet, er, at stadigt færre borgere tilslutter sig "min bil er min frihed"-gruppen. Man behøver blot at køre en tur på vejene i Belgien eller Nederlandene for at konstatere, at systemet har nået sine begrænsninger.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Da det blev foreslået, at vi drøfter fremtiden for Opel Europe på plenarmødet, vidste vi endnu ikke, at virksomheden torsdag blev overtaget af Magna og dens russiske partner, Sberbank.

Efter måneders uvished går Opel Europe nu en ny fase i møde, hvilket for nogle giver anledning til håb og for andre til bekymring. Vi ønsker, at betingelserne i den endelige kontrakt, der bliver undertegnet i løbet af de næste par måneder, er positive for virksomhedens fremtid, og jeg håber, at den tyske regering har ret, når den mener, at det her er det mest pålidelige bud på virksomhedens overlevelse.

Som medlem af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, og som indbygger fra Aragonien, hvor en af de mest produktive fabrikker, Figueruelas-fabrikken, ligger, må jeg give udtryk for min bekymring over de ansattes skæbne. Der går rygter om, at Magna i sin omstruktureringsplan overvejer at afskedige 10 560 ansatte, i øjeblikket 1 700 fra fabrikken i Aragonien, hvortil skal føjes mange indirekte afskedigelser.

Vi er klar over, at der er behov for en gennemgribende omstrukturering for at redde virksomheden, og det vil berøre de ansatte, men vi håber, at planen vil blive udarbejdet på grundlag af økonomiske kriterier og produktivitetskriterier, så der opnås den bedste løsning for alle.

Vi har tillid til, at regeringer i de berørte lande i de kommende måneder vil skride til handling sammen med EU. Det vil betyde, at vi med økonomiske kriterier i fællesskab kan støtte Opels fortsatte virke med mindst mulige omkostninger for de ansatte i alle virksomhedens europæiske fabrikker.

Formanden. – De havde et spørgsmål til fru Lope Fontagné, hr. Luhan. Var det ikke derfor, De holdt Deres blå kort i vejret?

Petru Constantin Luhan (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg mener, at det er yderst vigtigt at drøfte dette spørgsmål. Der er dog indtil videre ikke blevet talt om spørgsmålet i forbindelse med den europæiske og regionale udvikling.

(Formanden afbød taleren)

Formanden. – Det er ikke et spørgsmål til fru Lope Fontagné. Hvis De ønsker at tale under catch-the-eye-proceduren, vil De få lejlighed til det ved afslutningen af forhandlingerne.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! De seneste begivenheder vedrørende Opel får mig til at tænke på mere end blot overtagelsen af en historisk europæisk bilfabrikant. Jeg spekulerer over, hvilken slags industripolitik vi ønsker i Europa. Jeg havde foretrukket, at Opel var blevet overtaget af en europæisk koncern. Det ville have demonstreret et samarbejde og en solidaritet blandt industrierne i sektoren og et stærkt tilhørsforhold til EU.

På konferencen "Etats Généraux de l'Automobile" i januar 2009 erklærede EU-kommissæren for industri, hr. Verheugen, at automobilsektoren var af afgørende betydning for økonomien, samfundet, beskæftigelsen og forskningen. Jeg er bekymret over de mulige konsekvenser, som denne aftale kan få for beskæftigelsen, og jeg håber ikke, at der bliver nogen fyringer. Jeg er dog endnu mere bekymret over statsstøtten, som ikke må forvride konkurrencen på bilmarkedet. Kommissionen må sikre, at støtten ikke er forbundet med fabrikslukninger.

Det er en skam, at tilbuddet fra Fiat hverken blev godkendt af den tyske regering eller Opels bestyrelse. I dag er Fiat den mest teknisk avancerede bilfabrikant – se bare, hvad den har gjort for at begrænse sine bilers CO₂-emissioner.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Fru formand! Vi forventer faktisk, at kommissær Kroes fungerer som voldgiftsdommer i denne sag. Hvis jeg har forstået det korrekt, mister Antwerpen snart sin Opel-fabrik. Der vil måske stadig være en fabrik, der udlejes til et eller andet mærke som underleverandør, men det er naturligvis en meget usikker fremtid.

Som indbygger i Antwerpen finder jeg det særlig svært at acceptere, at vi i månedsvis har været overbevist om, at valget ikke kun var baseret på økonomiske argumenter, men på Tysklands og den tyske regerings evne til at lægge en betydelig andel af skatteydernes penge på bordet. Derfor forventer vi, at De som voldgiftsdommer kan afgøre, om det er sandt og finde ud af, om det virkelig kun var økonomiske og kommercielle argumenter, der blev brugt i sagen, eller om det handlede om overlevelsen af den økonomisk eller politisk stærkeste.

Når Deres undersøgelse er slut, ville vi gerne bede Dem fremlægge Deres resultater her i Parlamentet. Vi mangler trods alt at høre en hel del eller i hvert fald noget utvetydigt fra de involverede virksomheder. Vi regner derfor med, at De kan oplyse os om de argumenter, som de involverede har fremført. Jeg vil gerne have Dem til at fortælle mig, hvorfor min by, Antwerpen, blev hårdest ramt, eftersom mange af byens indbyggere vil opfatte det som et symbol på den tillid, de kan have til Kommissionen og selve EU.

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Fru formand, kommissær, mine damer og herrer! Jeg deler mange af parlamentsmedlemmernes store bekymringer for Opels skæbne og de personer, som arbejder der eller lever af industrien i det område. Der er nu truffet en principbeslutning om overtagelsen af Opel, men i de seneste dage og timer har der været fremsat udtalelser, som har skabt stor forvirring om en række punkter. Det er opslidende for de ansatte og også for arbejdstagerne i forsyningssektoren, og der er hurtigst muligt behov for klarhed og ikke mindst en seriøs og ærlig tilgang.

Det, der bekymrer mig i denne sag i en europæisk kontekst, er Magnas erklæring om, at det kun er Antwerpens fabrik, der skal lukkes, mens offentliggjorte undersøgelser viser, at netop denne fabrik har en driftsøkonomisk styrkeposition. Derfor kan jeg ikke frigøre mig fra følelsen af, at multinationale virksomheder spiller medlemsstaterne ud mod hinanden eller omvendt, at medlemsstaterne bruger statsstøtte til at påvirke udvælgelsen af de fabrikker, der skal lukkes eller reddes, så konkurrencen forvrides. Hvis det er tilfældet, vil vi oven i den økonomiske krise og dens sørgelige sociale konsekvenser stå med en institutionel krise vedrørende institutionernes troværdighed, hvilket vil efterlade borgerne uden noget referencepunkt.

Derfor anmoder jeg om noget, jeg allerede har anmodet om før i en skriftlig forespørgsel i februar, nemlig at Kommissionen virkelig gør brug af alle sine beføjelser til at sikre, at ofrene for Opels kvaler ikke overlades til deres skæbne, og til at foretage en formel undersøgelse af anvendelsen af statsstøtte. Det vil sikre en objektiv og gennemsigtig behandling af de enkelte fabrikker og de personer, der er afhængige af dem. Når alt kommer til alt, bør borgerne kunne regne med, at EU udfører sine vigtigste opgaver, også under de vanskelige forhold, som vi i øjeblikket oplever, at man tager situationen seriøst, og at der ikke er plads til dobbeltstandarder i EU. Det her er virkelig den afgørende prøve for institutionernes troværdighed, og vi regner med kommissærernes indsats.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg mener, at vi alle har det samme mål, nemlig at sikre en levedygtig og konkurrencedygtig bilindustri i EU på lang sigt og bevare arbejdspladserne i sektoren.

I juli skrev jeg til hr. Verheugen og blev forsikret om hans forpligtelse til at sikre lige konkurrencevilkår i omstruktureringsplanen for den europæiske gren af GM. I min region er Vauxhall-fabrikken i Ellesmere Port hjørnestenen i den lokale økonomi med omkring 2 200 direkte arbejdspladser. Fabrikken har undergået en radikal omstrukturering og opfattes nu som et sundt, effektivt og konkurrencedygtigt foretagende, hvilket også er tilfældet med Luton-fabrikken i det sydøstlige England.

Ingen ønsker at nedlægge arbejdspladser, men enhver beslutning må tages på grundlag af en fabriks levedygtighed og effektivitet. Beslutningen bør bero på retfærdighed og ikke særbehandling, ikke fordi en medlemsstat har lovet mere støtte end andre. Det glæder mig, at kommissær Kroes erkender, at det ikke er på sin plads at stille politiske krav og betingelser til gengæld for statsstøtte.

Jeg opfordrer Kommissionen til at være årvågen og sikre, at enhver økonomisk støtte er baseret på statsstøttereglerne og de europæiske virksomheders evne til at være økonomisk rentable og rustede til fremtiden. Fastholdelsen af en stærk europæisk bilindustri indebærer, at der på europæisk plan benyttes en fremgangsmåde, der bevarer vigtige og effektive infrastrukturer i alle medlemsstater og regioner.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Der har hersket tvivl om, hvorvidt den tyske regerings udbetaling af 4,5 mio. EUR til omstruktureringen af Opel, som blev hilst som en succes, var en politisk eller økonomisk handling. Det bedste svar på dette spørgsmål kom fra repræsentanterne for den tyske regering, da Magna skulle vælges som den enhed, der skulle overtage Opel. En af repræsentanterne valgte ikke at deltage i den afgørende afstemning, og en anden, hr. Wennemer, stemte imod, fordi han mente, at der var tale om en politisk beslutning.

Kommissionen bør undersøge den statsstøtte, som Opel har fået tildelt, og oplyse Parlamentet, om det måske ikke har været et spørgsmål om at beskytte det lokale marked på bekostning af fabrikker og arbejdspladser i andre af EU's medlemsstater. Jeg var særlig berørt af den strenge vurdering fra Kommissionen, eftersom værftsarbejderne i Szczecin og Gdynia ikke fik mulighed for at fortsætte produktionen af skibe. Bliver kommissær Kroes' vurdering i denne statsstøttesag lige så streng og troværdig som i tilfældet med de polske skibsværfter? De europæiske borgere har mistanke om, at der på dette område anvendes dobbeltstandarder.

Endelig vil jeg gerne påpege, at den globale finanskrisen nu har et år på bagen. I denne svære tid bør Kommissionen være parat til at fremme, vurdere, anbefale og foreslå løsninger, der ikke er belastet af mistanker om at være truffet i en medlemsstats politiske eller protektionistiske interesse. Det er desværre mit indtryk, at Kommissionen har indtaget en passiv holdning i denne sag.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Fru formand! Vi kan vel blot konkludere, at vi befinder os i en krisesituation uden fortillælde. Derfor er det nødvendigt med en sammenhængende og aktiv politik, ikke bare for at redde de arbejdspladser, som reddes kan, men også for at hjælpe dem, der bliver arbejdsløse, med at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Uddannelse vil være enormt vigtig.

Bilindustrien er den europæiske økonomis motor, og det er vigtigt at træffe beslutninger ud fra langsigtede mål om udvikling af en bæredygtig europæisk bilindustri. Der er blevet fremsat forskellige idéer om, hvordan

nedlæggelsen af arbejdspladser og opsigelser skal fordeles. Hvis det bliver sådan, at hvert femte job i Opel-koncernen forsvinder, vil det lægge et utroligt pres på de personer og virksomheder, der rammes, uanset hvilket land der er tale om. Jeg håber derfor, at processen er blevet udført korrekt, og at de multinationale virksomheder ikke har skullet spille landene ud mod hinanden i udbudsprocessen og dermed også spillet arbejdstagerne ud mod hinanden. Den europæiske indsats for at imødegå krisen bør være koordineret og afbalanceret.

Det er også vigtigt, at fagforeningerne inddrages, og at de aktivt og konstruktivt kan deltage i processen. Desuden er det vigtigt, at Kommissionen og Parlamentet nøje følger udviklingen. Forskning og udvikling bliver af afgørende betydning for bilindustriens fremtid, og det gælder ikke bare Opel, men alle bilfabrikanter i hele Europa.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg er taknemmelig over, at et så vigtigt emne bliver drøftet her i Europa-Parlamentet. Jeg har selv arbejdet i mere end tre år i en forsyningsvirksomhed til bilindustrien. I mit hjemland er udenlandske investeringer i bilindustrien en topprioritet. Jeg mener derfor, at bilindustrien har en vigtig funktion for den regionale udvikling.

Udover at støtte innovationen bør vi også tilskynde leverandører til bilindustrien og bilfabrikanter i hele Europa til at omstrukturere og udvide deres virke, da en af de vigtigste målsætninger for Kommissionen og Europa-Parlamentet er at sikre en høj grad af økonomisk samhørighed. Kommissionen bør gøre en større indsats, også hvad angår tildelingen af støtte til bilindustrien. Det bør i øjeblikket opfattes som en foranstaltning, der skal bekæmpe den finansielle og økonomiske krise, selv om det også bør ses som en af byggestenene til innovationen af bilindustrien.

I den forbindelse er Opel blot et eksempel på, hvordan denne sektor i øjeblikket er på spanden, men mange bilfabrikanter er naturligvis i samme situation. Derfor ønsker vi, at Kommissionen prioriterer denne sektor og dette område.

Matthias Groote (S&D). – (DE) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Det er naturligvis ikke første gang, at vi har drøftet Opel og bilindustrien. Det glæder mig, at undsætningen er lykkedes. Der var andre forslag på bordet, såsom en struktureret insolvens. I forsyningsindustrien – jeg er netop kommet tilbage fra Bayern, hvor jeg besøgte en forsyningsvirksomhed – er de ansatte yderst afhængige af ordrer. Situationen er ude af kontrol. Hvis også Opel var blevet drevet til insolvens, ville situationen have været rigtig dårlig, og konsekvenserne ville have været ødelæggende.

Vi har lige hørt Kommissionens konklusioner. Der har været topmøde om bilindustrien, som Kommissionen deltog i, men vi har faktisk ikke hørt noget efter topmødet. Vi har i dag hørt, hvor problemet måske ligger. Det må vi ændre i fremtiden. Vi har brug for at høre fra Kommissionen, hvad der er muligt, så vi kan komme de nationalistiske drøftelser i opkøbet Kommissionen må mægle mere effektivt, så vi kan føre en fælles europæisk industripolitik. Det er også det, jeg forventer fra den næste Kommission.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru formand! Jeg føler mig først og fremmest nødsaget til at sige, at jeg her er dobbelt partisk. Min kone arbejder i ledelsen af en bilvirksomhed i Tyskland, og i Østrig er befolkningen tilfreds med, at Opel er blevet reddet på denne måde. Hvis vi ser nærmere på begivenhederne, tvivler jeg dog meget på, om vi ikke gør lige netop det, vi allerede har oplevet i Østrig i forbindelse med den tilsyneladende redning af den nationaliserede industri, og det der allerede er sket i Tyskland i forbindelse med virksomheden Holzmann forud for et væsentligt valg. Jeg ved ikke, om der er tyske parlamentsmedlemmer her, der er villige til at indgå et væddemål med mig om, hvorvidt tyske skatteborgere ville støtte Opel så massivt, hvis ikke der var så vigtigt et valg om 10 dage.

Jeg vil gerne anmode Kommissionen om upartisk at tænke grundigt over, hvorvidt det er rimeligt. Hvis vi konstant skal tale om konkurrence, er det dét, vi skal have, og så bør det ikke resultere i en nedadgående spiral, der trækker dem med, som faktisk har haft bedre styr på økonomien end Opel!

Theodor Stolojan (PPE). – (RO) Fru formand! Vi taler faktisk om tegn på genopretning i Europa, men desværre er situationen i bilindustrien stadig foruroligende. Derfor mener jeg, at vi bør sende et klart signal til de europæiske lande og tilskynde dem til at fortsætte deres programmer for at erstatte gamle brændstofsugende biler med nye biler, samtidig med at støtteprogrammerne holdes adskilt fra de pågældende landes budgetter. Vi må naturligvis også kunne knytte visse omstrukturingsbetingelser til disse programmer med henblik på at spare energi.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Fru formand! Den midlertidige løsning i Opel-sagen er en god nyhed for nogle, men mest af alt en temmelig dårlig nyhed for de tusinder af personer, der kommer til at miste deres arbejde, og jeg kan forstå på eftermiddagens melding, at det også gælder de ansatte i Antwerpen. Dertil kommer forsyningskæden, hvor et stort antal arbejdspladser også vil gå tabt. Det er alle sociale tragedier, og jeg mener, at der i den forbindelse er tre punkter, som er vigtige.

For det første må Kommissionen nu bruge alle sine beføjelser for at sikre, at de negative konsekvenser som følge af den bebudede omstrukturering tager en ærlig og objektiv kurs. Det er nødvendigt for at bevare EU's troværdighed og forhindre, at borgerne får en følelse af, at arbejdstagerne ikke står lige.

For det andet må Kommissionen fra nu af gøre sit yderste for at bidrage til en ny fremtid i de regioner, hvor arbejdspladser bliver nedlagt.

For det tredje, og det er efter min mening den vigtigste lære, der kan drages, har vi brug for en mere proaktiv Kommission. Vi har brug for en europæisk industripolitik og for at håndtere udfordringer, muligheder og problemer ud fra et europæisk perspektiv, og det gælder transnationale industrisektorer som bilindustrien.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru formand! Jeg undskylder min uvidenhed. Jeg er en menneskerettighedsadvokat med meget beskeden erfaring i økonomiske anliggender, så jeg har to meget grundlæggende spørgsmål.

For det første: Er der ikke et grundlæggende problem med et økonomisk system, hvor fortjeneste privatiseres, og omkostninger og tab nationaliseres og betales af skatteyderne, som for det meste er fattige mennesker – eller mange af dem er fattige mennesker – som må betale for de dårlige beslutninger, som en snæversynet og rig erhvervselite har taget? Er der ikke noget grundlæggende forkert ved dette system, og bør vi ikke behandle de egentlige årsager til alt det, vi taler om i dag?

Det andet spørgsmål er følgende: Vi talte om forskelsbehandling med hensyn til ydelsen af offentlige midler geografisk eller mellem nationer og stater. Hvad med sektorer? Er det rimeligt, at disse store selskaber får offentlig støtte ud af skatteydernes penge, mens små og familiedrevne virksomheder ikke modtager noget? Er det ikke en grundlæggende overtrædelse af princippet om lige muligheder for de økonomiske aktører i EU?

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru formand! Som det parlamentsmedlem, der repræsenterer Luton i det østlige England, vil jeg gerne tilslutte mig min britiske kollega, Arlene McCarthy, og understrege vores ønske om, at hr. Špidla og Kommissionen gransker denne GM/Opel-aftale sætning for sætning for at sikre, at en aftale, som handler om en europæisk afhændelse, er en god aftale for hele Europa.

Jeg vil især også gerne bede ham undersøge spørgsmålene omkring produktionen af varevogne, som er det, der produceres i Luton. For det første, fordi Magnas partner er et russisk lastvognsfirma, og det frygtes, at det firma bliver tilgodeset på bekostning af den eksisterende produktion. For det andet, fordi det forventes, at der skal komme en ny model på varevognsmarkedet inden 2012, og medmindre Magna giver tilsagn om, at denne nye model vil blive sat i produktion, giver det anledning til bekymringer om fremtiden for fabrikken. Og endelig er der bekymringer om, at aftalen ikke vil være forenelig med det fælles produktionsselskab mellem General Motors og Renault, som udgør halvdelen af Lutons produktion. Jeg anmoder ham om at sætte alt ind på at sikre sig denne produktion og de arbejdspladser, der samtidig følger med.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Forhandlingerne viser klart, at automobilindustrien er et af de vigtigste økonomiske områder i EU. Efter min mening viser de også klart, at der for automobilindustrien og Opel kun kan være tale om en europæisk løsning, og at det er umuligt i de enkelte lande at finde en langsigtet løsning, som er egnet i økonomisk og social henseende. Der blev også efter min mening lagt klar vægt på, hvor vigtigt det er, at Kommissionen sikrer, at alle regler anvendes på en helt igennem konsekvent og upartisk måde. Der blev også debatteret meget om reglerne for økonomisk konkurrence, men jeg vil gerne understrege, at Europa også er udstyret med en række meget væsentlige direktiver om sociale anliggender, reglerne for omstruktureringer, information til de ansatte og en lang række punkter, der principielt skal tages i betragtning, da alle økonomiske operationer i bund og grund er et forhold mellem personer, og vi må tage hensyn til de sociale konsekvenser af alle beslutninger. Jeg vil gerne understrege, at Opel-sagen tydeligt viser alle de vigtige elementer, der indgår i selve automobilindustrien, og jeg mener, at vi også kan udlede, hvilken fremtid den europæiske automobilindustri vil få af den måde, hvorpå de forskellige europæiske niveauer samarbejder for at løse dette problem.

Det blev temmelig indirekte antydnet i forhandlingerne, at Kommissionen ikke har været aktiv nok. Jeg må sige, at der under krisen, og særlig i begyndelsen af krisen, var meget klare udslag af protektionistiske tendenser og økonomisk nationalisme. Flere måneder senere var det ikke længere et aktuelt emne. Efter min mening bør vi erkende den store indsats, som Kommissionen har gjort på dette område, hvilket har givet klare resultater. Hvad angår selve sagen, afholdte min kollega, hr. Verheugen, to møder for at behandle sagen, og han bragte her de enkelte medlemsstater sammen, og et af resultaterne var, at medlemsstaterne delte oplysninger, hvilket ikke altid har været tilfældet under tidligere omstruktureringer. Efter min opfattelse har forhandlingerne også klart vist, at den europæiske automobilindustri undergår en langsigtet omstruktureringsproces, og at der skal tages hensyn til det faktum. Den fremtidige udvikling har været et centralt tema, og jeg glæder mig over på ny at kunne understrege, at støtten går til innovation i automobilindustrien via Den Europæiske Investeringsbank for at sikre, at krisesituationen ikke svækker industriens innovationskapacitet.

Selv om den trufne beslutning er yderst afgørende for det spørgsmål, vi her har drøftet, er vi ikke desto mindre midt i en proces, og der er ingen tvivl om, at Kommissionen har mobiliseret alle sine beføjelser og ressourcer for at sikre, at processen er blevet korrekt gennemført, og at der er blevet taget nøje hensyn til den sociale dimension.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg er af mange grunde taknemmelig over næsten alle de bemærkninger, der er blevet fremsat. Det her er en fortræffelig lejlighed til at finde ud af, hvor Kommissionens rolle er begrænset, og hvor den drages i tvivl, og hvilke klare hensigter Kommissionen har med sin politik. Jeg vil også gerne komme ind på tidsplanen. Hr. Langen var ret tydelig i sin omtale af det og Kommissionens rolle.

Vi er alle klar over, at vi lever på et kontinent – og ikke på kontinentet – som ikke udelukkende er befolket af engle. Fristelsen til at bruge statsstøtte i forskellige situationer er der, og det er vi alle klar over. Det er netop derfor, at afgørelser om statsstøtte ligger i hænderne på Kommissionen – en beslutning, som alle medlemsstater bakker op om. For øvrigt er jeg stadig imponeret over, at grundlæggerne af Europa allerede i 1950'erne var klar over faldgruberne ved at anvende statsstøtte forkert. De gjorde det temmelig klart, og udtalelsen findes stadig i Rom-traktaten.

Når det er sagt, er Kommissionens rolle at kontrollere, at der ikke er knyttet nogen protektionistiske betingelser til statsstøtten, og det er netop her, vores udfordring ligger. Nogle af jer spørger, om vi ikke kan fremskynde processen, men vi gør vores yderste. I øvrigt har nationalitet aldrig været et problem i samarbejdet med banker. Vi har eksempler fra den tyske bankverden, hvor processen var ret kort med Sachsen LB, men det afhænger af aktørerne, og det er også tilfældet her. Vi har brug for fakta og tal. Behovet for at sætte farten op er indlysende. Det er ikke engang nødvendigt at nævne det, da vi er klar over det. Vi vil gøre tingene så hurtigt, som tilvejebringelsen af oplysninger tillader. Når det er sagt, forstod vi også Deres tydelige hentydning om at være omhyggelige og præcise og indlede en undersøgelse for at finde beviser og vende tilbage til Parlamentet. Jeg er altid villig, og forhåbentlig i stand til, at vende tilbage for at redegøre for vores resultater, men vi er nødt til at kontrollere det, vi finder. Vi er nødt til at være sikre og i stand til at afgive denne redegørelse.

Hvis hr. Verhofstadt ønsker, at vi går endnu videre og foruden statsstøtte også undersøger fusionsreglerne, vil vi, hvis Magna/Sberbank er anmeldelsespligtig til Kommissionen i henhold til EU's fusionsforordning, også vurdere det nøje. Jeg er klar over, at det også er det, som parlamentsmedlemmet ønsker.

Vi er nødt til at være meget påpasselige med ikke at erstatte en usund, men højt konkurrencedygtig industri med et kartel, der bygger på markedsopdeling og prisfastsættelse, da det, vi forsøger at redde, så ville blive dårligere stillet. Vi tager punkterne om hastighed, omhyggelighed, præcision og grundighed til os. Det er yderst vigtigt at sikre, at statsstøtten fører til en ordentlig omstrukturering. Det er afgørende og noget, som Kommissionen bestemt er indstillet på. Medlemsstaternes størrelse gør ingen forskel, og det gør nationalitet eller sagens størrelse heller ikke. Vi er objektive.

Jeg kan forsikre Dem om, at jeg ser frem til at kunne fremlægge et forslag, hvor vi kan sige, at vi har gjort vores arbejde, og vi har gjort det ordentligt, og hvor vi kan garantere, at det er bæredygtigt, og at der er stabile arbejdspladser for fremtiden. Det er en af de vigtigste ting, vi skylder de personer, som i øjeblikket lever i uvished.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

21. Skovbrande i sommeren 2009 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om skovbrande i sommeren 2009.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne først og fremmest give udtryk for min støtte til dem, der blev ramt af de seneste skovbrande.

I sommer gjorde EU en stor indsats for at slukke de mange vanskelige skovbrande, der brød ud i flere medlemsstater. Pilotprogrammet under EU's taktiske reserve til slukning af skovbrande spillede en vigtig rolle og ydede bistand til de medlemsstater, der var ramt af skovbrande.

Jeg vil gerne rette en særlig tak til Europa-Parlamentet, der godkendte støtten til dette pilotprogram. Jeg må også sige, at pilotprogrammet er en lille del, en delvis gennemførelse af forslag og idéer fra rapporten udarbejdet af Michel Barnier, som jeg også takker.

Dette pilotprogram har i væsentlig grad udbygget fællesskabsordningen for civilbeskyttelse og dermed også faciliteten med det formål at bistå de lande, der rammes af naturkatastrofer.

Fællesskabsordningen for civilbeskyttelse blev anvendt af Frankrig, Italien, Spanien og andre medlemsstater i EU med det formål at stille flyvende brandslukningsudstyr til rådighed i Grækenland, Italien, Portugal og andre lande. Faktisk deltog to europæiske brandslukningsfly for første gang i brandslukningsindsatsen sammen med græske, portugisiske og franske luftbårne ressourcer under et pilotprogram med det formål at danne et uafhængigt europæisk brandkorps.

I forbindelse med de seneste brande opfordrede mange politikere, videnskabsfolk, journalister og almindelige borgere igen til oprettelse på europæisk plan af en specialiseret beredskabsstyrke til bekæmpelse af brande, der kan gribe direkte og effektivt ind, når de nationale brandslukningsmidler er utilstrækkelige.

Der er gjort en overordentlig stor indsats for at skabe en uafhængig beredskabsstyrke til bekæmpelse af skovbrande, og Europa-Parlamentets støtte har som sagt været en afgørende faktor. Det gjorde det muligt for os at sikre midlerne til at chartre brandslukningsfly, og for første gang denne sommer i perioden fra 1. juni til 30. september oprettede og udrustede vi en luftbåren beredskabsstyrke til bekæmpelse af brande under Kommissionens tilsyn, EU's taktiske reserve til slukning af skovbrande, hvis luftfartøj deltog i brandbekæmpelsesoperationer i flere lande. For at være nøjagtig blev det mobiliseret i seks ud af de ni tilfælde, hvor der blev anmodet om assistance fra fællesskabsordningen for civilbeskyttelse.

Faktisk fik de nationale græske, portugisiske eller italienske ressourcer i luften og dem fra andre lande hjælp fra det rent europæiske brandslukningsfly, der flyver under EU-flaget og ikke under en medlemsstats flag.

Hensigten med dette pilotprogram var at afhjælpe manglerne i medlemsstaternes flykapacitet, ikke at erstatte de eksisterende nationale ressourcer. Det chartrede reservefly blev som sagt i år brugt i Portugal, Sydfrankrig, Korsika, Italien og Grækenland omkring Attika, hvor der var udbrudt store brande. Flyene har base på øen Korsika, som med henblik på intervention ligger lige langt fra begge sider af Middelhavet.

Jeg mener, at der nu er et presserende behov for at oprette en uafhængig kapacitet, der kan håndtere naturkatastrofer på fællesskabsplan. Vi håber, at pilotprogrammet kommer til at udgøre kernen i en fremtidig europæisk hurtig beredskabsstyrke til bekæmpelse af skovbrande og andre naturlige eller menneskeskabte katastrofer.

Der er naturligvis her visse meningsforskelle med hensyn til spørgsmålet om skovbrande, idet nogle personer nævner subsidiaritetsprincippet i forbindelse med forvaltning og beskyttelse af skovressourcer. Der er dog også et vist forbehold over for overdragelsen af flere beføjelser til Kommissionen på civilbeskyttelsesområdet. Der fremføres også argumenter om, at eksistensen af en europæisk beredskabsstyrke til bekæmpelse af brande kan afstedkomme en falsk følelse af tryghed hos de nationale myndigheder, som kunne tænkes at forsømme den nødvendige investering i menneskelige ressourcer, brandslukningsmidler og ikke mindst forebyggelsen af brande og andre naturkatastrofer.

Foruden disse reaktioner er der en række praktiske problemer, koordinationsproblemer, især med hensyn til spørgsmålet om skovbrande. Hvilke kriterier og prioriteter vil for eksempel blive anvendt for at afgøre, hvordan de europæiske luftbårne brandværnsenheder skal bruges, når der bryder brande ud i flere lande samtidig, for eksempel i Portugal og Grækenland på samme tid.

Alle disse spørgsmål vil under alle omstændigheder blive analyseret i en rapport, som Kommissionen forelægger til debat i Ministerrådet og Europa-Parlamentet om forvaltningen af pilotprogrammet i sommer.

Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen skal alle overbevises om at samarbejde om oprettelsen af denne mekanisme. Medlemsstaterne skal naturligvis i mellemtiden ikke forsømme deres forpligtelser på oplysnings-, uddannelses- og forebyggelsesområdet.

Jeg vil lige dvæle lidt mere ved fællesskabsordningen for civilbeskyttelse, der blev oprettet i 2001 og kun blev taget i brug nogle få gange de første år. Siden 2005 er interventionerne både i og uden for EU femdoblet med omkring 50 % i EU og 50 % uden for EU, og vi har for alvor forbedret koordinationen og den bistand, som vi yder gennem fællesskabsordningen for civilbeskyttelse.

Enhver ved, hvor vigtigt det var at sætte ind både i forbindelse med tsunamien og orkanen Katrina. Vi var faktisk de første til at sende specialister til katastrofeområderne i begge disse tilfælde. Som jeg sagde før, skal vi dog have udrettet en hel del, og enhver, der læser Barnier-rapporten, vil kunne se, hvor meget vi kan udvikle civilbeskyttelsen til gavn for de europæiske borgere og naturligvis miljøbeskyttelsen.

Theodoros Skylakakis, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Hvert år ødelægges 400 000 ha skov i det sydlige Europa. Det er en tilbagevendende katastrofe af enorme dimensioner, og det vil blive værre i de næste årtier. I de næste 30 til 40 år må vi, uanset hvad vi gør med hensyn til at begrænse drivhuseffekten, leve med et stadig dårligere klima, hvilket vil få negative følger, særlig i det sydlige Europa, hvor skovene er sårbare. Vi må i fremtiden forberede os på større brande og mere alvorlige farer.

Under normale forhold er brandbekæmpelse medlemsstaternes ansvar og forpligtelse, og det lykkes medlemsstaterne i det sydlige Europa at slukke titusinder af brande om året. Hvert år opstår der dog i særlige tilfælde overordentlig ødelæggende brande, hvor der er behov for ekstern assistance og solidaritet.

Det beslutningsforslag, som Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har fremsat, bygger på disse resultater og illustrerer bl.a. et påtrængende behov for en effektiv og hurtig europæisk beredskabsstyrke, som nævnt af kommissær Dimas og foreslået i Barnier-rapporten.

Det illustrerer behovet for en fleksibel og øjeblikkelig mobilisering af midler under Solidaritetsfonden, behovet for, at håndteringen af skovbrande i det sydlige Europa prioriteres i EU's handlingsplan, som i øjeblikket er undervejs, for at sikre en tilpasning til klimaændringer, og behovet for, at Kommissionen hurtigst muligt fremsætter sit forslag til en europæisk politik til håndtering af naturkatastrofer.

For mit land og især for de berørte indbyggere er det vigtigt, at Europa-Parlamentet godkender denne beslutning. Det er vigtigt, at Parlamentet viser, at man er klar over det alvorlige problem for det sydlige Europa.

Anni Podimata, for S&D-Gruppen. – (EL) Fru formand, hr. kommissær! I år har historien om skovbrande endnu en gang gentaget sig, og hvert efterår kommer vi tilbage fra ferien for at drøfte genoprettelsen af de berørte områder og hjælp til ofre.

I år beklager vi endnu en gang i Grækenland de hundredtusinder af afbrændte hektarer og den uoverskuelige økologiske og økonomiske katastrofe, mens Spanien, Portugal, Italien og Frankrig har været ramt af katastrofer i samme størrelsesorden.

Hr. kommissær, en ting står klart, og De antydede det selv: Vi synes at være ude af stand til at tage ved lære af tidligere fejltagelser. Vi har i mindst seks år talt om en fælles europæisk civilbeskyttelsesstyrke. Det har været et vedvarende krav fra Europa-Parlamentet, men vigtigheden af det er dog blevet devalueret af fejl begået af visse nationale regeringer. Fejl i udformningen og anvendelsen af foregribende og forebyggende mekanismer, manglende evne eller uvillighed til at håndhæve en streng lovgivning, der gør genplantningen af skove obligatorisk, og undladelse af at anvende alle tilgængelige fællesskabsmidler til at kompensere ofre.

På fællesskabsniveau bør det ud over civilbeskyttelsesstyrken være Kommissionens grundlæggende prioritet at sikre en direkte aktivering af Solidaritetsfondens ressourcer og ikke mindst frigøre dem fra bureaukratiske mekanismer.

Endelig ved De bedre end os alle, at vi står over for en ny generation af såkaldte højintensive brande, der er en direkte konsekvens af klimaændringerne, og som hovedsagelig berører skovene ved Middelhavet og i det sydlige Europa. Vi har derfor brug for, at skovbeskyttelsespolitikkerne på nationalt og europæisk niveau øjeblikkeligt omarbejdes ved at tilpasse brandforebyggelse og -bekæmpelse til de nye omstændigheder og

ved at indføje disse politikker i den foranstaltningspakke, der skal iværksættes, så medlemsstaterne kan imødegå udfordringerne i forbindelse med klimaændringerne.

Izaskun Bilbao Barandica, for ALDE-Gruppen. – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Mange tak for Deres redegørelser.

Jeg mener, at der er behov for en fællesskabspolitik, først og fremmest for at forebygge de brande, der bryder ud, og vi har gennem hele sommeren set, at det er sket.

Jeg vil også gerne sige, at jeg ville indlede min tale med at mindes de fire brandfolk, der døde i juni i Horta de Sant Joan i Tarragona, og vise min respekt over for deres familier og kolleger.

Vi har brug for en forebyggelsespolitik, men også en samordningspolitik. Vi må ikke glemme, at der hersker tvivl om, hvorvidt mange af de opståede brande er resultatet af en spekulativ politik og udviklingshensigter. Jeg mener derfor, at vi også i Europa bør arbejde på at fremme sikkerheden ved at efterforske og harmonisere straffene for miljøkriminalitet. Vi bør også overveje muligheden af at kunne forfølge gerningsmændene med en europæisk arrestordre.

De professionelle bør udstyres med de nødvendige midler for at kunne udvikle fornyende mekanismer til måling af vejr, vind og temperaturer, så de kan udføre deres arbejde under passende forhold, for det er i sidste ende dem, der beskytter os alle.

Michail Tremopoulos, for Verts/ALE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Hvor er det interessant at se, at det i overvejende grad er grækerne, der taler om dette yderst vigtige spørgsmål, som berører hele det sydlige Europa, eftersom enorme skovbrande jævnligt ødelægger vældige områder og påvirker livskvaliteten, biodiversiteten, regionaludviklingen og borgernes fremtid.

Ofte skyldes skovbrandene, som det for nylig var tilfældet i Grækenland, dårligt udarbejdede og modstridende skov- og boligpolitikker, der opmuntrer til brandstiftelse og kriminelle handlinger for at komme i besiddelse af skovarealer. Desværre har begge de berørte parter forsøgt at dæmpe og mindske den forfatningsmæssige beskyttelse af skove.

Det konstante pres for ændringer i arealanvendelse, udvidelsen af beboelsesområder og naturligvis de ukontrollerede lossepladser, der afbrændes, eller som spontant går i brand, øger nu sammen med klimaændringerne, som for nogle er en simpel undskyldning, risikoen for flere naturkatastrofer.

Det er derfor vigtigt, at vi i højere grad fokuserer på forebyggelse, beskyttelse og omgående risikostyring på europæisk niveau gennem et samordnet samarbejde. Vi må inden for denne ramme sikre anvendelsen af en bæredygtig fælles og europæisk skovpolitik og sikre, at de midler fra Samhørighedsfonden, Fonden for Regionaludvikling og Solidaritetsfonden, som er øremærket risikoforebyggelse og -forvaltning og genoprettelse af berørte områder, faktisk også anvendes på rationel og bæredygtig vis.

De midler, der er udbetalt til genoprettelsen af berørte områder, bør anvendes på grundlag af rationelle foranstaltninger til genbeplantning af skov og videnskabelige undersøgelser, og vi vil gerne understrege, at de bør tilbagebetales af medlemsstaterne i de tilfælde, hvor det viser sig, at de berørte skovarealer er blevet omklassificeret med henblik på udvikling af beboelsesområder eller turisme.

Før i tiden og selv for to år siden vedtog Parlamentet beslutninger, der indeholder henstillinger om at forebygge og skride øjeblikkeligt ind over for naturreisici, men de er desværre ikke blevet gennemført effektivt. Vi mener, at der kun kan gennemføres en langsigtet beskyttelse af skove og biodiversitet, hvis der anvendes bæredygtige politikker for risikoforebyggelse og -forvaltning på nationalt, regionalt og lokalt niveau ved aktivt at inddrage lokalsamfund, ved at fastholde landbefolkningen, ved at skabe nye grønne erhverv gennem livslang læring og uddannelse og ved at styrke skovbrugstjenesterne med fokus på frivillige brandkorps.

Endelig bør vi gøre en større indsats for at udvikle flere mekanismer til hurtig indsats over for naturkatastrofer ved at styrke den permanente civilbeskyttelsesstyrke, som hr. Dimas henviste til, og ved i højere grad at gøre brug af konklusionerne i Barnier-rapporten. I den forbindelse har vi i dag indgivet et beslutningsforslag til Europa-Parlamentet i håb om, at vi kan komme videre med hensyn til medlemsstaternes fælles foranstaltninger og samarbejde hen imod en reel forebyggelse og forvaltning af naturkatastrofer og en mere effektiv anvendelse af EU's dertil indrettede fonde. Det skylder vi vores børn.

Nikolaos Chountis, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Fru formand! I mit land, Grækenland, har brande for tredje år i træk ødelagt enorme områder. Brandene i 2007, som var nogle af de værste af deres slags, og

brandene i år i det nordøstlige Attika demonstrerer, hvor ringe brandsikringssystemet og miljøbeskyttelsessystemet er.

Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at Athen er den hovedstad i Europa, der har de færreste grønne områder pr. indbygger og den højeste luftforurening, og at brandene i 2007 og 2009 kun har forværret dette miljøproblem.

Klimaændringerne kan til en vis grad bruges til at forklare de katastrofer, der er indtruffet i Sydeuropa. Der er dog også mangler i de nationale politikker og i EU's politik, eftersom der ikke er taget ordentlig hensyn til klimaændringerne i miljøstrategien.

Den græske regering tillader, at afbrændte områder bebygges, og at nationale landområder opkøbes, og EU's fonde er ufleksible. Da det er tilfældet, vil jeg gerne spørge Dem, hr. kommissær, om Kommissionen agter at bidrage til den institutionelle bevarelse af skove i landet ved øjeblikkeligt at iværksætte proceduren for udarbejdelse og ratificering af skovkort, der, hvis de havde eksisteret, måske havde kunnet forhindre denne brandstiftelse?

Agter den at foretage en direkte medfinansiering af foranstaltningerne til forebyggelse af oversvømmelser og erosion for at forhindre nye katastrofer i de berørte områder? Agter den at finansiere en passende genplantning af skov, fordi genplantningen ikke er omfattende nok til at opveje skaderne? Endelig, agter Kommissionen at drøfte skabelsen af en bypark ved den gamle Hellenikon-lufthavn med den nye regering efter det næste valg i Grækenland, hvilket vil kunne give et frisk pust til Attika?

Mange tak og mange lykønskninger til kommissæren på hans navnedag, som vi siger det i Grækenland.

Niki Tzavela, for EFD-Gruppen. – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Det glædede mig at se Dem her og høre Deres tale. Jeg mener, at De med Deres tale også har besvaret det brev, som vi sendte Dem på andendagen for brandene, og hvori vi blandt en række andre detaljerede forslag fremsatte et forslag om fælles foranstaltninger i Sydeuropa for at forebygge og bekæmpe brandene.

Jeg vil også gerne tilføje, at det glæder mig at se, at alle parlamentsmedlemmerne fra de græske partier og det spanske parti har reageret på vores opfordring om en fælles tilstedeværelse i Europa-Parlamentet og en fælles indsats for at udarbejde en europæisk strategi for håndteringen af naturkatastrofer.

Hr. kommissær, det virker til, at klimaændringerne resulterer i brande og oversvømmelser og nu er et vigtigt strukturelt fænomen, for de brande og oversvømmelser, som vi oplever, er et strukturelt fænomen.

Vi må ikke tænke i korte eller mellemlange baner. Vi er nødt til at bane vejen for skabelsen af en langsigtet strategi. Derfor bør regeringerne i landene omkring Middelhavet gå sammen om at overbevise vores nordlige partnere om behovet for den mekanisme, som De henviste til, både inden for rammerne af subsidiaritetsprincippet og solidaritetsprincippet.

Jeg kan forstå, at man i Nordeuropa har problemer, hvad subsidiaritet angår. Jeg håber, at fænomenet med naturkatastrofer kun vil ramme Sydeuropa, men jeg er oprigtigt bange for, at klimaændringerne udvikler sig med så stor hast, at vi også vil opleve naturkatastrofer af en anden slags i Nordeuropa. Så det var med rette, at De foreslog, at vi bør udarbejde denne strategi for at forebygge og bekæmpe naturkatastrofer.

Indtil videre har vi denne lille enhed baseret på Korsika. Det fungerede udmærket i sommer. Miljøkommissæren bør straks udbygge og støtte denne enhed i sine henstillinger i sagen, både til Kommissionen og Rådet. Jeg opfordrer parlamentsmedlemmerne fra de sydlige lande til at samarbejde med deres regeringer og støtte hr. Dimas' henstillinger til både Kommissionen og Rådet, da det er til gavn for alle landene i syd.

Jeg har læst det forslag til beslutning, som Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har fremsat, og jeg tilslutter mig det. Jeg glæder mig over, at de har fremsat dette beslutningsforslag. Jeg vil gerne føje noget andet til PPE-DE's forslag til beslutning. Med klimaændringer som årsag og brande og oversvømmelser som resultat, bør Kommissionen på konferencen i København sætte særlig fokus på forberedelsen af en strategi til forebyggelse og bekæmpelse af naturkatastrofer, fastsætte det nødvendige budget til dækning af forebyggelse og afværgelse af naturkatastrofer og derfor styrke denne eksemplariske europæiske taktiske reserve til slukning af skovbrande.

Vi forventer, at den europæiske strategi til forebyggelse og bekæmpelse af naturkatastrofer bliver en topprioritet og figurerer øverst oppe på dagsordenen for konferencen i København.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Det, der skete i Grækenland i sommer, skal aldrig have lov at gentage sig i Europa igen. Alene i Grækenland hærgede hele 75 brande, hvoraf seks var fuldstændig ude af kontrol, og de værste af dem hærgede, som vi i dag har hørt, nord for Athen, tæt på hovedstaden. Det er kun takket være den modige og uselviske indsats af fortrinsvis frivillige brandkorps og andre volontørorganisationer, at brandene i mange regioner ikke kom helt ud af kontrol, og at de menneskelige tragedier blev holdt på et minimum.

Jeg nærer derfor stor agtelse for mine kammerater, de frivillige brandkorps, hvis udstyr mildt sagt ofte ikke var det mest moderne, som vi har hørt. Når jeg bruger ordene ”kolleger” eller ”kammerater”, er det fordi jeg selv har været medlem af et frivilligt brandværn i Østrig i årtier og derfor absolut har sympati og empati for deres indsats.

Lad mig gå videre til Kommissionens bemærkninger. Jeg synes, det er glimrende, at europæiske beredskabsstyrker skal sætte ind dér, hvor lokale brandmænd ikke kan klare det alene. Jeg er dog også overbevist om, at det gamle ordsprog: ”Hjælp dig selv, da hjælper dig Gud” er en vigtig grundsætning, og derfor mener jeg også, at det er meget vigtigt at udvikle civilbeskyttelsesmekanismerne. Det eneste jeg kan gøre i den henseende er at anbefale og opfordre til at udnytte den eksisterende knowhow, især i Centraleuropa, Tyskland og Østrig, dvs. de nationale volontørordninger, de frivillige brandværn, der har været gennemprøvet i mere end et århundrede.

Som brandmand vil jeg også med glæde skabe kontakter med regionale og nationale frivillige brandmyndigheder. I sådanne tilfælde er det også interessant selv at gøre noget, og hvis det er ønskeligt, kan jeg tilbyde at udarbejde et pilotprojekt med vores græske venner om oprettelsen af et frivilligt brandkorps i en udvalgt region eller kommune. Jeg vil også hellere end gerne aktivt hjælpe og være involveret i et sådant projekt med mine kolleger i det østrigske (Oberösterreich) brandværn.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil naturligvis gerne takke kommissær Dimas for hans tilstedeværelse og svar og for den opmærksomhed, han fortsat viser alle disse katastrofer.

Vi gjorde et stort stykke arbejde sammen, da Kommissionens formand anmodede mig om at udarbejde en rapport, som han også nævnte, om oprettelsen af en europæisk civilbeskyttelsesstyrke.

Jeg fremlagde denne rapport den 9. maj 2006. Da jeg gennemlæste den og nu ser alle de katastrofer, der er sket, indser jeg, at den stadig er aktuel.

Det er naturligvis ikke kun Grækenland, fru Tzavela. Hvert land er berørt, og jeg vil gerne tilføje, at der ikke kun er naturkatastrofer, men også menneskelige og menneskeskabte katastrofer. Jeg tænker på katastrofer til søs – Erika og talrige andre – og Tjernobyl-lignende industriulykker. Der er også andre naturkatastrofer end brande. Jeg tænker her på tsunamier. Vi vil en dag kunne forvente en tsunami i Middelhavet som den, der i begyndelsen af det 20. århundrede fuldstændig ødelagde byen Messina.

Ærlig talt er de værktøjer, vi bruger, ikke egnede til disse katastrofer, som vil blive kraftigere som et resultat af global opvarmning og transport. Det er grunden til, at jeg synes, vi bør være mere ambitiøse.

Jeg er taknemmelig over for Kommissionen, kommissær Dimas og alle hans medarbejdere i generaldirektoratet, der iværksætter civilbeskyttelsesordningen. Jeg mener, at vi bør gå videre end det. Det er muligt at have et styrket samarbejde med de medlemsstater, der ønsker det. Hvis der ikke er 27 af os til at danne denne civilbeskyttelsesstyrke, så lad os starte med 12 eller 15 af os. Så vil De snart se, at det berører os alle.

Nå jeg gør listen over katastrofer op, kan jeg sige, at alle er berørt: oversvømmelserne, der ramte Tyskland i 2002, de store pandemier og også terrorisme. Det er derfor, hr. kommissær, at jeg ønsker, at Kommissionen tager initiativ til at gå videre, og foreslår, at medlemsstaterne går videre. Vores Parlament, Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer og Sikkerhed og Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar vil støtte Dem i disse proaktive initiativer.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru formand, hr. kommissær! Her taler vi så endnu en gang om brande, fordi de hvert år ødelægger dele af Europas skove. Med klimaændringerne og den globale opvarmning ser fremtiden ikke lysere ud.

Naturkatastrofer kan ikke forhindres, men de bør forebygges. Vi kan gøre det ved med det samme at mindske udledningen af drivhusgasser og udarbejde en passende skovbrugspolitik, der erkender skovenes mange miljøfunktioner, især som kulstofdræn.

For at være ærlig fungerer den europæiske civilbeskyttelsesordning bedre, og flere medlemsstater har gjort en stor indsats og investeret kraftigt i brandforebyggelse og en hurtig beredskabsstyrke til bekæmpelse af brande. For eksempel er der i mit land, Portugal, blevet godkendt en plan, der indebærer en opdeling af landet i zoner, oprettelse af et særligt budget til brandbekæmpelse, revision af lovgivningen og et program for genoprettelse af afbrændte områder. Vi har dog alligevel stadig brande.

Alle de medlemsstater, der rammes af brande, bør gøre mere og gøre det bedre, og Kommissionen bør også vedtage de forslag, som Europa-Parlamentet har fremsat i en række beslutninger. Der er flere dokumenter, der peger på mulige løsninger. Barnier-rapporten og andre, som Parlamentet har indgivet, er allerede blevet nævnt her. Jeg var selv ordfører for en betænkning om naturkatastrofer i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, og jeg har også fremsat nogle forslag.

De medlemsstater, der fremfører økonomiske årsager for ikke at have specielt travlt med at gennemføre mekanismen, bør have at vide, at forebyggelse er billigere end afhjælpning. Det er afgørende, at der på konferencen i København indgås en international aftale til bekæmpelse af klimaændringer, en ambitiøs aftale, og, hr. kommissær, vi afventer stadig et direktiv om brande på linje med det, der er blevet udarbejdet om oversvømmelser.

François Alfonsi (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Denne sommer blev Korsika også offer for nogle yderst alvorlige brande, ligesom Sardinien, Katalonien, Grækenland, De Kanariske Øer og så mange andre regioner i Europa.

Hvad angår den berørte befolkning, anmoder vores gruppe først og fremmest om, at der sikres en europæisk solidaritet gennem anvendelsen af Solidaritetsfonden.

Hvad agter Kommissionen at gøre i den henseende? Det er det første spørgsmål, som jeg gerne vil stille kommissæren.

Den 23. juli var der usædvanlig varmt på Korsika: 44 grader, meget tør luft og en yderst stærk varm vind. Under sådanne forhold, som vil blive stadig mere almindelige som følge af den globale opvarmning, blev de lokale ressourcer udnyttet til det yderste, selv om vejret de foregående år var mildere, og Korsika var blevet forbigået.

For mig er sagen enkel. Når sådanne vejrforhold opstår, forhold, der kan forudsiges og forudberegnes, må vi kunne regne med hjælp fra en europæisk civilbeskyttelsesstyrke som den, der foreslås i Barnier-rapporten, og som især vil gøre det muligt at bekæmpe spirende brande, før de kommer ud af kontrol, for bagefter er det for sent. Når ilden får fat i en skov, går den først ud, når hele skoven er brændt af.

Derfor er det vigtigt for os at gå langt videre end det pilotprojekt, som De nævnte, hr. kommissær. Hvad agter Kommissionen at gøre for hurtigst muligt at gennemføre denne civilbeskyttelsesstyrke, der skal imødegå den kæmpe udfordring, som alle europæere står over for, at beskytte miljøet og især bekæmpe brande i Middelhavsområdet?

Passer det, at der på budgettet for 2010 ikke er opført nogen bevillinger til denne styrke?

Vi har fremsat et ændringsforslag i den retning. Lad os håbe, at de store grupper og især hr. Barniers Gruppe for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) er villige til at hjælpe os med at sikre vedtagelsen af dette ændringsforslag.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Brandene er et dybt politisk problem, der akut opstår i lande som Portugal, Spanien, Frankrig, Italien og Grækenland, og som har sørgelige konsekvenser for både befolkning og miljø.

Vores erfaringer fra Grækenland viser, at de brande, der har hærget det nordøstlige Attika, Kitherona, Evia og andre områder af landet og forårsaget uvurderlige skader, er et resultat af den brandstiftelsespolitik, der føres af EU og Grækenlands skiftende regeringer, som vil gøre jorden, skovene og bjergområderne til en handelsvare i den kapitalistiske økonomi.

Denne yderst farlige politik leverer skyts til ildspåsætterne, der at dømme ud fra hændelserne og ifølge klager fra indbyggere i de brandhærgede områder denne gang har handlet på grundlag af en plan. Lad os gøre én ting klart: Medmindre der tages fat på det grundlæggende problem med den erhvervsmæssige udnyttelse af jord og ændringer i arealanvendelse, vil ingen mekanisme, uanset hvor veludstyret den er med de mest

moderne ressourcer, kunne standse dette alvorlige problem, der ødelægger miljøet og generelt sætter en pris på planetens fremtid.

De første tragiske konsekvenser af denne politik kunne opleves i Evia den 12. september 2009 for bare et par dage siden, da katastrofale oversvømmelser skyllede ind over det brandhærgede Evia. De utilstrækkelige oversvømmelsesforebyggende arbejder og den ustabile jordbund som følge af brandene forårsagede sammen med den kraftige nedbør et dødsfald og massive ødelæggelser af landsbyer, veje, broer og anden infrastruktur. Den pludselige nedbør kan ikke forklare ødelæggelsernes omfang. Det er ikke tilfældigt, at det, hver gang der er en naturkatastrofe, er arbejderne, som må sørge over tab og se deres stakkels liv og miljøet ødelagt.

Der er et akut behov for at finansiere direkte foranstaltninger for at registrere skaderne og kompensere de berørte arbejderfamilier, kvægavlere og landmænd, uden at der sker ændringer i arealudnyttelsen, og for at genplante de afbrændte områder. Privatejede ejendomme i bjergene og skovene bør også overgå til regeringen, og skove og skovbrugsudvalg bør omstruktureres og forbedres...

(Formanden afbrød taleren)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Der er ingen tvivl om, at det budgetinstrument, som EU har udstyret sig selv med for at håndtere så stort et problem som dette, er nyttigt – jeg hentyder til Solidaritetsfonden – men det er også rigtigt, at vi lige siden 2007 har understreget spørgsmålet om fleksibilitet, når vi anså det for rimeligt at kritisere den anvendte fremgangsmåde under dette budgetinstrument.

Det er vigtigt, at forvaltningen af dette instrument er så fleksibel som muligt, så det kan anvendes til håndtering af problemer, der ændrer sig fra dag til dag. Det er for eksempel kun rimeligt, at medlemsstaterne anmodes om at tilvejebringe dokumentation vedrørende hændelserne inden for en kort tidsfrist, ikke mere end 10 uger, men hvorfor er der så ikke fastsat en tilsvarende tidsfrist til at reagere på dem?

Samtidig erkender vi, at selv om ødelæggelsernes omfang i visse henseender er kolossalt, skal det ses i forhold til det, de enkelte områder skal klare, så vi kan forstå og beregne, hvad de forskellige befolkninger har brug for. Netop af den grund har Parlamentet sammen med Budgetudvalget og andre udvalg længe fremsat bemærkninger, som faktisk er indgivet til Rådet, men som Rådet har ignoreret. Hvis fleksibilitetsaspektet bliver undersøgt, vil det indebære, at Solidaritetsfonden som instrument kan forbedres og gøres endnu mere effektiv og derved anvendes til at løse de store problemer, som vi i stigende grad vil stå med.

Jeg anmoder derfor om, at der tages fuldt hensyn til punkt 3 og 11 i beslutningen, så fleksibilitetsaspektet ikke opfattes som et krav fra medlemsstaterne om at kunne gøre, hvad de vil for at være mere sikre på at få en reaktion, men som et krav om på intelligent vis at aflæse forandringer for derved at sikre, at instrumentet virkelig er fuldstændig effektivt.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Der er faktisk ingen tvivl om, at der i den seneste tid er gjort fremskridt, men til trods for alle disse fremskridt opstår der stadig flere skovbrande i Sydeuropa. Derfor må det beslutningsforslag, som Parlamentet har vedtaget, ikke blive endnu et beslutningsforslag, der skal bruges til at vise, at vi er alvorligt bekymrede over katastrofer andre steder.

Skovbrande har forskellige årsager, men ingen kan benægte, at de kan tilskrives klimaændringer. Uanset det ansvar, der måske findes i nogle medlemsstater eller i nogle autonome regioner, er det givet, at Parlamentet klart skal opfordre Kommissionen til at handle hurtigt og frigøre alle de midler, den har til rådighed, og det er ikke så få. Når det gælder ofrene, skaderne og behovet for genplantning af skov, er der ingen forståelse for bureaukrati eller budgetmangel.

Vi skal prioritere, og vi skal handle, hvilket i dette tilfælde betyder, at vi skal ændre strategierne, mobilisere ressourcer, øge disse og optimere den forebyggende politik. Vi skal kræve, at medlemsstaterne tager ansvaret, hvis dette ikke er tilfældet, og gå ud fra, at dette ikke kun er et par sydeuropæiske medlemsstats problem, og at klimaændringer ikke blot påvirker nogle medlemsstater, men at det påvirker dem alle, og at det er et fælles anliggende.

Derfor er en af Parlamentets vigtigste opgaver at sikre, at EU på topmødet i København opnår klare, faste forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne mest muligt, fordi disse helt klart fremkalder brandene og årsagen til dem og dermed også årsagen til yderligere klimaændringer.

Når dette beslutningsforslag er vedtaget, er det derfor uden tvivl en vigtig udfordring for Parlamentet. Kommissionen skal imidlertid også tage udfordringen op, hvis kommissæren virkelig ønsker at forhindre, at den sydlige del af EU, som faktisk findes, fortsætter med at brænde.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! På Parlamentets første plenarmøde er vi desværre nødt til at behandle dette triste og efterhånden sædvanlige emne, nemlig naturkatastrofer og især skovbrande.

Endnu en gang sørger vi over udbredelsen af skovbrande i sommeren 2009, som har ført til tab af menneskeliv. 20 mennesker har mistet livet, alle i mit land, Spanien. Derfor går mine tanker og min medfølelse først på de menneskelige lidelser, som disse katastrofer har forvoldt.

Jeg vil gerne understrege den fatale indvirkning, som den slags katastrofer har på de berørte befolkningers liv, økonomi, beskæftigelse, natur- og kulturarv, miljø og turisme. I min region brændte 22 000 hektar i sommer, hvoraf halvdelen af området er fredet på grund af dets miljømæssige betydning.

Vi må ufortøvet gøre noget ved disse problemer. Det kræver befolkningen. EU-institutionerne kan ikke endnu en gang være ude af stand til at finde en egnet løsning for de berørte mennesker. Vi skal være i stand til at hjælpe ofrene og bane vejen for genoprettelse af de ramte områder. Vi skal fortsat arbejde hårdt på at forebygge skovbrande og videreudvikle det europæiske civilbeskyttelsesberedskab.

Jeg vil gerne opfordre til to ting. For det første vil jeg opfordre Kommissionen til at analysere situationen og vedtage passende foranstaltninger for at kompensere for de sociale omkostninger, der er forbundet med tab af job og indtægtskilder for indbyggerne i de ramte områder. For det andet vil jeg gerne opfordre den spanske regering, der overtager formandskabet fra januar 2010, til at udtrykke sine følelser og bekymringer over for de andre regeringer. Jeg betragter det som væsentligt, at den spanske regering gør det til en prioritet i sit program at ophæve blokeringen af reformen af EU's Solidaritetsfond.

Det spanske formandskab skal også klart forpligte sig til at udvikle en fælles EU-strategi. Den skal ligeledes revidere de forebyggende foranstaltninger og de skovdriftsmodeller, der fremmer store brande.

Francesca Balzani (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg har som medlem af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet så sent som i de seneste dage med stort vemod set, at den ene brand efter den anden ødelagde kæmpearealer omkring byen Genova i Liguria-området i Italien. Jeg synes virkelig, at der er et presserende behov for, at EU er opmærksom på det og griber ind for at forhindre disse triste, tilbagevendende katastrofer.

Der bør ikke ske tilbagevendende katastrofer. Vi bør hver dag arbejde på at sikre, at der ikke længere sker regelmæssigt tilbagevendende katastrofer. Derfor tror jeg, at det kun er EU, der kan og skal gribe effektivt ind med bindende love for at bevare disse værdifulde områder, som hvert år er i fare for at gå op i røg, og som reelt er en naturarv for os alle. Det er nemlig rigtigt, at der stadig oftere opstår brande i Sydeuropa, og selv om det kun er en ganske lille del af Sydeuropa, der brænder, er det i virkeligheden hele Europa, der går op i flammer.

Vi skal gribe ind med en forebyggelsespolitik og med en passende skovbrugspolitik – og med forebyggelse mener jeg også indgreb gennem en præcis, grundig og målrettet kampagne mod alle former for spekulation, der er direkte eller indirekte knyttet til disse katastrofer – men jeg tror også, at vi skal sikre en bredere, lettere og hurtigere adgang til væsentlige ressourcer for i det mindste at dæmpe disse katastrofers ødelæggende virkninger. Jeg henviser først og fremmest til Solidaritetsfonden, et instrument, der uden tvivl bør anvendes hurtigere for de ramte områder.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Fru formand! Det var i kølvandet på katastrofen den 11. september 2001, at vi opfordrede til et civilbeskyttelsesinstrument.

Dernæst oprettede vi en fond. Derefter var der Barnier-betænkningen, der fremhævede behovet for at udvise solidaritet. I dag fungerer denne solidaritet, men den skal være mere effektiv, og vi skal sætte den op i et højere gear.

Der er to ting, der skal udvikles. For det første er det evnen til at reagere. Alle de mennesker, der desværre er berørt af disse brande, beklager dybt, at procedurerne ofte er for omstændelige, og at gennemførelsen af dem tager alt for lang tid, selv om vi faktisk skal handle meget hurtigt, når vi konfronteres med brande. Vi skal absolut være mere fleksible og have større fleksibilitet til at gennemføre disse procedurer, fordi tiden er kostbar i disse tilfælde.

For det andet er det forebyggelse. Vi taler ikke nok om forebyggelse, fordi subsidiaritetsprincippet gælder her. Vi får at vide, at det er medlemsstaterne, der skal træffe beslutninger. Når disse brande skader biodiversiteten og miljøet, og når de påvirker de ting, der er mest værdifulde for mennesker, dvs. deres

ejendom, ejendele og hjem, og når de beklageligvis forårsager tab af menneskeliv, har vi ikke ret til at undlade at træffe sådanne forebyggelsesforanstaltninger. Det er en kriminel handling.

Dette skal standses, og for at standse det har vi også brug for finansielle midler. Det er altså absolut nødvendigt at forsyne os selv med de bedst mulige budgetter for at gøre dette europæiske civilbeskyttelsesinstrument langt mere effektivt. Lad os derfor sikre, at budgettet – vores budget – virkelig tager hensyn til dette problem. Alt dette kræver også, at vi indtager en specifik holdning til vores landbrugs- og skovbrugspolitik, og dette er noget, vi ikke taler nok om.

Forebyggelse, evne til at reagere og ressourcer har vi brug for. Kort sagt skal vi gøre alt for at sikre, at det ikke længere er uundgåeligt, at Sydeuropa går på gløder.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Igen i år blev Sydeuropa usandsynlig hårdt ramt af ødelæggende brande, og brande af lignende omfang brød også ud i USA og i andre udviklede og udviklingslande.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at klimaændringer truer skovene i Middelhavsområdet og andre særdeles vigtige områder på planeten. Ødelæggelsen af skovene i Middelhavsområdet ødelægger imidlertid naturlige økosystemers evne til at fungere som naturlige kulstofdræn. Der er både brug for en europæisk politik for at forebygge og håndtere skovbrande og for finansiell støtte fra EU til lande som Grækenland, som i år er stillet over for de værste eftervirkninger.

Der kan heller ikke herske nogen tvivl om, at der i visse lande er begået alvorlige fejl i forbindelse med koordineringen mellem skovbeskyttelse og civile beskyttelsesmekanismer og ved de forebyggende foranstaltninger, og dette må aldrig gentage sig. Det kunne også se ud som om, at skove, der ligger mindre end tre timer fra store byer eller turistområder, ofte trues af brande. Mange mennesker mener, de kan opnå en personlig gevinst ved ødelæggelse af skove. De kan "plante" huse og andre bygninger hurtigere, end medlemsstaterne og de naturlige økosystemer kan plante træer på brandhærgede arealer.

Der er ofte nationale love, som dyrker sådanne holdninger og udsender forkerte signaler. En europæisk politik vedrørende beskyttelse af skove, genopretning af brandhærgede arealer, nyplantning af skov, inden for rammerne af europæisk støtte til at bekæmpe klimaændringer, er absolut påkrævet ligesom en koordineret EU-aktion for at forebygge og bekæmpe brande, genoprette skove og oprette nye skovarealer.

Vi skal sætte dette i gang øjeblikkeligt, især i optakten til forhandlingerne på konferencen i København, der vil blive afgørende for vores planets fremtid. Vi skal bede udviklingslandene om at beskytte regnskoven. Vi skal tage fat på det vigtigste problem, nemlig hvordan ødelæggelsen af skove tegner sig for 20 % af emissionerne af drivhusgasser. Vi skal derfor være et godt eksempel ved at sikre en fuldstændig beskyttelse af truede skove, af vores truede skove i Europa, dvs. skovene i Middelhavsområdet.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Fru formand! Omfanget af skovbrandene overstiger faktisk de mindre medlemsstaters muligheder, navnlig i de regioner, der er særlig plaget af tørke. Derfor støtter Parlamentet selvfølgelig EU's Solidaritetsfond. Vi opfordrer Rådet til omsider at frigøre disse midler uden hindringer. Regionerne har brug for pengene øjeblikkeligt til genopretning og forebyggelse. Solidaritetsfonden kan sammen med eksisterende miljø- og landbrugsprogrammer hjælpe på et virkelig varigt grundlag.

Bortset fra det er bekæmpelse af brande imidlertid primært en national kompetence. Strengere straffe til brandstiftere, fastfrysning af udvikling i omkring 30 år, hvis brandstiftelse er bevist, uddannelse af brandkorps – der kan og skal simpelthen gøres mere på dette område. Også Europa skal imidlertid gøre mere, frem for alt, når det gælder bedre koordinering. Knowhow i de europæiske brandkorps skal overføres til regioner med stor risiko for katastrofer, og vi har brug for bedre regler for gennemførelse af grænseoverskridende operationer. Vi afventer forslag herom fra Kommissionen, men disse bør ikke gribe ind i medlemsstaternes beføjelser, hvilket jeg anser for at være overordentlig vigtigt. Det er bestemt muligt at tænke på europæiske brandkorps og europæiske fly, men først når alle nationale muligheder er optimeret, og når der endelig effektivt er opnået finansiell bistand til de ramte regioner.

Jeg synes, det er for tidligt at drøfte katastrofeforebyggelse som en europæisk kompetence. Lad os tage et skridt ad gangen. Lad os gøre de vigtigste ting først, dvs. foranstaltninger, der varierer fra europæisk hjælp til selvhjælp, bl.a. gennem Solidaritetsfonden, med uddannelse og en bedre europæisk koordinering.

FORSÆDE: Libor ROUČEK*Næstformand*

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Hr. formand! Først vil også jeg udtrykke min medfølelse med og sympati for ofrene og deres familier, for det er rigtigt, at vi hver sommer må beklage denne situation.

Derfor er det stadig vigtigere, at Europa omsider forsynes med et effektivt instrument. Måske skyldes det, at jeg hører til transportsektoren og er en ekspert i trafikssikkerhed, men til kommissæren vil jeg sige, at vi efter vores opfattelse måske skal overveje noget, der ligner handlingsplanen for trafikssikkerhed. En europæisk handlingsplan med mål og strategier, hvor en forbedring af hurtig intervention inden for den nødvendige tidsramme, som ved trafikssikkerhed, måske kunne hjælpe os og også forbedre fagfolkenes arbejdsvilkår og uddannelse. Jeg synes også, at det er fundamentalt at øge bevidstheden og fremme en forebyggelseskultur. Det er vi gradvis ved at opnå inden for trafikssikkerhed. Hvorfor kan vi ikke gøre ligesådan, når det gælder om at beskytte mod brande?

Selvfølgelig glæder vi os over, at koordineringen er forbedret ligesom solidariteten. Jeg synes, at den spanske regering ved at sende de nødvendige fly har deltaget i processen med at øge bevidstheden blandt de sydeuropæiske lande, men dette bør også være tilfældet mellem nord og syd.

Vi glæder os også over, at pilotprojektet med en taktisk reserve af brandslukningsfly i fremtiden virkelig kan blive et interventionsorgan, hvilket jeg absolut anser for vigtigt.

Vi oplever imidlertid stadig, at lovgivning blokeres i Rådet, såsom lovgivning om Solidaritetsfonden og ligeledes lovgivningen om beskyttelse af jord, som efter vores opfattelse ville være uhyre nyttig.

Gaston Franco (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I sommer var skovene i Middelhavsområdet atter omspændt af flammer, nemlig i Marseille og det sydlige Korsika, men også i Italien, Spanien og i større udstrækning i Grækenland. Mere end 400 000 hektar skove og marker gik op i røg, hvilket forårsagede betydelige materielle skader, uoprettelige skader på biodiversiteten og tragiske tab af menneskeliv.

Da jeg synes, det er forstemmende at høre denne vurdering gentagne gange, år efter år, og da jeg er opmærksom på multiplikatoreffekten af den globale opvarmning gennem brande, opfordrer jeg til, at EU erkender behovet for, at bestræbelserne koordineres bedre, og at brandslukningsressourcerne sammenlægges.

Jeg kunne godt tænke mig, at der blev oprettet et enormt Euro-Middelhavs-samarbejdsprojekt til at bekæmpe skovbrande i Middelhavet inden for rammerne af EU. Jeg glæder mig over de eksisterende initiativer og især pilotprojektet skovbrandsinformationssystemet.

Ikke desto mindre opfordrer jeg til en reform af EU's Solidaritetsfond, så den bliver et effektivt redskab til at reagere på kriser. Jeg opfordrer også til at styrke den europæiske beskyttelsesstyrke og EuropeAid-faciliteten, som hr. Barnier i 2006 udtænkte vedrørende intervention både på de 27 medlemsstaters og andre landes territorium.

Jeg tror, at en af nøglerne til problemet med skovbrande har at gøre med udveksling af information og bedste praksis, hvad angår forebyggelse, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at brandslukningsmandskaberne i mit eget departement har spillet en pionerrolle. Jeg kan selvfølgelig give Europa dette eksempel, som måske kunne være nyttigt.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Hr. formand! Det forløbne år har været et af de mest tragiske, hvad angår skovbrande. Vi har mistet hundredvis og tusindvis af hektarer skov, især i Middelhavsområdet. Gisninger om årsagerne til skovbrandene medfører voldsomme skænderier, eftersom alle desværre er klar over deres konsekvenser. Det hævdes, at klimaændringer er ansvarlige for det øgede antal skovbrande, og at vi også i Europa skal være forberedt på længere sæsoner for skovbrande end blot fra juni til september, hvilket hidtil har været normen. Da sommeren begynder tidligere og er varmere og mere tør, især i syden, øges risikoen for brande. Ganske vist var der i år alvorlige skovbrande i den nordvestlige del af Spanien og i Portugal allerede i marts, hvilket er usædvanligt, og betingelserne for skovbrande er derfor gunstige, men selve problemet skyldes ikke en progressiv ændring af de naturlige betingelser, men har andre årsager.

Miljøforskere har opdaget, at skovbrande i EU, Australien og Californien hovedsagelig kan tilskrives socioøkonomiske faktorer. De kan endnu ikke finde en direkte forbindelse til klimaændringer. Nøglefaktorerne i begyndelsen af skovbrande er bygninger og presset i forbindelse med behovet for flere boliger, mere landbrug, visse plante- og træarter, som er dyrket, manglende viden og forudseenhed samt forsømmelighed fra

myndighedernes side. F.eks. skyldes tragedierne i sommer et utilstrækkeligt antal brandslukningsmandskaber og manglende evne til at løse og forhindre forbrydelser, som kan resultere i brande.

Det er en kendsgerning, at de naturlige betingelser vil ændres, når klimaet ændres. Det forklarer imidlertid ikke miljøkatastrofer, især hvis de samme fænomener opstår med få års mellemrum, og derfor er vi nok nødt til at være bedre forberedt. Tiden er inde til, at EU's medlemsstater kigger i spejlet, for i fremtiden afhænger det af os, om der opstår skovbrande eller ej. En ting er at tilpasse sig miljøet, når det ændrer sig. Noget andet er at acceptere usmidig, dårlig praksis og være uforberedt.

(Bifald)

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! Jeg er enig med de medlemmer, der har sagt, at det altid er billigere at forebygge skade end at klare konsekvenserne. De fleste finansieringsbidrag bør anvendes til forebyggelse af brande og oversvømmelser i Sydeuropa. Foruden satellitovervågning har vi brug for samme slags brandalarmer for skove og forebyggelsessystemer, som f.eks. nu med succes har fungeret i mange år i Finland. Endvidere skal vi på nationalt plan sikre, at det udstyr, som brandfolkene bruger, er tidssvarende, for at brande kan slukkes hurtigst muligt.

Det øgede antal oversvømmelser skyldes i stor udstrækning klimaændringer, og den bedste måde at forebygge dem på er derfor at indgå en ordentlig aftale på konferencen i København. Det er imidlertid også muligt at tage forholdsregler på nationalt plan for at forebygge oversvømmelser. Vi skal føre den rette skovpolitik, skove i bjerge skal beskyttes, og der skal plantes skove med de rette træsorter, så deres rodsystemer kan absorbere vand og sikre, at det ikke løber for hurtigt væk. Der skal endvidere bygges dæmninger og reservoirer i nærheden af vandområder, og vandveje skal opmudres med henblik på en mere effektiv dræning under oversvømmelser. Vi skal erkende, at disse ting i høj grad er de enkelte medlemsstaters ansvar. EU kan ikke tage ansvaret for ting, der er underlagt nationale beslutninger, eller for eventuel forsømmelighed. EU's Solidaritetsfond er i princippet en kilde til nødhjælp, og jeg håber, at de forskellige medlemsstater vil være rede til at investere i en langsigtet skovpolitik, brandforebyggelse og beskyttelse mod oversvømmelser.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! En brand er altid en tragedie, en tragedie for mennesker, en tragedie for miljøet, en økonomisk tragedie og en social tragedie.

Jeg var så uheldig at bo meget tæt på denne tragedie, på den brand, der hærgede i sommer på øen La Palma på De Kanariske Øer. Jeg hilser derfor dette beslutningsforslag velkommen, og jeg er overbevist om, at vi vedtager det enstemmigt. Det er et udtømmende beslutningsforslag, der har fået mange bidrag, og som frem for alt gør noget vigtigt. Først og fremmest mindes det ofrene, alle ofrene, og det roser alle dem, der arbejder frivilligt på at slukke ilden.

Det indeholder imidlertid også nogle bemærkelsesværdige overvejelser om betydningen af tørke og ørkendannelse for spredningen af brande og det deraf følgende tab af hundredtusindvis af hektarer hvert år.

Der er ligeledes vigtige overvejelser om årsagerne til, at brandene bliver værre, såsom den gradvise flytning fra landdistrikterne, mangelfuld skovpleje og utilstrækkelige straffe til brandstiftere. På dette område skal vi handle, og vi skal handle med fast hånd.

Kommissionen skal udarbejde en risikoforebyggelsesstrategi og en effektiv strategi til bekæmpelse af naturkatastrofer samt en protokol for ensartet handling. Hjælp er imidlertid også vigtig, til genskabelse, til genopretning af den potentielle produktion og til kompensation for sociale omkostninger og jobtab.

Som kommissæren sagde, er koordinering livsvigtig. Der skal imidlertid foretages en koordinering af de forskellige fællesskabsinstrumenter såsom strukturfondene og Solidaritetsfonden – som klart skal revideres – og deres fleksibilitet samt ligeledes instrumenter såsom Aid Plus og selvfølgelig beredskabskapaciteten, som vi allerede har drøftet.

Vi skal fortsætte med at løse disse problemer, og jeg tror oprigtigt, at dette beslutningsforslag er den rette måde at gøre det på.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Nu er tiden inde til, at vi viser solidaritet, men det giver os også en lejlighed – jeg havde nær sagt en forpligtelse – til at arbejde på forbedringer, ændringer og også tilpasninger. De tilpasninger, der er nødvendige med det samme, vedrører EU's Solidaritetsfond, for at den kan bruges – og bruges omgående – til at gøre noget ved disse katastrofer, mens forbedringerne og ændringerne vedrører skovpolitikken.

Vi har brug for en europæisk skovpolitik, der både søger at styrke skovenes profil og forebygge brande. I mange medlemsstater, f.eks. i mit land, Portugal, er der ikke engang et register over hele området, og derfor ved vi ikke, hvem der ejer jorden. Det skaber problemer med udviklingen af arealet, genplantningen af skov og brandforebyggelsespolitikken.

Hvad angår denne forebyggelsespolitik, har jeg et spørgsmål, der også er et forslag. Hvorfor ikke optage foranstaltningerne vedrørende forebyggelse af skovbrande i EU's økonomiske genopretningsplan, planen om at genoplive den europæiske økonomi? Hvis vi opmuntrede til foranstaltninger til at rydde op i vores skove – og f.eks. kunne produktet af sådanne foranstaltninger bruges til at fremstille energi ved hjælp af biomassekraftværker, der netop er beregnet hertil – hvis vi handlede på den måde, ville vi absolut hjælpe miljøet ved at beskytte det, og samtidig ville vi skabe job, hvilket i øjeblikket er et andet af Europas mål.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Hr. formand! Det er godt, at vi på den første dag i Parlamentets mødeperiode drøfter katastroferne i Sydeuropa, og jeg takker også de medlemmer, der især har arbejdet på disse tekster. Vi har her et godt beslutningsforslag. Først og fremmest er dette selvfølgelig en sag, der involverer mennesker, eller som er tæt på mennesker – som vi altid har sagt i forbindelse med valget til Parlamentet – og solidaritet. Denne gang er det brande i Sydeuropa, men hvem ved, måske bliver andre dele af Europa fuldstændig oversvømmet i vinter. I Regionaludviklingsudvalget har vi flere gange drøftet forbedringer af Solidaritetsfonden. Det er absolut ikke vores hensigt at anmode om nye instrumenter, men snarere at forbedre dem, vi allerede har og gøre dem mere effektive. Jeg vil gerne sige til kommissær Dimas, at hele denne sag er temmelig mærkværdig. Vi har forelagt dette med overvældende tilslutning her i Parlamentet og præcist angivet, hvor der kan foretages forbedringer, men det er blokeret af Rådet. Rådet har nu i to år forsømt at gøre noget ved dette. Mit spørgsmål til Dem er, om der stadig er en chance for, at der sker noget på dette område. Med rette meddeler De, at der er gjort fremskridt med pilotprojektet og de fly, der er udviklet, men om den tilgrundliggende sag, som Parlamentet har anmodet så kraftigt om, hører vi overhovedet intet. Står den stadig på dagsordenen? Hvad sker der egentlig?

Hvad angår civilbeskyttelsesstyrken, vil jeg sige, at det i sig selv er glimrende, at Europa udvikler sine egne instrumenter, men at det brede grundlag ligger i selve medlemsstaterne. Dette grundlag bør omfatte udveksling af ekspertise og udvikling især på bredere plan.

Til sidst er der rehabiliteringen, nemlig reparation af skaderne, genplantning og alt, hvad der har forbindelse med dette. Det er ikke noget, der skal kontrolleres centralt, men som skal decentraliseres på medlemsstatsplan. Vi har imidlertid også disse midler – strukturfondene og landbrugsfondene – så hvorfor begynder vi ikke? Det kan være en økonomisk plan, som vi netop har hørt, men det kan også være en rehabiliteringsplan, der tackles generelt, og hvor de decentraliserede instrumenter spiller en særlig fremtrædende rolle. Det er det, dette beslutningsforslag anmoder om, og derfor skal vi støtte det kraftigt i morgen.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Selv om beslutningsforslaget med titlen "Naturkatastrofer", som Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige demokrater) har stillet, er meget præcist, vil jeg ikke desto mindre gerne gøre opmærksom på nogle punkter, der er taget op i aften, men som ikke nævnes i beslutningsforslaget, og som mine ændringsforslag handler om.

I sommer var der foruden brande også andre katastrofer. Den seneste fandt sted så sent som i sidste weekend i Syditalien. Jeg kommer selv fra en region i Italien, Veneto, der i juni og juli blev ramt af jordskred og hvirvelvinde, og jeg ville som eksempel nævne Vallà di Riese og Borca di Cadore.

I beslutningsforslaget bør vi også nævne de andre naturkatastrofer og ikke kun brande, for oversvømmelser om sommeren er desværre ikke et nyt fænomen. Dette er et af de scenarier, som vi er nødt til at se i øjnene i fremtiden som en trist konsekvens af klimaændringerne som følge af den globale opvarmning. Vi må derfor forsøge at insistere på forebyggende foranstaltninger og på opbygning af infrastruktur, der kan forhindre disse begivenheder eller i det mindste dæmme op for skaderne, eller endnu værre, når denne infrastruktur forværrer dem. Jeg tænker på reservoirene i bjergregioner, de grønne områder, landområderne, skovarealerne og områderne langs med vandløb.

Eftersom naturkatastrofer i de fleste tilfælde også forårsages af menneskers handlinger, er det for det andet vigtigt at få at vide, hvem der er ansvarlig for dem for at retsforfølge de skyldige og øge straffene. Til sidst vil jeg gerne sige, at det er en god ide at oprette denne uafhængige interventionsstyrke og den dertil knyttede Solidaritetsfond. Det er imidlertid vigtigt at forsøge at udvide interventionen til også at omfatte andre katastrofer, at øge bevillingerne til disse katastrofer ved at slå forskellige fonde sammen, at forenkle procedurerne og at sikre en større koordinering og fleksibilitet, som hr. Mauro sagde.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg lyttede til denne forhandling i mit kontor. I Irland oplever vi tydeligvis og gudskelov ikke de voldsomme brande, som vores sydeuropæiske kolleger gør. Der var to ting, der gjorde indtryk på mig. For det første har vi her i Parlamentet en tendens til kun at tale om de emner, der direkte påvirker vores egne lande, og i betragtning af at vi har en debat i Irland om Lissabontraktaten – hvor vi taler om solidaritet i hele EU – synes jeg, det er en vane, vi skal bryde. Jeg synes, at flere af os skal tale om anliggender, der vækker bekymring i andre medlemsstater, og som vi kender til, så der er en følelse af større solidaritet blandt parlamentsmedlemmerne, hvad angår det, der optager deres borgere. Jeg kunne f.eks. godt tænke mig, at andre tager sager op, som måske opstår for mine landsmænd i Irland. Jeg tror, det ville hjælpe os med at fremme den idé, at Europa arbejder for alle, og at vi ikke blot passer os selv. Det har været en af EU's fiaskoer, og det er noget, vi kæmper med under debatten om Lissabontraktaten.

Lad mig støtte, hvad De gør her og udtrykke min solidaritet med problemerne i Sydeuropa. Vi skal tage os af dem, der ødelægger med fuldt overlæg. Vi skal se på forebyggelse. Der skal gøres meget mere gennem forvaltning, og endelig skal midler fra Solidaritetsfonden gives til dem, der har behov for dem.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand, kommissær Dimas! Dette er min første periode som medlem af Europa-Parlamentet – jeg blev valgt den 7. juni – men det fremgår af forhandlingen, at dette er et tilbagevendende emne hvert år i september efter en bølge af ødelæggende brande, der specielt rammer sydeuropæiske lande som Italien, Frankrig, Grækenland og Spanien.

Andre talere har allerede nævnt den ødelæggende brand på øen La Palma i den yderste region af de Kanariske Øer, som er en autonom region, hvori jeg er født og bosat. Vi skal imidlertid være opmærksomme på, at skønt det er særlig voldsomt i det sydlige Europa, har vi her en mulighed for at styrke borgernes indstilling og forhold til Europas betydning for indsatsens merværdi.

Det betyder europæisk merværdi med hensyn til forebyggelse og en koordineret indsats mellem Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet i udarbejdelsen af beslutningen i samarbejde med medlemsstaterne. Der skal imidlertid også være en europæisk merværdi i indsatsen.

Derfor er det vigtigt, at vi går fra forhandling til handling ved at gøre Solidaritetsfonden mere fleksibel i forhold til nødsituationer, og at vi får igangsat den europæiske civilbeskyttelsesstyrke, der fortsat ikke er på plads, og som virkelig vil kunne gøre en forskel, når vi fremover står over for disse nødsituationer, der kommer igen hver sommer som følge af klimaændringer og global opvarmning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! I stedet for de mange solidaritetstilkendegivelser i forbindelse med de skovbrande, der hvert år hærger sydeuropæiske lande som f.eks. Grækenland, Italien, Spanien og Portugal, bør vi snarest muligt vedtage de nødvendige foranstaltninger for at ændre på situationen, da den ødelægger vores tilbageværende skove, ejendomme, husdyrbestande, biodiversitet og værst af alt koster en række menneskeliv.

Tiden er derfor inde til at bekæmpe årsagerne til denne plage og tage hensyn til den alvorlige voksende flugt fra landområderne. Det er på tide, at vi ændrer den fælles landbrugspolitik og investerer i forebyggelse, hvilket også er ensbetydende med investeringer i et alsidigt landbrug inklusive skovbrug i Middelhavsområdet, ved at støtte familielandbrug og forbedre mulighederne for, at de små og mellemstore landbrug og de unge mennesker kan blive i landdistrikterne og dermed medvirke til at forhindre denne årligt tilbagevendende svøbe.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er tilfreds med svaret fra kommissær Dimas i dette spørgsmål og i særdeleshed med hans bemærkninger vedrørende betydningen af hjælp, der rækker ud over vores kontinents grænser.

Som supplement til en miljømæssig beskyttelse af Middelhavet kunne man måske formelt foreslå, at man som en del af Middelhavsunion-projektet deler og udvikler brandnødhjælpen og udviklingen af skovbrugsekspertise om dette emne med Middelhavsunionens ikkeeuropæiske lande?

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Her i sommer blev Portugal, Spanien, Frankrig, Italien og Grækenland hærget af store skovbrande. I Grækenland ødelagde brandene et område på ca. 21 200 ha, omkring to mio. træer og mindst 150 huse.

Under en koordineret indsats på europæisk plan sendte Frankrig, Spanien og Cypern fly fra Canadair til området omkring Athen for at slukke brandene. EU's strategiske støtte til bekæmpelse af skovbrande viste sig således endnu en gang nyttig. EU's Solidaritetsfond kan også yde støtte i sådanne situationer ved at afholde

nogle af udgifterne til de hasteforanstaltninger, der gennemføres for at genoprette infrastrukturen, give midlertidig ly og beskytte naturarven.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på det faktum, at vi er nødt til at reducere bureaukratiet i forbindelse med adgangen til denne fond. Jeg vil gerne komme med et konkret eksempel fra mit hjemland. Rumænien blev ramt af naturkatastrofer i juni 2008. Nu er det september 2009, og midlerne er endnu ikke overdraget til den rumænske regering. Jeg mener også, at vi fremover har brug for en bæredygtig skovbrugspolitik samt en strategi til forebyggelse af sådanne katastrofer.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne af Europa-Parlamentet for deres meget konstruktive bidrag til aftenens forhandling og for deres udmærkede forslag og idéer.

I forbindelse med nødsituationer er der ofte høje menneskelige, økonomiske og miljømæssige omkostninger. Som mange medlemmer har pointeret, vil der sandsynligvis fremover komme flere og større katastrofer – ikke kun skovbrande i det sydlige Europa, men også i det centrale og nordlige Europa – og andre typer af katastrofer som f.eks. oversvømmelser. Vi er derfor nødt til konstant at styrke og forbedre de europæiske katastrofehandteringsressourcer, der nu tydeligt har vist deres merværdi.

Det er også blevet bekræftet af sommerens brande, der mindede os om, at EU ikke kun skal forbedre sin evne til at håndtere naturkatastrofer, men også til at forhindre dem, hvilket adskillige talere har understreget i aften. Jeg vil minde europaparlamentsmedlemmerne om, at Kommissionen i februar præsenterede en meddelelse om forebyggelse af naturlige og menneskeskabte katastrofer, som indeholdt visse forslag.

Vi venter på Europa-Parlamentets og Rådets kommentarer til denne meddelelse. Jeg tror, at det nye Parlament ikke vil udsætte svaret, som vi forventer at modtage i februar 2010. Vi tror, at de i lighed med en resolution herom fra den kommende konference vil give os et politisk incitament til at fortsætte det nødvendige arbejde i denne retning.

Da først fru Podimata og derefter adskillige andre talere bragte emnet på bane, vil jeg også fremhæve klimaændringsspørgsmålet og behovet for tilpasning samt den foreslåede revision af EU's strategi for skove, der skal løse klimarelaterede problemer. Det vil også give mulighed for at undersøge spørgsmål vedrørende skovbrande. Jeg vil gerne tilføje, at denne meddelelse fra Kommissionen er meget vigtig i lighed med vores meddelelse fra sidste uge om finansieringen af den klimaændringsaftale, der formentlig bliver resultatet af topmødet i København, hvor der stilles en stor sum penge til rådighed til at finansiere udviklingslandenes tilpasning til klimaændringerne. Der bliver bevilget midler, så de lande, der lider under følgerne af klimaændringerne uden at have bidraget til drivhuseffekten, vil kunne håndtere disse følger og iværksætte de nødvendige foranstaltninger.

Jeg har foreslået, at vi ikke venter til 2013 med at starte denne indsats, men at vi starter allerede i 2010. Jeg håber, at Det Europæiske Råd enten den 17. september eller i oktober vil acceptere, at der udbetales penge til straks at igangsætte arbejdet, så disse lande kan se, at EU og industrilandene virkelig mener, hvad de foreslår, og hvad de siger.

Der har været fremsat en masse andre vigtige – og rigtige – punkter om EU-finansieringens rolle. Fællesskabets mekanisme til udvikling af landdistrikter og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling giver mulighed for at støtte nationale forebyggende foranstaltninger. Kommissionen vil bruge faciliteterne under EU's Solidaritetsfond til at støtte genoprettelsesindsatsen i medlemsstaterne.

Efter at have hørt, at Kommissionen straks bør intervenere, vil jeg gerne afklare følgende. Der er to emner, og det var ikke tydeligt, hvilket af de to, der blev henvist til. Det ene handler om mobiliseringen af Fællesskabets civilbeskyttelsesordning, og det andet handler om aktiveringen af Solidaritetsfonden. Med hensyn til mobiliseringen af Fællesskabets civilbeskyttelsesordning kan jeg sige, at den er nært forestående. Jeg vil gerne nævne det nylige eksempel med brandene i Grækenland. Mindre end en time efter modtagelsen af en officiel anmodning fra den græske regering lettede italienske fly for at være klar til deployering på stedet den følgende dag. Mobiliseringen er derfor øjeblikkelig.

Som jeg sagde i mit første indlæg, var vi de første til at sende specialister til katastrofeområderne i forbindelse med tsunamien og orkanen Katrina. Vi fik stor ros for indsatsen gennem Fællesskabets civilbeskyttelsesordning, og det bekræfter både de seneste års indsats og ordningens potentiale med det fornødne mandat og de fornødne ressourcer – specielt finansielle ressourcer – til at udvide dets arbejde til gavn for EU, borgerne, miljøbeskyttelse og EU-borgernes ejendom.

Med hensyn til Solidaritetsfonden har jeg hørt – hvilket er rigtigt – at den skal være mere fleksibel. Den skal faktisk kunne reagere hurtigst muligt, fordi Solidaritetsfondens idégrundlag bygger på at dække nødsituationer som følge af katastrofer.

Det er derfor logisk, at Kommissionen handler øjeblikkeligt, og at medlemsstaterne via deres centrale eller regionale administrationer yder en omgående indsats, så der udbetales penge. Ifølge en klausul i EU's Solidaritetsfond skal en indsats gennemføres inden for et år efter udbetalingen. Det er logisk, men der er brug for større fleksibilitet.

Afslutningsvis – og jeg beklager, at jeg ikke har mere tid til at besvare de meget specifikke spørgsmål – vil jeg blot sige, inden jeg glemmer det, for en række talere nævnte de økonomiske genopretningsprogrammer, at de er en udmærket idé, fordi der er mange fordele ved de medfølgende projekter med hensyn til at forebygge de katastrofer, der mere eller mindre også kan forventes at finde sted næste år – som tidligere nævnt diskuterer vi disse ting hvert år – både fordi de genererer økonomisk aktivitet og flere job, og fordi de vil forhindre skader, som det vil koste millioner af euro at rette op på. Der er derfor tale om investeringer, der kommer mange fold igen, og som selvfølgelig vil forhindre de menneskelige omkostninger ved katastrofer.

Endelig vil jeg gerne pointere, at mens man ikke helt kan fjerne risikoen for skovbrande eller andre katastrofer såsom oversvømmelser, jordskælv eller selv militær intervention – for Fællesskabets civilbeskyttelsesordning har inter文neret i tilfælde af oversvømmelser, jordskælv og skovbrande og f.eks. flyttede befolkninger efter konflikten i Libanon, hvilket var meget vellykket – kan man ikke desto mindre reducere den gennem vores samarbejde og en bedre kollektiv reaktion på sådanne katastrofer. Kommissionen påtager sig at styrke Fællesskabets bidrag til forebyggelse, beredskab, reaktioner og genopbygning i forbindelse med katastrofer for at beskytte borgerne og miljøet.

Jeg vil gerne endnu en gang takke Parlamentet for dets aktive støtte til behovet for at forbedre katastrofehandtering til gavn for alle europæiske borgere.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på onsdag den 16. september.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg er ganske bekymret over de seneste års omfang af disse katastrofer, der ikke alene har haft naturlige, men også menneskelige årsager, og som har haft konsekvenser for både den økonomiske og den sociale infrastruktur. Vores svar på dette fænomen gennem EU's Solidaritetsfond er en vigtig støtte til genopbygningen af de katastroferamte områder, samtidig med at den reducerer de potentielle grænseoverskridende effekter. Jeg vil imidlertid fremhæve behovet for at forenkle og forbedre gennemsigtigheden af kriterierne for fondens anvendelse, så de berørte områder hurtigst muligt kan nyde godt af EU-støtten. Vi skal også lade flere regioner modtage støtte ved at indføre et lavere indførelsesloft. Jeg støtter også udarbejdelsen af en europæisk strategi for bekæmpelse af naturkatastrofer og for styrkelse af en fælleseuropæisk styrke, der kan indsættes i tilfælde af katastrofer i alle egne af EU.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Nogle egne af Europa har igen i sommer været ramt af ødelæggende skovbrande, der ikke blot gav betydelige økonomiske skader, men som også kostede 11 menneskeliv. Europa skal udvise solidaritet i forbindelse med sådanne naturkatastrofer. Sådanne uopsættelige situationer giver Fællesskabet mulighed for at demonstrere dets kvaliteter og lade den europæiske befolkning mærke en direkte merværdi fra EU. I den praktiske implementering skal subsidiaritetsprincipperne imidlertid overholdes til punkt og prikke. Medlemsstaterne er ansvarlige for forsigtighedsforanstaltninger vedrørende katastrofer samt for at udarbejde krisehænderingsplaner, og EU skal ikke blande sig i denne vigtige kompetence på vegne af de enkelte medlemsstater. EU's Solidaritetsfond er et sundt og værdifuldt finansforvaltningsværktøj. På lang sigt skal man forbedre de brandforebyggende strategier i Europa, og vi skal holde op med at sætte vores lid til kortsigtet krisestyring.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) I forhold til de tragiske brande, der endnu en gang har hærget det sydlige Europa, skal vi reagere for at standse disse utålelige hændelser. For det første gennem en bedre organisering af interventionsmidlerne. Det er hr. Barniers idé at indføre en EU-civilbeskyttelsesstyrke, der kan intervenere for at hjælpe de nationale styrker. Det er nødvendigt med en storstilet og hurtig intervention for at standse en brand, og den europæiske solidaritet skal være mere effektiv. Forebyggelse er imidlertid fortsat livsvigtig, og skovene skal vedligeholdes og afdrives. I det sydlige Frankrig er 75 % af skovene privatejede. Det er derfor vigtigt at sikre sig ejernes støtte og opfordre dem til at vedligeholde deres

skovbevoksede landområder. Det vil i særdeleshed betyde en foryngelse af den mediterrane skov, der giver for lille økonomisk udbytte: strukturfondstøttede initiativer skal fremme regelmæssige biomasseprøver og deres anvendelse til energimæssige formål samt udviklingen af bæredygtig skovbrug og ansvarlig økoturisme. Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at anerkende den mediterrane skovs karakteristika og foreslå en handlingsplan, der kan beskytte den og sørge for en bedre udnyttelse af dens naturlige ressourcer. Det er det mindste, man kan gøre for at reducere brandrisikoen på lang sigt og bevare og genskabe de skrøbelige økosystemer i det sydlige Europa.

22. Frihandelsaftale med Sydkorea: virkninger for europæisk erhvervsliv (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens erklæring om frihandelsaftalen med Sydkorea: virkninger for europæisk erhvervsliv.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Der ligger et stort potentiale for nye eksportmuligheder i de asiatiske markeder, der har høje vækstrater – men selvfølgelig også høje hindringer for at komme ind på markedet. Bortset fra de multilaterale forhandlinger kan disse hindringer overvindes gennem forhandlinger om frihandelsaftaler.

Derfor har medlemsstaterne bedt Kommissionen om at iværksætte en ny generation af handelsaftaler med centrale asiatiske økonomier. Disse frihandelsaftaler bør være ambitiøse med hensyn til at skabe nye eksportmuligheder for mange sektorer.

Det har vi opnået med Korea efter to års intensive forhandlinger. Det er den mest ambitiøse frihandelsaftale, EU nogensinde har forhandlet om.

Der er enighed om, at fordelene ved frihandelsaftalen i to af de tre vigtigste sektorer klart er til vores fordel. For det første vil vores konkurrencedygtige serviceudbydere høste store fordele af aftalen. Inden for f.eks. telekommunikation, transport, bygge- og anlægssektoren samt miljømæssige tjenester bliver det fremover langt lettere at handle med Korea.

For det andet vil Korea med hensyn til landbrugsprodukter fjerne næsten alle dets særlig høje afgifter på i gennemsnit 35 %! Det vil give et skub til landbrugseksporten af f.eks. svinekød, vin, whisky og mejeriprodukter. Vi vil også sørge for at beskytte europæiske geografiske betegnelser såsom Parmaskinke, Rioja eller Tokay.

Men frihandelsaftalen vil også give store fordele for de europæiske eksportører af forarbejdede produkter. Generelt vil disse eksportører hvert år spare omkring 1,2 mia. EUR i afgifter, hvoraf 800 mio. EUR spares fra dag ét. F.eks. vil eksportører af maskiner spare 450 mio. EUR årligt i afgifter, mens kemikalieeksportører vil spare over 150 mio. EUR i afgifter.

Afgiftsfjernelsen vil også gøre det muligt for vores eksportører at få bedre fodfæste på det koreanske marked og dermed øge salget. Koreanske forbrugere køber hvert år EU-varer for omkring 25 mia. EUR, hvilket gør Korea til et af vores vigtigste eksportmarkeder i Asien.

Der var desuden særlig fokus på regler. Aftalen omfatter gennemsigthed vedrørende regler, effektiv håndhævelse af forpligtelser, bedre beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og "WTO plus-regler" om subsidier, hvilket alt sammen vil gavne alle producenter, der sælger varer i Korea.

Der er også indført ambitiøse discipliner vedrørende industrielle tekniske handelshindringer for især biler, elektronik og lægemidler baseret på den europæiske reguleringsmodel, og de tilgodeser de mangeårige krav fra europæiske virksomheder inden for disse sektorer. Korea er nødt til at ændre sine nationale reguleringer for at leve op til disse forpligtelser, hvorimod noget tilsvarende ikke er nødvendigt i Europa.

Med hensyn til specielt bilindustrien vil jeg først og fremmest sige, at vi også har en interesse i at forbedre de europæiske bilers markedsadgang til Korea. Vores bileksportører er klart de stærkeste importører på det koreanske marked, og de har store vækstrater. Der er potentiale for yderligere forbedringer, da de vil nyde godt af kombinationen af afgiftsfjernelser – der spares 2 000 EUR på hver bil til 25 000 EUR – og fjernelse af tekniske handelshindringer.

Den forhandlede aftale omfatter de mest ambitiøse discipliner for ikketoldmæssige handelshindringer, der nogensinde er forhandlet med tredjelande om. Korea vil fra dag ét acceptere, at en bil, der overholder

internationale standarder, også lever op til de koreanske bestemmelser, som efter vores bilindustris opfattelse har udgjort betydelige hindringer.

Der er også bestemmelser, hvormed Korea accepterer ækvivalens mellem den europæiske og den koreanske miljølovgivning. Allerede inden aftalens ikrafttræden har Korea accepteret at anvende visse overgangsundtagelser fra de koreanske miljøstandarder, der har stor betydning for vores eksportører, og vi følger meget nøje diskussionerne i Korea om nye bestemmelser vedrørende begrænsning af CO₂-emissioner for at

få dem til at vise, at de ikke udgør en handelshindring.

Vi er opmærksomme på bilsektorens mærkesager. Vi har forsvaret lange overgangsperioder for liberaliseringen af vores mest følsomme bilsegment, som er de små biler. Afgifterne bliver først elimineret i aftalens femte år, hvilket giver tid til justeringer. Vi skal tænke på, at koreanerne har investeret store summer i bilsektoren i Europa.

Vi har foretaget moderate ændringer af oprindelsesreglerne ved at hæve den tilladte grænse for udenlandsk værdi i koreanske biler fra 40 % til 45 %, og vi enedes om en bilateral beskyttelsesklausul, der tillader os at hæve toldsatserne i tilfælde af en voldsom stigning i importen og en trussel mod vores industrier.

Der er intet nyt med hensyn til toldgodtgørelsesordninger, der er mit sidste punkt. Sådanne politikker er legitime i henhold til Verdenshandelsorganisationen. Toldgodtgørelsesordninger er ikke en betydelig konkurrencemæssig ulempe for vores bilproducenter, da vi generelt har meget lave toldafgifter på bildele, og da de bliver reduceret yderligere. Og vi har forhandlet os frem til en særlig klausul, der gør det muligt effektivt at begrænse toldgodtgørelserne.

Jeg understreger styrken af støtten til denne aftale fra de europæiske produktionssektorer samt fra landbrugs- og serviceorganisationer. Den er vigtig, og den udsender et klart signal om vores beslutsomhed om at følge markedsadgangsinteresserne på vigtige asiatiske vækstøkonomier.

Daniel Caspary, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Sydkorea er EU's fjerdestørste eksterne handelspartner med en eksportvolumen på ca. 30 mia. EUR om året. Indgåelsen af frihandelsaftalen er således meget i de europæiske arbejdsgiveres og arbejdstageres interesse.

Endvidere, fru kommissær, agter jeg ikke at lykønske Dem i dag, da aftalen endnu ikke er underskrevet, men hvis det virkelig lykkes Dem i disse krisetider – i en tid, hvor eksportfrekvensen i hele verden er faldet sammen som aldrig tidligere i historien – at afslutte en frihandelsaftale, vil det være et fantastisk resultat, som jeg oprigtigt håber, at De får i hus.

Handelsaftaler er ofte meget kontroversielle, men personligt mener jeg, at Sydkorea er en meget værdig undtagelse. Jeg hører mange positive tilbagemeldinger fra næsten alle områder af den europæiske industri. Her tænker jeg på maskinindustrien, lægemiddelindustrien, elektroindustrien, kemikalieindustrien og adskillige servicesektorer. Jeg har aldrig tidligere mødt et eksempel, hvor positive tilbagemeldinger om handelsforhandlinger er kommet fra landbrugssektoren. Det er bestemt en nyhed – noget som praktisk taget ingen af os har oplevet før.

Resultaterne er helt klart positive, skønt mange sektorer havde ønsket sig bedre resultater. Der er imidlertid én undtagelse, nemlig køretøjskonstruktion. Selv her er det imidlertid ikke hele industrien, men kun nogle få forhandlere, der er kritiske over for aftalen. Andre producenter og i særdeleshed mange leverandører er meget positive over for aftalen i dens nuværende udformning.

Efter min mening vil det være en god idé at benytte lejligheden til at se på nogle af kritikpunkterne inden for denne industri og måske fortsat udglatte nogle af de skadelige konsekvenser af frihandelsaftalen gennem detaljer hist og pist. Her tænker jeg på centrale områder såsom Capital Region Act Seoul, standarder for egendiagnosesystemer, miljøstandarder, toldgodtgørelsesbeskyttelsesklausulen osv. Vi skal undgå misforståelser her – eller endnu bedre rydde dem helt af vejen og først og fremmest presse sydkoreanerne, så de lever op til alle de tilsagn, de har givet os. En klar overvågning af potentielle nye ikketoldmæssige handelshindringer vil bestemt give mening.

Forhåbentlig træder aftalen meget snart i kraft, så EU's forbrugere og arbejdstagere hurtigst muligt kan nyde godt af den. Mange tak, og fortsat held og lykke på opløbsstrækningen.

Kader Arif, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg er meget glad for at høre, at en konservativ og en liberal kollega er enig med Kommissionen. Det gør mit job som socialdemokrat lettere.

Forhåbentlig vil aftenens forhandling under alle omstændigheder gøre det muligt i det mindste at se på de mange betænkeligheder vedrørende effekten af denne frihandelsaftale mellem EU og Korea og i særdeleshed for den europæiske industri.

De talte om enighed, fru kommissær, men jeg vil minde Dem om, at visse industrielle sektorer – inklusive bilproducenter og fagforeninger, der støtter dem – har advaret Dem om de mulige tragiske konsekvenser af denne aftale. I dag har man endnu ikke set på størstedelen af disse spørgsmål.

Men De har måske valgt at ofre den europæiske bilindustri til fordel for tjenesteydelser.

Hvorfor skulle man give Korea en toldgodtgørelsesordning, der er en fordel, som end ikke tidligere er givet til udviklingslande som f.eks. landene i Middelhavsområdet? Hvad er logikken bag fleksible oprindelsesregler, hvis effekt ikke blot bilindustrien, men også den europæiske tekstilindustri skal frygte?

Hvorfor tillader man en sådan konkurrenceforvrængning, og frem for alt hvorfor skaber man denne præcedens?

I forhold til disse risici og andre risici, som jeg ikke kan komme nærmere ind på her, men som De kender i detaljer – De har netop nævnt dem – har Kommissionen foreslået en sidste udvej i form af medtagelsen af en beskyttelsesklausul. Kommissæren ved imidlertid, at beskyttelsesklausulen ikke er automatisk, og at den bliver meget vanskelig at gennemføre og umulig at aktivere i fem år.

Jeg vil blot nævne ét eksempel for at illustrere vores frygt. Hvis frihandelsaftalen giver Korea lov til at eksportere 100 000 ekstra køretøjer til Europa – landet eksporterer allerede 600 000 køretøjer – vil 6 000 job gå tabt. Omvendt er Europa frygtelig begrænset, idet den enkelte producent kun kan eksportere 1 000 køretøjer til Korea som en del af en samlet europæisk kvote på 6 000 køretøjer.

I denne krisetid, der rammer bilarbejderne særlig hårdt, hvordan vil De der forklare, at Europa forpligter sig til en sådan aftale? Regner De med en genforhandling af de kontroversielle punkter, jeg netop har nævnt? Det kræver i hvert fald en række medlemsstater samt førnævnte industrielle sektorer.

Vil De, fru kommissær, endelig forpligte Dem til at sikre større gennemsigtighed og til i højere grad at involvere os medlemmer af Europa-Parlamentet? Vi og Kommissionen skabte omstændighederne for et negativt billede af den polske blikkenslager. Lad os ikke skabe et negativt billede af den koreanske karrosserifabrikant.

Michael Theurer, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest på vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa takke kommissær Ashton for de informationer, hun har givet os i aften på det ekstraordinære udvalgsmøde og her på plenarmødet. Frihandelsaftalen med Sydkorea er helt klart tæt på en afslutning. Set fra et liberalt synspunkt og i særdeleshed fra synspunktet hos mit eget parti i Tyskland, Det Frie Demokratiske Parti, er det en meget vigtig målsætning at have en fri og retfærdig verdenshandel – specielt netop nu, hvor vi under den økonomiske og finansielle krise ser protektionistiske tendenser, som man på beslutsom vis bør bekæmpe til gavn for velstand og job i EU.

I denne forbindelse opstår spørgsmålet om, hvilken betydning Kommissionen tillægger frihandelsaftalen med Sydkorea, da der længe har været fokus på fremskridt i Doha-udviklingsrunden, uden at der indtil videre er indgået en aftale. Det er årsagen til følgende spørgsmål, kommissær Ashton. Ser De indgåelsen af en frihandelsaftale med Sydkorea som et første skridt i retning af yderligere bilaterale frihandelsaftaler, og er det efter Deres mening et skridt væk fra Doha? Eller er sådanne bilaterale aftaler blot et supplement til eller en udvidelse af EU's frihandelspolitik?

Som De ved, giver klausulen om en toldgodtgørelse anledning til bekymring i en række medlemsstater og industrisektorer og i særdeleshed hos bilindustrien. Klausulen kan være med til at fremme virksomheder i billige lande som f.eks. Indien og Kina, hvilket vil være en trussel mod den europæiske produktion. Kan De forestille Dem, hvordan man fortsat kan tage hensyn til en række medlemsstaters betænkeligheder med hensyn til en sådan toldgodtgørelse?

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Kommissærens redegørelse gør det klart, at der er økonomiske og finansielle grupper og sektorer i EU, der vil nyde godt af denne aftale med Sydkorea. Der er imidlertid også en bage side af medaljen, som kommissæren ikke her har overvejet. Jeg tænker specielt på mere følsomme sektorer såsom tekstil og beklædning og arbejdstagerjob.

Da det berører industrier og arbejdstagerorganisationer i vores lande, er det således bekymrende, at Kommissionen fortsat ignorerer de alvorlige problemer for tekstil- og beklædningsindustrien. Jeg må fremhæve situationen i mit eget land, Portugal, hvor arbejdsløsheden har nået alarmerende højder i netop de regioner, hvor disse industrier er dominerende – mod nord og i visse dele af det centrale Portugal.

Derfor understreger vi behovet for en konsekvent og samlet strategi til støtte for industrien i EU og specielt for de arbejdskraftintensive sektorer, uanset om det er gennem en hasteregulering af verdensmarkederne eller gennem offentlige politikker til støtte for investeringer, innovation, differentiering, erhvervsuddannelse og skabelse af job med rettigheder.

David Campbell Bannerman, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Dette er min jomfrutale her i Europa-Parlamentet. Som UKIP's repræsentant fra det østlige England i Europa-Parlamentet vil De forvente, at jeg er en rebel, og jeg vil forsøge ikke at skuffe hverken Dem eller mine vælgere.

I dag diskuterer vi EU-handelsaftaler og specielt aftalen med Sydkorea, der forventes underskrevet i år. Da vi ikke har mange detaljer om denne specifikke aftale ud over det faktum, at omkring to tredjedele af fordelene tilfalder Sydkorea, mens en tredjedel tilfalder EU, vil jeg gerne komme med nogle mere generelle punkter.

Mange mennesker er ikke klar over, at der findes over hundrede særskilte bilaterale EU-handelsaftaler som denne. Et skøn lyder på 116. Der findes handelsaftaler med lande som USA, Canada, Mexico, Brasilien, Indien, Kina, Japan og Sydafrika. I Europa er der handelsaftaler med Rusland, Ukraine, Tyrkiet og Liechtenstein.

Der er også handelsaftaler med tredjelande, EØS-lande og EFTA-lande som f.eks. Schweiz og Norge. Norges handelsaftale beskytter omhyggeligt både landets fiskeri og landbrug, og Norge er ikke en lille fisk. Det er EU's fjerdestørste importpartner og sjette største eksportmarked.

Hvad bør en handelsaftale som Sydkoreas så rent faktisk indeholde? Jeg synes, at Schweiz er et godt eksempel. Der er bestemmelser, der afskaffer toldsatser og handelskvoter på industri- og landbrugsprodukter. Der er bestemmelser, der giver schweiziske borgere ret til at leve og arbejde i EU-lande og EU-borgere ret til at leve og arbejde i Schweiz. Der er bestemmelser om, at Schweiz kan være en del af Schengens pasfri område. Schweizerne kan være med i Det Europæiske Miljøagentur, hvis de ønsker det, samt i EU's film- og uddannelsesprogrammer, og de kan søge om forskningsstilskud fra EU. Der er et samarbejde om flyveruter samt asylsager og juridiske anliggender. Kort sagt har schweizerne alle de erklærede fordele ved et EU-medlemskab, men uden udgifterne.

Det er sandt, at Schweiz skal betale 600 mio. CHF om året for adgang, men den schweiziske regering melder om besparelser på 3,4 mia. CHF ved ikke at være medlem af EU, hvilket giver en nettobesparelse på 2,8 mia. CHF om året. Schweiz er heller ikke en ubetydelig handelspartner. 80 % af den schweiziske eksport går til EU, og landet er EU's fjerdestørste handelspartner.

Min pointe er den, at man med handelsaftaler kan høste fordelene ved handel med EU uden at bære byrden ved høje lovgivningsmæssige omkostninger samt tab af suverænitet og ressourcer. Selv på Kommissionens hjemmeside indrømmer man, at "Schweiz kan udvikle og bevare sine egne bestemmelser på andre områder, der afviger fra EU's afgørelser. Det er i landets egen interesse - f.eks. med hensyn til dets finansielle marked og arbejdsmarked". Hvor ville Storbritannien dog elske på samme måde at afvige fra arbejdstidsdirektivet, direktivet om midlertidigt ansatte eller det nye direktiv om fondsforvaltere!

Til slut vil jeg derfor spørge: Hvorfor ikke Storbritannien? Hvorfor kan Storbritannien ikke ligesom Sydkorea have en gunstig handelsaftale med EU i stedet for et fuldt EU-medlemskab? Storbritannien er EU's største enkelte handelspartner med et årligt underskud på 40 mia. GBP. Vi kan også have de samme garantier, som schweizerne nyder godt af. Vi kan – og efter min mening bør vi – atter blive en uafhængig og fri handelsnation ligesom Norge, Schweiz og tilmed Sydkorea.

Peter Šťastný (PPE). – (EN) Hr. formand! Som en af ordførerne om frihandelsaftalen med Sydkorea og som stærk fortalere for frihandelsaftaler håber jeg på en afbalanceret aftale på lige konkurrencevilkår til gavn for begge parter – en ægte win-win-situation.

En af vores grundlæggende industrier er ikke helt tilfreds med den aktuelle status i forhandlingerne, og de har mange venner i deres lejr inklusive nogle medlemsstater, industrier og medlemmer af Europa-Parlamentet. De synes alle, at denne aftale giver for mange fordele til Sydkorea. Kommissionen og Det Europæiske Råd bør kigge nøje på problemområderne, dvs. beskyttelsesklausulen om toldgodtgørelser, ikketoldmæssige handelshindringer og oprindelsesregler. Hvis der kan gøres fremskridt til glæde for EU's bilindustri, vil man kunne gavne og bevare beskæftigelsesniveauerne, et stærkt BNP og de forventede levestandarder.

Lige konkurrencevilkår vil imidlertid ikke være en ulempe. Der kan skabes en stærk præcedens for andre frihandelsaftaler, der skal forhandles på plads i den nærmeste fremtid. Det er klart for mig, at denne aftale generelt giver andre fordele for EU og nogle af EU's forskellige industrier. I det lille billede vil der altid være vindere og tabere. Det ligger i den bilaterale aftales natur. I det store billede kan vi være tæt på en reel balance. Når en så afgørende industri som bilindustrien er utilfreds, er der imidlertid behov for at stræbe efter mere. Først når der er gjort yderligere fremskridt, kan vi tale om en velafbalanceret og acceptabel frihandelsaftale, der har en reel og positiv effekt som præcedens for kommende frihandelsaftaler.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har glædet mig over det arbejde, som er blevet udført i den periode, hvor fru Ashton har været kommissær. Jeg må sige, at vi har haft et bedre forhold med hende end med hendes forgænger trods deres fælles politiske tilhørsforhold, som vi også deler, og deres fælles nationalitet.

Denne gang deler jeg imidlertid ikke kommissærens entusiasme vedrørende dette emne, fordi Kommissionen i de seneste år for ofte har taget ordet og skabt interesse om visse initiativer for derefter at følge en anden vej. Vi befinder os i en særlig tid med en alvorlig økonomisk og finansiel krise, der også er en følge af manglende gensidighed i verden, ikke kun i forhold til udviklingslandene – der har sin egen logik og forklaring – men i forhold til de nye globale aktører og de traditionelle globale aktører.

Alt for ofte fornemmer jeg en manglende bevidsthed hos Kommission, Kommissionens formand og kommissærerne med hensyn til, hvilke initiativer der skal gennemføres for at fremme genopretningen af den europæiske industri, den europæiske fremstillingsvirksomhed. Det forekommer mig, at denne aftale – der ganske vist er en positiv aftale med et meget positivt indhold – primært har en akademisk værdi. Der er næsten tale om et skoleeksempel, som desværre ikke har kontakt med virkeligheden.

Vi eksporterer 30 mia. USD til Korea, og der kommer kun 20 mia. USD tilbage i form af biler, der eksporteres fra Korea til Europa, og 1,5 mia. USD vil være den indirekte støtte, der tilflyder koreanske biler i Europa, for ikke at nævne tekstilsektoren og andre sektorer. Det er en klar ubalance, som efter min mening skal i fokus og rettes, inden der gives grønt lys til en frihandelsaftale, der straffer den europæiske bilindustri. Vores industri er en kvalitetsindustri, der har forpligtet sig til at overholde de nye krav, som innovationen kræver, bestemt ikke en falleret industri, der ikke kan håndtere det innovationsbehov, der findes i økonomien.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, fru kommissær! Jeg er ikke alt for glad for de mærkelige ændringer i denne aftale som f.eks. toldrefusioner for importerede komponenter til produkter, der eksporteres til EU, og en reduktion i 60 %-tærsklen for bestemmelse af oprindelseslandet. Det svarer til en favorisering af den koreanske import på bekostning af den europæiske industris konkurrence og på bekostning af arbejdsløshed. Broderparten i denne henseende går allerede til importerede varer fra Asien, hvor de lave arbejdskraftomkostninger er umulige at konkurrere med på grund af dårlige eller ikkeeksisterende sociale standarder og miljøstandarder. Handelsforhandlingerne skulle derfor have handlet om at hæve disse standarder snarere end at hæve den asiatiske industris velstand på bekostning af Europa. Det har Kommissionen længe skyldt Europas indbyggere.

Har Kommissionen nogen forståelse for aftalens negative indvirkning på Europas konkurrenceevne og på beskæftigelsen i bil- og tekstilindustrien? Er den klar over, at aftalen skaber en uheldig præcedens for fremtidige handelsaftaler? Agter Kommissionen at ignorere de grundlæggende indvendinger fra europæiske ingeniørfagforeninger? Hvordan kan det være, at de koreanske medier allerede fejrer en sejr for deres bilindustri, når aftalen end ikke har været diskuteret af kommissærkollegiet? Eller er Kommissionen parat til at revidere forslaget og forhandle en balanceret aftale på plads? Har Kommissionen viljen til at presse Korea til at overholde internationale forpligtelser med hensyn til sociale og miljømæssige standarder, og vil den gøre det, inden Korea får alle fordelene ved frihandelen med EU? Mange tak for Deres svar. Jeg håber oprigtigt, at den sunde fornuft vil sejre.

David Martin (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg må sige, at jeg er noget bekymret over tonen i denne forhandling. Den har været ret negativ, hvis man måske lige ser bort fra Daniel Casparys bidrag.

Jeg var Europa-Parlamentets ordfører om den koreanske frihandelsaftale. Forud for denne forhandling så jeg tilbage på det, som vi havde besluttet os for at bede om – hvad vi bad Kommissionen om at forhandle på plads for os under disse forhandlinger – og jeg mener faktisk, at Kommissionen har opnået, hvad vi bad den om. Jeg vil gerne rose chefforhandleren, som sidder ved siden af baronesse Ashton, samt baronesse Ashton selv for deres håndtering af denne aftale.

Selvfølgelig findes der pr. definition vindere og tabere i enhver frihandelsaftale, men hvis man ser på den globale effekt af denne aftale, er der store vindere i Europa og store vindere i Korea. Der er derfor store vindere ved at holde verdenshandelen i gang. Under den aktuelle krise er ethvert positivt signal om, at to så store enheder som Korea og EU ønsker at holde handelen i gang, en god ting.

Jeg må sige, at hvis Europa-Parlamentet og Ministerrådet ikke formår at forhandle sig frem til en endelig underskrevet aftale mellem Korea og EU, så kan vi lige så godt bede Generaldirektoratet for Handel om at indstille forhandlingerne om alle andre frihandelsaftaler, for hvis ikke vi skaber resultater med hensyn til Korea, så kan vi godt glemme ASEAN-landene, Golfstaterne og hele den resterende flåde af frihandelsaftaler, som vi forsøger at forhandle på plads. Oprigtigt talt kan vi også glemme Doha. Der er tale om en vigtig aftale, hvor Europa har nået sine strategiske mål. Lad os udsende et positivt signal til resten af verden om, at Europa er åben for forretninger, og at vi trods denne konjunkturløbsegang er indstillet på at holde vores markeder så åbne som muligt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil fatte mig i korthed. Det her er alt sammen meget nyt for mig, og jeg fandt diskussionen meget stimulerende og lærerig. Da Lady Ashton først talte, syntes jeg, at det var en fantastisk aftale for EU, og jeg tænkte på, om Korea mon også fik noget ud af den. Så præsenterede den ene taler efter den anden det modsatte synspunkt, så jeg håber, at Lady Ashton vil besvare spørgsmålene og kommentarerne fra hr. Arif, hr. Theurer, hr. Campbell Bannerman og de øvrige talere, og at hun kan oplyse, om der er andre igangværende forhandlinger med specifikke asiatiske lande om bilaterale aftaler, og i givet fald hvor langt man er nået hermed.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne støtte påstanden fra min kollega hr. Campbell Bannerman. I 2006 bestilte den schweiziske forbundsregering en rapport om alle aspekter af eksisterende og mulige forbindelser med EU.

De konkluderede, at et fuldt EU-medlemskab ville koste dem op til seks gange så meget som deres aktuelle bilaterale ordninger. Da schweizerne er schweizere, besluttede de, at de var bedre stillet ved ikke at opnå et fuldt EU-medlemskab.

Hvis det gælder for schweizerne, så gælder det bestemt også for briterne, og hvis bare vores regering havde en lige så fornuftig og pragmatisk tilgang til Storbritanniens økonomi, som schweizerne har til Schweiz' økonomi, ville vi melde os ud, på samme måde som Schweiz ikke vil melde sig ind.

David Martin (S&D). – (EN) Hr. formand! De er en meget tolerant formand, men det fremgår meget tydeligt af vores regler, at bemærkninger under catch-the-eye-proceduren skal vedrøre det aktuelle emne. Det havde ikke noget med Korea eller frihandelsaftaler at gøre.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! I sit indlæg sagde hr. Martin, at det er utrolig vigtigt at indgå aftaler, der fremmer den økonomiske vækst og beskæftigelsen og fjerner generelle handelshindringer – i særdeleshed under den aktuelle økonomiske krise. Vi skal imidlertid huske på, at vi i dag også har haft en meget alvorlig drøftelse om krisen i den europæiske bilindustri, og i denne uge vil vi også se på problemerne i tekstilindustrien og muligheden for støtte fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som kompensation for de omfattende afskedigelser i denne sektor i Spanien og Portugal. Vi må således tage europæernes bekymring om håndteringen af jobtabene i Europa alvorligt og undersøge, hvilke midler Kommissionen agter at benytte. Frihandel er godt for beskæftigelsen og den økonomiske vækst på det generelle plan, men hvordan forhindrer vi tab af arbejdspladser inden for disse traditionelle europæiske industrier?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at forhandlingen på en måde slet ikke overraskede mig, fordi kollegerne har udtrykt betænkeligheder gennem flere måneder.

Først vil jeg rose hr. David Martin for hans indsats i udvalget. Det er meget vigtigt, at jeg anerkender, i hvor høj grad Udvalget om International Handel har samarbejdet med mig i de foregående måneder, og jeg er selvfølgelig udmærket klar over, at kollegerne indtil videre ikke har haft den fordel at se detaljerne i aftalen. Jeg vil derfor forsøge at se på betænkelighederne. Hvad vigtigere er, vil vi sørge for at give flere detaljer, da det er vigtigt at se på fakta snarere end på de fremsatte påstande.

Først har jeg nogle generelle kommentarer til fremgangsmåden for denne aftale. Aftalen blev sat i spil for at opnå det bedst mulige resultat for den europæiske industri – inklusive den britiske industri, må jeg sige til kollegerne fra UKIP. Efter min opfattelse er det bestemt i Europas interesse at gå videre med denne aftale, og ellers ville jeg ikke have stået her og foreslået, at vi fortsætter, sådan som jeg har gjort.

Under processen var der en klar modus operandi, en klar fremgangsmåde fra Kommissionens side, der som tidligere nævnt fik støtte fra Parlamentet, Kommissionen og Rådet, og som vi har fulgt. Min kollega, hr. Arif, vil formentlig ikke have noget imod, at jeg siger, at jeg finder det alarmerende eller måske en smule deprimerende, at nogen antyder, at jeg ofrer en industri, for det er bestemt ikke en fremgangsmåde, som jeg vil benytte mig af.

Tror jeg, at hvis man ønsker en seriøs handelsaftale, skal man erkende, at den faktisk er til gavn for begge parter? Ja, det gør jeg. Hvis vi vil have handelsaftaler, og hvis vi tror – hvilket jeg tror, at vi gør – at handel er den drivkraft, der fører os ud af lavkonjunktureren, skal vi have seriøse og hårde forhandlinger med de industrier og de lande, som vi ønsker en aftale med. Ellers kan vi blot lave handler dagen lang med lande, som vi ikke bryder os meget om, og vi kan åbne markeder, fordi vi ikke er rigtig interesseret.

Korea er et seriøst marked med ægte muligheder for kemikalieindustrien, lægemiddelindustrien og andre industrier. Vi er nødt til at anerkende værdien og betydningen af at gøre dette, hvis vi ønsker seriøse handelsaftaler. Vi er faktisk en økonomisk supermagt. Jeg er fuldstændig uenig med mine kolleger fra Det Forenede Kongerige, når de taler om Schweiz og drager paralleller til det forhold, som vi i Europa forsøger at få til Korea. Eller også har jeg bare ikke fattet pointen.

Det handler om seriøse forhandlinger for at få et seriøst resultat, og efterhånden som detaljerne af indsatsen viser sig, vil kollegerne forhåbentlig se på dem i den ånd, som vi har arbejdet i.

I begyndelsen gav bilindustrien os en liste over ting, som de gerne ville have os til at opnå. De var virkelig meget interesseret i at holde markedet i Korea åbent, og vi har opnået alt det, som de bad os om i starten.

Med hensyn til tekstilindustrien er jeg overbevist om, at der ikke er den store grund til bekymring. De eksisterende tekstilindustrigarantier vil sørge for, at vi bevarer europæiske job.

Jeg er slet ikke interesseret i at afskaffe job eller industrier i Europa, og det er heller ikke effekten af denne aftale. Og hvis nogen af Dem mener at kunne bevise det modsatte, vil jeg gerne se disse beviser, for retorik er én ting, og virkelighed er noget ganske andet, og vi er nødt til at nå ud over retorikken og ind i aftalens realitet.

Jeg vil bestemt hævde, at den aktuelle aftale er meget vigtig for alle de industrielle sektorer. Spørgsmålet om toldgodtgørelse er for mig at se ganske enkelt. Toldgodtgørelsen er udformet på en sådan måde, at vores reaktion på den vil forhindre et bestemt problem. Spørgsmålet er, om det er den eneste måde at løse et problem på? Hvis der findes andre måder at løse problemet på, som kan give os en bedre handelsaftale, vil jeg undersøge dem. Men jeg ønsker stadig at løse det samme problem, og jeg er overbevist om, at de eksisterende mekanismer gør netop det. Det er ikke noget, som vi for evigt har skrinlagt som værende den eneste måde at nå vores mål på – effektivt at forhindre import af bagdøren – og efter min mening har vi løst problemet på en anderledes måde.

Så jeg vil ikke komme med undskyldninger – hverken politisk, økonomisk eller på anden måde – til Parlamentet for at have investeret i forhandlingerne om denne vigtige handelsaftale. Jeg undskylder ikke for det, og jeg undskylder ikke for at have præsenteret Europa-Parlamentet for det, der efter min mening er en seriøs frihandelsaftale for det 21. århundrede med enorme fordele for hele EU's økonomi. Jeg undskylder specielt ikke for at gøre det under en økonomisk krise, for hvis der nogensinde har været et tidspunkt, hvor det har været mit ansvar at yde mest mulig støtte til Europas virksomheder og arbejdstagere, så er det efter min mening nu, og det er præcis det, som denne aftale gør.

Som tidligere nævnt opfordrer jeg kollegerne til at se på virkeligheden i aftalen. De vil blive udsat for lobbyisme – jeg har været udsat for lobbyisme – men når man ser på, hvad vi har opnået, er det efter min mening et meget konkret resultat, der vil være til enorm gavn for Europas økonomi. Det er i sidste ende, hvad vi forsøgte at opnå, og det er det, som vi har opnået.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Tokia Saïfi (PPE), skriftlig. – (FR) Frihandelsaftalen mellem EU og Sydkorea, der skulle være på plads i midten af oktober, giver anledning til en del bekymring blandt europæiske industrier. Den europæiske handelskommissær betragter denne frihandelsaftale som den mest ambitiøse, EU nogensinde har forhandlet om, men specielt bilproducenterne finder den meget uafbalanceret. Disse producenter frygter en massiv tilstrømning af koreanske køretøjer til det europæiske marked som en konsekvens af Kommissionens

toldpræferencer. Der er ingen tvivl om, at en fastholdelse af visse toldklausuler som f.eks. toldgodtgørelse vil være urimelig og skabe konkurrenceforvridning til skade for den europæiske bilindustri. Det er især tilfældet i betragtning af det faktum, at EU's generøsitet ikke synes at være blevet gengældt med en sænkning af de koreanske myndigheders ikketoldmæssige handelshindringer (importkvoter på europæiske benzindrevne køretøjer). Kommissionen har derfor en pligt til her og nu at revidere betingelserne for denne aftale for at genskabe betingelserne for en rimelig og retfærdig konkurrence og sikre en langsigtet overlevelse for vores industri og vores job i Europa.

23. Følgerne af den internationale økonomiske og finansielle krise for udviklingslande og udviklingssamarbejde (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om den mundtlige forespørgsel til Kommissionen (O-0088/2009 – B7-0209/2009) af Eva Joly for Udviklingsudvalget om følgerne af den internationale økonomiske og finansielle krise for udviklingslande og udviklingssamarbejde.

Eva Joly, spørger. – (FR) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Mens jeg har fornøjelsen at stille Dem denne mundtlige forespørgsel for Udviklingsudvalget, kan jeg desværre ikke præsentere beslutningen om samme emne, der blev enstemmigt vedtaget af dette udvalg.

Mine kolleger fra Udviklingsudvalget og jeg selv arbejdede utrætteligt på at få beslutningen til afstemning og forhandling på plenarmødet inden G20-topmødet i Pittsburgh.

Men bortset fra min gruppe, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre støttede ingen anden politisk gruppe vores anmodning om at få dette beslutningsforslag på dagsordenen, skønt det har afgørende betydning, hvis vi gerne vil have Europa-Parlamentet til at spille en større rolle ved udarbejdelsen af EU's udenrigspolitik og få en reel styrke bag dets forslag.

Til hvad nytte skal vi stemme om dette beslutningsforslag, der skulle præsentere Europa-Parlamentets anmodninger og forslag for G20-medlemmerne og mere specifikt for de af vores medlemsstater, der er medlemmer af G20, samt for Kommissionen på plenarmødet i oktober, dvs. efter G20-topmødet i Pittsburgh?

Ud over det faktum, at det devaluerer det udførte arbejde, kan vi heller ikke være tilfredse med denne rolle som nyhedskommentator. Det er ikke vores opgave. Lad os overlade det til dem, der har det som deres arbejde, og som gør det professionelt, nemlig journalisterne.

Udviklingslandene har mere brug for os nu end nogensinde tidligere. Mens vores medborgere ikke er blevet skånet, har den internationale økonomiske og finansielle krise haft en langt mere vedvarende effekt for indbyggerne i udviklingslandene. De finansielle institutioner har imidlertid ikke gjort disse befolkninger til de primære modtagere af nødhjælpslån, da meget få af dem opfylder betingelserne herfor.

De afrikanske lande har således kun modtaget 1,6 % af de lån, som IMF har ydet siden det seneste G20-møde i London og stigningen i IMF's ressourcer. Resten er gået til industrilandene i specielt Europa.

Det var selvfølgelig bydende nødvendigt at bevare det europæiske økonomiske system, men det må ikke få os til at glemme den ekstreme fattigdom, der raser ved vores grænser – en ekstrem fattigdom, der er forværret af en krise, som vi bærer ansvaret for.

Den offentlige udviklingsbistand skal snarest muligt øges. De fleste af medlemsstaterne lever ikke op til de betingelser, som OECD opstillede i 1970, og vi står over for nye nødsituationer uden nye midler. Vi skal derfor finde nye finansieringskilder – ikke mindst gennem en reform af det aktuelle system.

Udviklingsudvalget beder Dem om at træffe foranstaltninger for at eliminere misbrug af skattely, skatteunddragelser og ulovlige kapitalstrømme fra udviklingslandene.

Ifølge en norsk rapport, der blev offentliggjort i juni, og hvis tal nu er blevet verificeret, er de ulovlige strømme ud af udviklingslandene 10 gange så store som vores udviklingshjælp. Det viser blot, hvor meget der står på spil.

Der er behov for at gennemføre en ny bindende økonomisk aftale, der tvinger multinationale virksomheder til at opgive deres fortjenester og deres skatteindbetalinger i de enkelte lande for at sikre gennemsigtighed med hensyn til, hvad de betaler i hvert af de lande, de opererer i.

Der er også behov for en gennemgribende reform af systemet inklusive især indførelsen af nye demokratiske og gennemsigtige bestemmelser vedrørende handel og de internationale finansielle systemer.

Der er et enormt ansvar, mange udfordringer og vanskelige opgaver, men nu er det for alvor på tide, at EU tager teten og fører an i reformerne.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I sin rolle som EU's repræsentant i G20 er Kommissionen sammen med formandskabet en stærk fortaler for større støtte til lavindkomstlande – og især til de fattigste af dem – som en af de afgørende prioriteter ved G20-forpligtelserne.

I denne henseende er det vigtigt, at lavindkomstlandene tilbydes en passende finansiering for at opfylde de behov, der dukker op specielt som reaktion på den finansielle krise. Derfor slår vi til lyd for en forbedret adgang for fattige og udsatte lande – ofte uden institutionelle og administrative kapaciteter – til de faciliteter og kreditter, som de internationale finansielle institutioner og andre donorer stiller til rådighed.

Jeg vil personligt forsvare denne strategi på Rådets (udviklingssamarbejde) møde i november, og den internationale finanskrisen vil være mit primære politiske fokusområde i de kommende uger. Jeg kan forhåbentlig regne med Deres støtte i hele forløbet.

I denne kontekst er vores "sårbarheds-FLEX-mekanisme" særlig relevant. Kommissionen har samarbejdet med Verdensbanken og IMF om at identificere de mest krisesårbare lande og supplere den lånebaserede bistand fra disse to institutioner med betimelig og målrettet støtte under sårbarheds-FLEX-mekanismen.

Mellem 2009 og 2010 bliver der brugt op til 500 mio. EUR på de AVS-lande, der beder om hjælp til at sikre prioriterede offentlige udgifter, herunder også i de sociale sektorer. Jeg kan forsikre Dem om, at den forhåndstildelte budgetstøtte gennem sårbarheds-FLEX-mekanismen ikke vil resultere i en finansieringsskævhed, for så vidt som Kommissionen bruger ikkeøremærkede reserver.

Lande, der ikke er tilskudsberettigede under sårbarheds-FLEX-mekanismen, vil også nyde godt af andre af Kommissionens forslag til foranstaltninger i meddelelsen fra april måned – f.eks. omdirigeringer efter ad hoc landerevisioner og den avancerede midtvejsrevision, støtte under den traditionelle FLEX-mekanisme, forhåndstildelinger om muligt etc.

Med hensyn til målretningen af budgetstøtten er jeg overbevist om, at den iboende fleksibilitet i dette instrument allerede giver modtagerlandene mulighed for at bruge midlerne på den måde, som efter deres skøn bedst kan løse de økonomiske og sociale problemer.

Den avancerede midtvejsrevision af den 10. EUF vil også være en god lejlighed til at identificere nye behov og vurdere, hvorvidt de bedre kan opfyldes gennem generel eller sektorspecifik budgetstøtte.

Den avancerede midtvejsrevision vil også give en ekstra mulighed for at se på de enkelte AVS-landes budgetstøtteprofiler og overveje ændringer, omdirigeringer eller ekstra støttemidler fra reserven.

Vi spiller naturligvis en begrænset rolle med hensyn til reformen af Bretton Woods-institutionerne. Spørgsmålet om indflydelse og repræsentation bliver diskuteret på IMF's og Verdensbankens årlige møder i Istanbul, som kommissær Almunia og jeg deltager i til oktober. I denne forbindelse glæder vi os over tildelingen af et tredje sæde i Verdensbankens styrelsesråd til landene i Afrika syd for Sahara, og vi ser med interesse på forslagene om yderligere reformer.

Med hensyn til ulovlige finansielle strømme vil jeg gerne forsikre fru Joly om, at jeg allerede har bedt Kommissionens tjenestegrene om at undersøge, hvordan man kan forbedre den skattemæssige og finansielle forvaltning i udviklingslandene for at bremse de ulovlige finansstrømme. Krisen har også vist, at vi skal styrke disse mekanismer for leveringen af ODA.

Den internationale dagsorden om bistandseffektivitet, der er inkorporeret i Pariserklæringen og Accrahandlingsplanen er nu vigtigere end nogensinde tidligere. I disse vanskelige økonomiske tider har vi et særligt ansvar over for verdens fattige for at sørge for en effektiv kanalisering af vores udviklingsbistand.

I Kommissionens meddelelse af 8. april understregede den også de innovative finansieringsordningers nyttige bidrag som et supplerende og gensidigt forstærkende instrument med ODA. Vi har opfordret medlemsstaterne til at bruge hele værktøjsskassen og finansiere ikke-ODA med ODA ved f.eks. at bruge igangværende frivillige solidaritetsafgifter som f.eks. afgifterne på flybilletter til finansiering af sundhedsprogrammer. Der bliver drøftelser på højt plan om dette emne inklusive en stor konference i 2010 arrangeret af franskmændene, som vil involvere Kommissionen opstrøms.

Enrique Guerrero Salom, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! I dag er det præcis et år siden, vi var vidne til sammenbruddet af den finansielle institution Lehman Brothers. Ifølge eksperterne var vi derefter på randen af et finansielt sammenbrud og endnu en stor depression.

Den finansielle krise intensiveredes og bredte sig til realøkonomien, og vi har gennemlevet en periode med negativ økonomisk vækst og jobtab.

Industrilandene er imidlertid på vej ud af krisen. Frankrig og Tyskland har f.eks. overstået krisen, og Kommissionen præsenterede i dag sine økonomiske prognoser, ifølge hvilke EU bevæger sig ud af konjunkturaufmatningen i andet halvår.

De mindre udviklede lande befinder sig imidlertid midt i krisen og vil fortsat være der lang tid endnu. De skabte ikke krisen, men de lider mere end nogen under følgerne af den. De lider under følgerne med mindre vækst, hurtigere voksende arbejdsløshed, færre direkte investeringer, mindre udenlandsk kredit, færre penge sendt hjem af emigranter, mindre officiel udviklingshjælp og selvfølgelig flere handelsrestriktioner.

Vi har gennemlevet en periode, hvor vores stabilitet og vores behagelige situation er blevet forringet i en begrænset periode, men man risikerer at miste et årti i fattigdomsbekæmpelsen, og et årti betyder tabet af en hel generation.

Vi kan gøre meget for dem i mange henseender, og jeg vil gerne fokusere på protektionismen. I sidste uge præsenterede Kommissionen sin fjerde rapport om handelsbegrænsende foranstaltninger, ifølge hvilken mange lande indfører nye restriktive tiltag, der har katastrofale konsekvenser for udviklingslandene.

Mange udviklede lande vil heller ikke leve op til deres forpligtelser om officiel udviklingsstøtte på det tidspunkt, hvor vi mere end nogensinde har brug for friske ressourcer til at konfrontere krisens alvor.

Jeg foreslår derfor, at vi øger koordineringen af denne udviklingsstøtte med en bredere aftale mellem donorlande, finansielle institutioner og partnere og forvalter den mere effektivt og gennemsigtigt, så den ikke genererer udgifter og er en bureaukratisk byrde.

Jeg opfordrer Kommissionen og kommissæren til at gennemføre den plan, som vi har fået forelagt, og som jeg er sikker på, at kommissær Almunia er enig i.

Louis Michel, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. De Gucht, fru Joly! Jeg er selvfølgelig helt klar over, at vi under denne form for forhandling vil høre en masse talere, der siger det samme. Det generer mig imidlertid ikke. Jeg finder det vigtigt at gentage denne stærke enighed, som Europa-Parlamentet har en pligt til at bygge på, og det skal ydermere gøres sammen med Kommissionen. For skønt man har hævdet, at udviklingslandene næsten ikke ville blive berørt af finanskrisen, er alle eksperterne i dag enige om, at krisen tværtimod vil have katastrofale følger for de fleste udviklingslande.

Alle de fattige landes sociale sektorer vil komme til at opleve en markant stigning i specielt de samfundsmæssige behov og behovet for tjenesteydelser samt et meget markant fald i væksten. Desuden var jeg i dette perspektiv meget begejstret for kommissærens hentydning til betydningen af at opfylde disse behov på en langt mere fleksibel måde, og De ved sikkert, at jeg, hvor det var muligt – tydeligvis i forbindelse med tilstrækkelig overvågning – altid har været stor tilhænger af statsstøtte og direkte støtte, det være sig direkte støtte eller sektorstøtte, men under alle omstændigheder af budgetstøtte. Efter min mening er der en bevillingseffekt og en anden langt større effekt, der handler om respekt, og som giver magt til medlemsstaterne.

Trods alt dette bemærker jeg, at G20 ikke har tacklet reformen af de internationale finansielle institutioner – her tænker jeg på Den internationale Valutafond og Verdensbanken – for at opprioritere interesserne i de fattige lande i syd.

Som fru Joly sagde, gik 80 % af de nyere lån fra IMF til europæiske lande, mens kun 1,6 % af disse nye lån gik til f.eks. afrikanske lande. De ressourcer, der blev lovet udviklingslandene i G20-pakken, er ikke nok – det ved vi også – og de bliver ikke fokuseret tilstrækkeligt på de svageste lande. Hvad værre er, vil disse ressourcer ikke komme hurtigt nok.

Som kommissæren ved, består den virkelige udfordring i at tvinge medlemsstaterne til at leve op til deres forpligtelser fra 2005. Intet retfærdiggør en reduktion i den offentlige udviklingsstøtte. Men som tidligere nævnt har adskillige europæiske lande bebudet drastiske nedskæringer. Her tænker jeg på Irland (-10 %), Italien (-50 %) og Letland (-100 %). Denne holdning er helt klart fuldstændig uacceptabel. Og den er også uansvarlig.

Jeg vil gerne høre Deres mening om en hel række punkter. Jeg hørte Deres positive reaktion på den sårbarhedsfond, som Verdensbanken foreslår oprettet. De talte også for en bekæmpelse af skattelylande. Landene i syden mister hvert år 1 000 mia. USD i midler, der overføres ulovligt til landene i nord, og heraf passerer 350 mia. USD gennem skattelylande.

Spørgsmålet om international forvaltning er allerede blevet diskuteret.

Et andet emne, som efter min mening skal fremhæves, er selvfølgelig handelsrelateret bistand. Jeg er begejstret tilhænger – modsat andre – af økonomiske partnerskabsaftaler, forudsat selvfølgelig at der tages hensyn til den konkrete situation, at der indføres overgangsperioder og at medlemsstaterne først og fremmest lever op til deres forpligtelser om hvert år at levere den berygtede sum på 1 mia. EUR til at hjælpe handelen. Ligesom flere andre talere finder jeg det meget vigtigt.

I dag er der behov for at fordømme de dobbelttydige budskaber fra visse medlemsstater, der taler i begejstrede vendinger om udviklingslande og fremsætter store løfter, men som samtidig kynisk reducerer deres offentlige udviklingshjælp.

Gabriele Zimmer, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Spørgsmålet fra fru Joly for Udviklingsudvalget handler om, hvad vi som udviklingspolitiske beslutningstagere faktisk forsøger at opnå med denne forhandling.

Løfterne fra de seneste G8- og G20-møder blev aldrig ført ud i livet. De er blandt de løfter, der gives igen og igen, men som aldrig har ført til egnet og håndgribelig støtte. I denne henseende kan jeg virkelig ikke forstå, hvorfor vi ikke debatterer Parlamentets beslutning inden Pittsburgh for at udøve hensigtsmæssigt politisk pres. I lyset af Kommissionens præcise analyser og hr. Michels observationer forekommer det mig, at vi ved, hvad der står for døren. Alligevel er vi ikke i stand til at udøve politisk pres for at tvinge medlemsstaterne til endelig at bevæge sig væk fra politikken med, at man først og fremmest har pligter mod sine egne. For mig at se er det den store fare, når man skuer fremad mod Pittsburgh. Hvis ikke vi formår at udøve pres og gøre det klart, at vi har brug for nye institutioner netop for at støtte verdens fattigste lande, sidder vi her stadig efter Pittsburgh og påpeger, at intet i sidste ende er ændret.

Det er også min anmodning til Dem, hr. kommissær. Jeg beder Dem om, her og nu i Parlamentet atter at udtale Dem konkret om resultaterne og om at fortælle os, hvad der faktisk kan kræves med støtte fra hvilke medlemsstater, og i hvilket omfang vi har gjort faktiske fremskridt på dette område.

Vi har brug for en hurtig og effektiv indsats, da folk dør for øjnene af os på grund af omstændigheder, som vi har været medvirkende til at skabe. Jeg opfordrer alle til at gøre en fælles indsats!

Corina Crețu (S&D). – (EN) Hr. formand! Som bekendt var der et fald i nødfondsbidragene på 4,8 mia. EUR i beløbet til regulering af humanitære kriser i de fattigste lande. Der er tale om den højeste registrerede forskel i historien mellem de nødvendige midler og de indsamlede midler fra donorregeringer, og når vi ser på disse tal, kan vi ikke lade være med at tænke på de enorme beløb, der er brugt på bankredningspakker.

De enkelte regeringer er ansvarlige for at løse deres egne landes problemer, men det er samtidig urimeligt og uanstændigt at overse det faktum, at udviklingslandene er hårdest ramt af den økonomiske krise, skønt disse lande bærer et mindre ansvar for krisen.

Verden rundt omkring os lærer os ikke at forvente alt for meget af humanitære appeller, specielt i nedgangsperioder. Jeg vil derfor gøre Dem opmærksom på risikoen ved at negligere udviklingslandene og øge fattigdomsvæksten og dermed opnå en boomerangeffekt i form af øget intern spænding, blodige konflikter, humanitære tragedier og omfattende migration, hvilket atter debatteres af industrilandene. I betragtning af disse omstændigheder mener jeg, at der er behov for en indsats i én retning, for at vi kan påtage os vores ansvar. Det kræver en øget international bistand og en mere effektiv udviklingsbistand.

Jeg mener også, at vi skal fokusere på at reducere nogle af støttemodtagernes afhængighed af humanitær bistand. Jeg vil også gerne spørge kommissæren – i betragtning af den tidligere kommissær Michels tidligere udtalelser om behovet for et øget engagement fra Verdensbankens og IMF's side – om han agter at komme med et forslag til dette Istanbul-topmøde.

Jeg vil ikke afslutte dette indlæg uden at rose Kommissionen for starten på dens embedsperiode. Jeg tænker på topmødet mellem USA og Sydafrika, Deres besøg i Zimbabwe sidst på ugen samt de seneste dages nødhjælp til de 100 000 ofre for oversvømmelserne i Vestafrika. Samtidig vil jeg gerne pointere, at ikke kun Burkina Faso lider under naturkatastrofer, men at Niger også har behov for international støtte. Menneskeliv trues ikke kun af oversvømmelser, men også af tørkens snigende og permanente trussel. Jeg påskønner også, at

De i sidste uge bevilgede 53 mio. EUR som svar på tørken i Afrika syd for Sahara. Det er opmuntrende indikatorer, som forhåbentlig påvirker drøftelserne i Pittsburgh og på klimakonferencen i København, da disse møder er kritiske nu til dags, hvor der er stor risiko for, at millennium-udviklingsmålene ikke bliver nået.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil også gerne udtrykke min store skuffelse over, at G20-landenes løfter vedrørende støtte til de fattigste lande under den økonomiske krise helt klart ikke var alvorligt ment. Det er et faktum, at IMF's hidtidige støtte har været forsvindende lille. Jeg vil også gerne opfordre til en reform af beslutningsprocessen, så de fattigste lande kan få mere at skulle have sagt i beslutningstagningen – specielt inden for Bretton Woods-systemet. Jeg vil samtidig spørge kommissæren, om det har været muligt at fastholde specielt sundhedsbistanden og uddannelsen i AVS-landene på mindst det samme niveau som før krisen? Jeg spørger primært, fordi der har været en drastisk reduktion i den finansielle bistand fra mange lande inklusive europæiske lande. Når det er sagt, ønsker jeg kommissæren held og lykke i hans nye rolle.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Hr. formand, hr. kommissær! Det er et meget vigtigt og aktuelt emne, vi diskuterer, ikke kun fordi EU skal have en klar idé om udviklingspolitikken i øjeblikket, men også fordi vi er nødt til at forklare det klart og tydeligt over for vores medborgere. Mere end nogensinde tidligere kan udviklingsstøttens niveau nu påvirke ulovlig indvandring, offentlig orden, epidemier og – som IMF har pointeret – stigningen i den private sektors gæld i udviklingslandene.

Jeg vil gerne fremhæve den regelmæssige finanskontrol fra både donorer og modtagere af finansiering. Vi bor i vores forskellige lande, og vi hører kritik af EU's udviklingspolitik. Den enighed i Europa-Parlamentet, som hr. Michel omtalte, er ikke altid så tydelig i EU-landene. Det er kun gennem udviklingsstøttens effektivitet og gennemsigtighed, at vi kan overbevise folk om dens berettigelse og begrænse nedskæringer.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! Det er utrolig vigtigt, at Europa i den aktuelle fase udviser moralsk lederskab, og medlemsstaterne skal leve op til alle deres forpligtelser såvel som millennium-udviklingsmålene. Vi lider selvfølgelig under relativ fattigdom under den aktuelle økonomiske nedgang, men vi skal huske på, at udviklingslandene lider under absolut fattigdom, og at folk dør af sult og sygdom. Mere end 10 medlemsstater i EU har imidlertid sagt, at de vil skære i deres bidrag til udviklingssamarbejdet eller sænke stigningstaksten. Vi skal selvfølgelig huske på, at skønt det er vigtigt at øge indbetalingerne, er det også vigtigt at sørge for en mere effektiv anvendelse heraf. Der findes forskellige redskaber til denne koordinering af bistand. Et sådant redskab er computerprogrammet om officiel udviklingsbistand, der har været afprøvet med stor held i Mozambique, og forhåbentlig bliver der investeret tid og anstrengelser i specielt denne type koordinering. På denne måde bliver det meget let for os at få større succes i en situation som denne, hvor bistandsbeløbet er faldende.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er korrekt, at en krise har ramt de fattigste lande, og at vi ikke kan gøre meget ved det. Vi kan kun tale om midlerne til at få dem tilbage på sporet, hvilket tydeligvis vil tage dem længere tid end industrilandene, fordi mekanismerne til at skabe øget vækst er meget mindre udviklet i disse lande.

Adskillige medlemmer har nævnt, at mange medlemsstater faktisk bakker ud af deres engagementer til statslig udviklingsbistand (ODA). I 2005 blev EU's medlemsstater enige om individuelle minimumbistandsmål på 0,51 % for EU-15 og 0,17 % for EU-12, som de nye medlemsstater skal nå inden 2010 og henholdsvis 0,7 % og 0,33 % inden 2015.

De lande, hvis bistandsniveauer allerede var højere end disse mål, lovede at fastholde dem. Baseret på disse bekræftelser og højere nationale løfter fra nogle medlemsstater, bør EU kollektivt nå 0,56 % af ODA inden 2010.

Efter min mening bør krisen ikke være en undskyldning for at udvande donorerens bistandsløfter, og jeg vil insistere på, at både EU's medlemsstater og alle andre donorer fortsat skal være forpligtet til at levere de lovede bistandsniveauer.

I 2008 steg EU's ODA med ca. 4 mia. EUR til 0,40 % af ODA, og den samlede ODA fra EU ventes fortsat at stige.

På basis af oplysninger fra medlemsstaterne forudser vi en stigning i EU's kollektive ODA til 53,4 mia. EUR i 2009, hvilket svarer til 0,44 %, og 58,7 mia. EUR i 2010, hvilket svarer til 0,48 %.

Det betyder også, at de kollektive mål for 2010 ikke bliver nået, hvis ikke medlemsstaterne træffer yderligere foranstaltninger for at nå deres individuelle mål. Den beregnede tendens om en fortsat stigning i EU's ODA er baseret på de medlemsstater, der forsøger at leve op til deres forpligtelser, men alle medlemsstater skal gøre en indsats, og jeg vil fortsat insistere herpå over for de respektive medlemsstater. Det er deres ansvar. Det er en forpligtelse, som de har påtaget sig, og krisen skal ikke være en undskyldning for at udvande deres forpligtelser. Jeg vil sågar sige tværtimod.

Adskillige medlemsstater har også insisteret på reformen af de internationale finansielle institutioner. Det er et mål, som jeg fuldt ud kan tilslutte mig. G20 har udarbejdet en præcis tidsplan for styringsmæssige reformer af Bretton Woods-institutionerne og opfordret dem til at fremme implementeringen af deres egne reformplaner, der daterer tilbage til tiden før topmødet i London. Nogle leverancer forventes så tidligt som april næste år, og jeg er overbevist om, at der kan findes løsninger på udestående spørgsmål.

I betragtning af det aktuelle fremskridt i IMF-reformen, der er skabt af G20, fremhæver Kommissionen betydningen af at fremrykke anden fase af reformen af Verdensbanken med henblik på at afslutte den inden foråret 2010.

Topmødet i London den 2. april 2009 vil gå over i G20-landenes historie som et møde, hvor udviklingsspørgsmål blev håndteret som et selvstændigt emne og sammen med udviklingslandenes repræsentanter. I forberedelserne til G20-landenes næste møde har der i de seneste måneder været intense aktiviteter i den institution, der har til opgave at følge op herpå.

I august måned godkendte IMF's styrelsesråd en generel bevilling på 250 mia. USD af IMF's særlige trækingsrettigheder, hvoraf 18 mia. USD skal gå til lavindkomstlande, og i Pittsburgh vil IMF blive stillet til regnskab for andre foranstaltninger for lavindkomstlande. Så efter min mening er der tale om en positiv udvikling.

Min forgænger, Louis Michel, har også insisteret på fleksibilitet og påstået, at budgetstøttemekanismen er det mest fleksible, vi har, og det er tydeligvis sandt, men det betyder selvfølgelig også, at vi har brug for en modpart med udviklingslandene, og at vi skal have en politisk dialog med dem samt overvågningsmekanismer, hvilket forudsætter et minimum af samarbejde fra deres side, men når det er på plads, tror jeg også, at specielt sektorspecifik budgetstøtte er en meget hensigtsmæssig procedure.

Jeg forstår ikke helt, hvorfor denne resolution, der er blevet introduceret af Udviklingsudvalget, og som henviser til G20-mødet i Pittsburgh, ikke skal til afstemning inden G20-mødet. Jeg fatter det ikke. Der findes sikkert en eller anden teknisk forklaring, men efter min mening udsender det et forkert signal fra dette nyvalgte Parlament, at vi skal drøfte en sådan resolution efter G20-mødet i Pittsburgh – der så vidt jeg husker finder sted fra den 22. til den 24. september – inden vores næste møde i Strasbourg i oktober.

Det hører ikke ind under mine beføjelser, men jeg må sige, at jeg sammen med de medlemmer, der har anbefalet det, dybt beklager, at vi ikke har kunnet stemme om denne resolution i denne mødeperiode.

Formanden. – Lad mig blot nævne, at beslutningen om at afholde afstemningen under den første mødeperiode i oktober blev truffet af Formandskonferencen, fordi der i samme mødeperiode også bliver en forhandling om G20-mødet. Det er min forklaring til Deres spørgsmål.

Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted under første mødeperiode i oktober.

24. Parlamentarisk immunitet: se protokollen

25. Dagsorden for næste møde: se protokollen

26. Hævelse af mødet

(Mødet blev hævet kl. 22.55)